திராவிட இயக்க எழுத்தாளர்

கலைஞர் கருணாநிதி

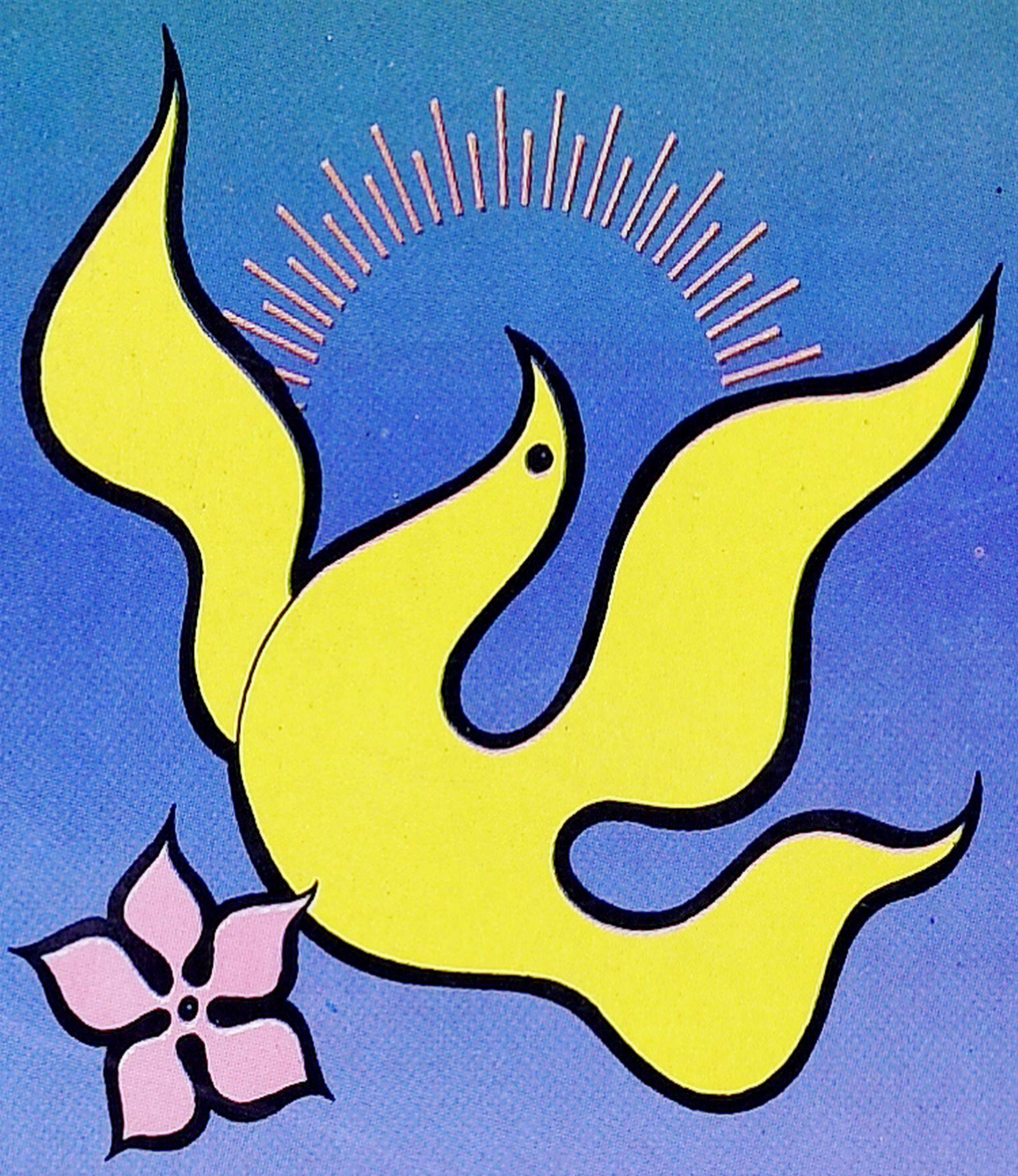

சிறுகதைகள்

பேராசிரியர். தி.வ. மெய்கண்டார் அவர்களின்
அன்பளிப்பு

திராவிட இயக்க எழுத்தாளர்

சிறுகதைகள்

கலைஞர் மு.கருணாநிதி

பூர்ணிமா பதிப்பகம்

375/8, ஆற்காடு சாலை,

சென்னை - 600 024.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1997
விலை : ரூபாய் இருபத்தைந்து

Dravidian Movement Writers'
SHORT STORIES
(Tamil short Stories)

Author	:	Kalaignar M. Karunanidhi
First Edition	:	December 1997
Pages	:	8+104
Price	:	Rs.25/- (Rupees Twenty Five Only)
Types	:	10 pt
Paper	:	10.5 White Printing
Printer	:	RAJ ACHAGAM CHENNAI - 600 094
Publishers	:	**POORNIMA PATHIPPAGAM** 375/8 Arcot Road, Kodambakkam, CHENNAI - 600 024

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் திராவிட இயக்கத்தின் பங்கு மகத்தானது.

ஒரு காலகட்டத்தில் தமிழின் தொன்மையை, சிறப்பை தனித்தன்மையைச் சிதைக்க முயன்ற செருக்கை உடைத்தெரிந்த வலிமை திராவிட இயக்கத்துக்கே உரியது.

வடமொழியும், ஆங்கிலமும் விரவிக் கிடந்த தமிழை, நல்லதமிழ் ஆக்கிய பெருமை திராவிட இயக்கத்தின் தனிஉரிமை.

அந்தப் பெருமைக்குச் சொந்தக்காரர்கள் பேரறிஞர் அண்ணாவும், கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களும், அவர்களைப் பின்பற்றி எழுதிய எழுத்தாளர்களும்தாம்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதுகிற எந்த ஒரு உண்மையான ஆசிரியராலும் மறுக்க அல்லது மறைக்கப்படமுடியாத திருப்பெயர்கள் அவர்களுடையவை..

தமிழில் கவிதை, வரலாறு, கட்டுரை, நாடகம், உருவகம், புதினம், நெடுங்கதை, சிறுகதை ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் முன்பு எவரும் தொடாத சிகரங்களைத் தொட்டவர்கள் அவர்கள்.

சிறுகதை பிறந்ததாகக் கருதப்படும் மேலை நாடுகளில்கூட அதற்கு முறையான, முடிவான, முழுமையான இலக்கணம் கூறப்படவில்லை. ஏனென்றால், இலக்கியத்தின் கடைசிக் குழந்தையான சிறுகதை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது; புதுப்புது வடிவெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

சிறுகதை என்பது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாகச் சொல்லுவதுடன், அவ்வவ்வாறு எழுதிக் கொண்டும் உள்ளனர். எனினும் சிறுகதையின் தொடக்கம் அமைப்பு, வடிவம், முடிவு என்பவை 'எழுதப்படாத சட்ட'மாகவே உள்ளதை ஒப்புக்கொண்டே ஆக வேண்டும்.

தமிழில் முதலில் சிறுகதை எழுதியவர்கள் பொழுது போக்குக்காகவே எழுதினர். பிறகு அதிலே கலைநயமும், மெருகும், தனித்துவமும் சிலரால் உருவாக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து உத்தி, உள்ளடக்கம், நடை இவை முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன.

சிறுகதையின் உருவம் மட்டும் சிதையாமல் இருந்தால் போதும், உள்ளடக்கம் பொருட்படுத்தப்படவேண்டிய ஒன்று அல்ல என்ற கருத்து இருந்த காலத்தில் - பொழுது போக்குக் கதைகளின், பால் உணர்வுக் கதைகளின் இருப்பிடமாகத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் - முற்போக்குக் கருத்துக்களை, பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளைத் தம் கதைகளில் அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தியவர்கள் திராவிட இயக்கத்தினரே.

குறிப்பாக, *1947*க்கும் *1957*க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழர்களிடம் அறிவுத் தாகத்தைத் தூண்டி, பத்திரிகை, புத்தகம் இவற்றைப் படிக்கும் ஆர்வத்தை ஊக்குவித்த பெருமையும் அவர்களுக்கே உண்டு.

அண்ணாவும், கலைஞரும், அவர்களைத் தொடர்ந்து பலரும் சிறுகதைகளின் வகைகள் என்று எவை எவை கூறப்பட்டனவோ அவை எல்லாவற்றுக்கும் எடுத்துக்காட்டான கதைகள் பலவற்றை எழுதினர்.

அந்தக்கதைகள் ஏழ்மையை எடுத்துக்காட்டுவதாக, முதலாளித்துவத்தின் சுயநலத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டுவதாக, பண்ணைச் சீமான்களின் இரக்கமற்ற கொடுமைகளை விளக்கிக் காட்டுவதாக, சமுதாயத்தின் மேற்தட்டில் இருப்போரின் முகவிலாசத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக, சமூக சீர்கேடுகளை எடுத்துக்காட்டி அவற்றைக் கடுமையாகக் கண்டனம் செய்வதாக, விதவையின் அவலம், சாதிவெறி காரணமாக ஏற்படும் சஞ்சலங்கள் இவற்றைத் திறம்பட வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்தன.

திராவிட இயக்க எழுத்தாளர்களின் நுழைவுக்குப் பின்னரே தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறையில் ஒரு மறுமலர்ச்சியும் திருப்பமும் ஏற்பட்டன.*

ஆனால் திராவிடஇயக்க எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைப் பணி இன்றுள்ள 'இலக்கிய அறிஞர்'களால் முறையாகப் பாராட்டப் படவில்லை. தமிழ் எழுத்துலகின் சகலமும் தாங்களே என எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் அல்லது கூறிக்கொண்டிருக்கும் சில 'அறிவு ஜீவிகள்' அவர்களை எழுத்தாளர்கள் என்றுகூட ஒப்புக் கொள்வதில்லை, படிக்காமலேயே எழுதும் 'படித்த மேதைகள்' அவர்கள்..

---

* 'அண்ணாதுரையின் இலக்கியப் பிரவேசத்துடன் மறுமலர்ச்சித் தமிழில் ஒரு புதிய வேகம் தோன்றியதோடு, நடையில் யாப்புக்குப் பொருத்தமான எதுகையும், மோனையும் சேர்ந்து மொழிக்கு ஒலியலங்காரம் கொடுத்ததும் ஒரு முக்கியமான திருப்பம் என்று சொல்ல வேண்டும்.'

- சிட்டி, சிவபாத சுந்தரம், - 'தமிழில் சிறுகதைகள்; வரலாறும் வளர்ச்சியும்' *(1989)* - (பக் : *234*)

அவர்களுக்கு மறுப்பாக இல்லாவிட்டாலும், 'இவர்களின் சிறுகதைகளில் சிலவற்றையாவது படித்துப் பாருங்கள்' என்ற கோரிக்கையோடு இந்தத் தொகுப்புகள் இப்போது வெளியிடப் படுகின்றன.

அத்திபூத்தாற்போல சில வேளைகளில் சில நடுநிலையாளர்கள் அண்ணாவின், கலைஞரின், திராவிட இயக்கத்தாரின் எழுத்துப் பணியைப் பாராட்டாமலும் இல்லை.

பேராசிரியர் டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் (செட்டியார்) போன்ற பெருமக்கள் அதனைச் செவ்வனே செய்துள்ளனர். ('தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்') - (1977).

'உத்தி, உள்ளடக்கம், நடை ஆகிய அம்சங்கள் முழுமையாக அமைந்த பல சிறுகதைகளைப் படைத்தவர் அண்ணா' (பக்கம் : 235) என்றும், 'மு.கருணாநிதியின் கதைகளில் பல சிறுகதை வடிவ அமைதி கொண்டுள்ளன என்பது தனிச் சிறப்பு. இவர் எழுதிய 'குப்பைத் தொட்டி' என்ற கதை எந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம்பெறும் தகுதியைப் பெற்றது.' (பக் : 236) என்றும், 'தமிழில் சிறுகதை; வரலாறும் வளர்ச்சியும்' என்னும் திறனாய்வு நூலில் குறிப்பிடுகிறார்கள் அதன் ஆசிரியர்கள் பெகோ. சுந்தரராஜன் (சிட்டி), சோ.சிவபாத சுந்தரம் ஆகியோர்.

இந்தத் தொகுப்புகளில் இணைக்கப்பட்டுள்ள கதைகள் பெரும்பாலும் ஐம்பதுகளில் எழுதப்பட்டவை. அவற்றில் வருகிற நடப்புகள் சில, அந்தக் காலத்துக்கு மட்டுமே பொருத்தமானவையாக இருக்கக் கூடும். அவற்றில் எவ்வித மாற்றமும் செய்யாமல் அப்படியே வெளியிட்டுள்ளோம்.

இவர்கள் எழுதிய சில நல்ல கதைகள் கிடைக்கவில்லை என்பது வருந்தத்தக்க ஒன்று.

இவை புதிதாக இப்போது எழுதப்பட்ட கதைகள் அல்ல. இன்றைய தமிழ்ச்சிறுகதைகளின் 'பாணி' யில் கூட இவற்றில் சில

மாறுபட்டிருக்கலாம். ஆனால் சிறுகதைக்குரிய இலக்கணத்திலிருந்து இவை மாறுபட்டவை அல்ல என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

தமிழ்ச்சிறுகதைத் துறையில் திராவிட இயக்கத்தினரின் பங்களிப்பு என்ன என்பதை ஓரளவுக்கு வெளிப்படுத்தும் முயற்சியே இந்தத் தொகுதிகளின் நோக்கம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

இவை இப்போது வெளியிடப் படுவதற்கு மற்றொரு முக்கிய காரணமும் உண்டு.

இந்தக் கதைகள் எழுதப்பட்ட காலங்களில் அவற்றில் பல புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டிருந்தும் கூட, 'அர்சியல்' காரணமாக அவை அரசுசார்ந்த நூலகங்கள், கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள் இவற்றில் இடம் பெறவில்லை; இடம் பெறும் முயற்சியையே சிலர் திட்டமிட்டு முறியடித்துள்ளனர்.

பின்னாளில் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் திராவிட இயக்கத்தின் பங்குபற்றி ஆய்வு செய்ய விரும்புவோருக்கு இவை கிடைப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடக்கூடாது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டும் இவை இப்போது புதிதாக வெளியிடப்படுகின்றன.

இவர்கள் எழுதிய கதைகள் அனைத்தும் தொகுதிகளாக நூலாக்கப்படுவதே முறை. ஆயினும், இன்றைய நிலையில் காகிதம், அச்சுக் கூலி போன்றவற்றின் விலை உயர்வை மனத்தில் கொண்டு, சாதாரண வாசகரும் வாங்கமுடிகிற விலையில் தரவேண்டும் என்பதற்காக எழுத்தாளர்களின் குறிப்பிட்ட சிலகதைகள் மட்டுமே இங்கே தரப்படுகின்றன.

திராவிட இயக்கம் அரசியல் இயக்கமாக உருமாறியதில் தமிழரின் புறவாழ்வுக்குப் பல நன்மைகள் கிடைத்திருப்பினும், தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அது நட்டக் கணக்கே ஆகும்.

அவர்களின் சிறுகதைப் பணி அரசியல்பணி காரணமாக தொடரமுடியாத சூழலை ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதை நாம் சொல்லியே

ஆக வேண்டும். அவர்களில் பலர் இப்போது சிறுகதைகளை எழுதுவதே இல்லை.

ஆனால், கலைஞர் அவர்கள் மட்டும் தனது இடைவிடாத அரசியல் மற்றும் அரசுப் பணிகளுக்கும் மத்தியில் இன்னும் சிறுகதை எழுதுவதைத் தவிர்ப்பதில்லை என்பது உண்மையில் வியப்புக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் உரியதாகும். சென்ற ஆண்டுகூட வார இதழ் ஒன்றில் அவருடைய புதிய சிறுகதை வெளியாயிற்று.

இனி, இந்தக் கதைகளைத் தேடும் பணியில் எனக்குப் பெரிதும் உதவிய என் மனைவி பேராசிரியர் ச. சுந்தரவல்லி, பிழைதிருத்தம், அச்சக, காகித ஏற்பாடுகளில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உழைத்த என் நண்பர் 'இளம்பிறை' ரஹ்மான், அனுமதி அளித்த பெருமக்கள், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தமது நெருக்கடியான அலுவல்களுக்கு மத்தியிலும் அணிந்துரையாக நல்லதொரு ஆய்வுரையே அளித்திட்ட மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் அவர்கள் ஆகியோருக்கு என் நன்றி என்றும் உரியது.

சென்னை — அன்புடன்

டிசம்பர் 97 — ப. புகழேந்தி

க. அன்பழகன் எம்.ஏ.,
கல்வி அமைச்சர்

தலைமைச் செயலகம்
சென்னை - 600 009.

அணிந்துரை

மனிதனின் எண்ணத்தின் தெளிந்த முதல் வடிவம் பேச்சு, சொல், மொழி. எண்ணங்களின் தொடர்ச்சியால் உருவாகும் கருத்தின் வடிவமே இலக்கியம். இலக்கியம் கதையாக, பாட்டாக, கவிதையாக, நாடகமாக வடிவம் பெறும்.

அவற்றுள் தொன்னாள் முதல் மக்களின் வாய்மொழியாகவே வடிவம் கொண்டு வளர்ந்து பரவியது கதையே. பாட்டனோ பாட்டியோ பேரக் குழந்தைகட்குச் சொல்லும் முறையில் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து வழங்கி வருவது கதை. அவற்றுள் பல காட்டு விலங்குகள், பறவைகள், மரங்கள், ஆறுகள் முதலானவை ஒன்றுடன் ஒன்று பேசுவதாகக் கற்பித்து, ஒன்றை ஒன்று ஏமாற்றியது, வென்றது, விரட்டியது போன்று முடிவு கூறிக் குழந்தை மனம் களிக்கச் செய்யும் இயல்பின. இவ்வகையான கதைகளே பஞ்சதந்திரக் கதைகளாக வழங்குகின்றன.

பேய், பூதம், பிசாசு, இராக்கதன் போன்ற கற்பனைகளை வைத்து வழங்கிய கதைகளும் பல.

மகாபாரதத்தில் இடம் பெற்ற இப்படிப்பட்ட கதைகள் பல. இவையேயன்றி, தெய்வங்களின் பெயரால் செவிவழிக் கதைகளாகப் பேசப்பட்டவையே பின்னர் புராணங்களாக வளர்ந்தன. அவை மக்களின் பக்தியுணர்வை வளர்த்து, மதவழி நம்பிக்கைகளை நாட்டவே துணையாயின,

பல கதைகள் குழந்தைகளை அச்சுறுத்தவும், வயது வந்தவர்களின் மூடநம்பிக்கையை நிலைப்படுத்தவுமே பயன்பட்டன. வேறுபல கதைகள் சமுதாயத்தில் நிலவிய பிறவி ஏற்றத் தாழ்வையும், சாதிமுறையையும், செல்வர் - வறியர் என்னும் வேற்றுமையையும், அவரவரும் தம் முற்பிறவியில் செய்த பாவ - புண்ணியங்களின் விளைவு, தலைவிதி என்று ஏற்று நம்பிக்கிடக்கவும் ஏதுவாயின. கதை கேட்கும் விருப்பம் மக்கள் இயல்பாதலின் புராணங்களையும், இதிகாசங்களையும் திருக் கோயில்களில் கதைப்பாட்டாகச் (காலட்சேபம்) சொல்லும் முறை ஆயிரத்து ஐநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்தில் வளரலாயிற்று. இது போன்ற கதைகள் கிரேக்கப் புராணங்களிலும், மேல்நாட்டாரின் தொன்மைக் கதைகளிலும் உண்டென்றாலும், மேல்நாடு எய்திய அறிவியல் சிந்தனை - மதக்கொள்கை மறுப்புணர்வு ஆகியவற்றால் அவை பக்தியோடு, கண்மூடித்தனமாக நம்பப்படுவதில்லை.

நம்முடைய நாட்டிலும் இருநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் மேல்நாட்டு முறைக்கல்வி பரவத் தொடங்கியதன் விளைவாக வரலாற்றுச் செய்திகள் கதை வடிவம் பெற்றன. தறுகண்மையுடன் போரிட்ட வீரர்கள், ஏழைகளின் பசித்துயர் போக்கப் பொருள் தேடக் கொள்ளையில் ஈடுபட்டவர்கள், நல்ல தங்காள் போன்று கொடுந் துயரத்திற்கு ஆளான மகளிர் பற்றியெல்லாம்

கற்பனையுடன் கலந்து கதை கூறும் பழக்கமும் உருவாயிற்று. பெண்களிடையே விடுகதை போடுவதும், விடுவிப்பதும் ஒருவகையில் கற்பிக்கப்பட்ட புனைந்துரையில் உண்மையைக் கண்டறியத் தூண்டுதல்களாக நிலவின.

மேல்நாட்டில் அச்சுக்கலை வளர்ந்த நிலையில், ஒரு எழுத்தாளன் தான் கண்டுணர்ந்த ஒரு சமுதாய நிகழ்ச்சியையோ - கற்பிக்கக்கூடிய ஒரு சூழலையோ கதையாக வரையும் வழக்கம் வளரலாயிற்று. அதன் பயனாகவே சமுதாய வாழ்வில் உள்ள கேடுகளையும் அநீதிகளையும் மக்களிடம் சுட்டிக் காட்டி ஒழிக்க விரும்பியவர்கள் அதற்கேற்ற களனும் கருவும் அமைத்துக் கதைகளை வடிக்கலாயினர்.

புத்தகங்கள் வெளியிடும் வாய்ப்பு வளர்ந்ததும், கிழமை ஏடுகளும் நாளிதழ்களும் பெருகியதும் கதைகள், குறிப்பாகச் சிறுகதைகள் ஆயிரக்கணக்கில் தோன்றத் துணையாயின. அந்த வகையிலேயே நம்முடைய நாட்டிலும் பலமொழிகளிலும் கதைகள் உருக் கொண்டன.

புதினம் - நாடகம் - கவிதை- காவியம் - சிறுகதை முதலான இலக்கியம் ஏதுவாயினும் மக்களின் மனப்போக்கைத் தழுவியோ, அன்றி அதன் ஆசிரியனின் சமுதாயப் பார்வையைத் தழுவியோதான் அமையலாகும். அந்த வகையில் பல கதைகள் சமுதாய வாழ்வில் நிலவிய பழமைப் பிடிப்பை விவரிப்பதாகவே அமைந்திருந்தன. மக்களிடம் நிலவிய மூடநம்பிக்கை, சாதி வேற்றுமை, பெண்ணடிமை நிலை, முதலாளித்துவச் சுரண்டல் ஆகியவற்றை உலக இயல்பென ஏற்றுக் கொண்டதாகவே இருந்தன.

தமிழ் மொழியில் பாரதியார் கவிதைகளால் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையினால் ஒவ்வோரளவிலும் வகையிலும் மூடநம்பிக்கைகளையும் குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையும் சாடும் எழுத்தாளர்கள் சிலர் தோன்றினர். அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க முன்னோடிகள், 'அக்கிரகாரத்து அதிசயப் பிறவி' என்று அறிஞர் அண்ணாவால் அழைக்கப்பட்ட வ,ரா. (வ.ராமசாமி) அவர்களும், 'சிறுகதைக் கலையைப் போர்க்கருவியாகக் கொண்டு சமுதாயக் கொடும் பேய்களை எதிர்த்தவர்' என்று டாக்டர் மு.வ. அவர்களால் குறிப்பிடப்பட்ட புதுமைப்பித்தன் அவர்களும் ஆவர். அதுகாறும் நிலவிய எழுத்தாளர் கைக்கொண்ட முறையை மாற்றிச் சுதந்திரமான சிந்தனையைக் கதைகளில் பரவவிட்ட புரட்சி எழுத்தாளர் புதுமைப்பித்தன். அவரது கதைகள் இடம் பெற்றதால் புகழ்பெற்ற 'மணிக்கொடி' ஏட்டின் எழுத்தாளர்கள் பலர், புதுமைப்பித்தனை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு கதைகள் புனைந்தனர். ஆனால் அவை படிப்பவர்தம் சிந்தனைக்கு விருந்தாயினவேயன்றி மக்களை மனமாற்றம் அடையச் செய்யும் ஓர் இயக்கமாக வல்லமை பெற்றதாகவில்லை.

ஆனால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைக் குரலாகப் பிறந்த நீதிக்கட்சியின் சமூக நீதி இலட்சியத்திலும், இழிபிறவி என வீழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சுயமரியாதையை அவர்களுக்கு உணர்த்த முற்பட்ட பகுத்தறிவு இயக்கக் குறிக்கோளிலும் உறுதி கொண்டு, அந்தக் கொள்கைகட்கு மாறான மத மூட நம்பிக்கைகளை வளர்க்கும் வைதிக வல்லாண்மையை ஒழிப்பது மூலமே, சமத்துவ சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியும் என்று தெளிந்த திராவிட இயக்கத்தாரே, தமது எழுத்துப்பணி கலைப்பணி யாவும், இந்தக் கொள்கை பரப்பவே பயன்பட வேண்டும் என்னும் வேட்கையுடன் எழுதத் தலைப்பட்டனர்.

அவர்கள் எழுதிய கலைப்படைப்புக்கள் எவ்வகையினதாயினும், அவை இந்தக் கொள்கையும் குறிக்கோளும் கொண்டவையாய் அமைந்தன. அப்படிப்பட்ட குறிக்கோளுடன் சமுதாய மாற்றத்தை உருவாக்க விரும்பித் தீட்டப்பட்ட கதைகள் பலப்பல.

அப்படிப்பட்ட சமுதாய மாற்றத்தை நாடியே, திராவிட - ஆரிய இனவழியில் பிறந்த முற்றிலும் முரண்பட்ட நெறிகளை விளக்கிடுவாராயினர். சமத்துவம் சகோதரத்துவம், சுதந்திரம் ஆகிய மானிட உரிமைகள் தழைத்திட ஏதுவான கொள்கைக் கோட்பாடுடையது திராவிடச் சமுதாயப் பண்பாட்டு நெறி என்பதை உணர்த்தவே ஆரியத்தைப் பிரித்துக் காட்ட வேண்டிய தேவை தொடர்ந்தது. அந்தக் குறிக்கோளுடன் தமது இலக்கியப் படைப்புகள் அனைத்தையும் வடிவாக்கிய பேரறிஞர் அண்ணாவும், புரட்சிக் கவிஞரும், முத்தமிழ் அறிஞர் கலைஞரும் பெருமைக்குரிய வழிகாட்டிகள் எனலாம்.

புரட்சிக் கவிஞரின் 'புரட்சிக்கவி' முதலான சிறுகதைகள் பல கவிதை வடிவம் பெற்றதால் 'சிறுகதை' யாகக் கொள்ளப்படவில்லை. அறிஞர் அண்ணா இயற்றிய சிறுகதைகள் பல. ஒவ்வொன்றும் ஒருவகைச் சூழலைச் சித்தரிப்பது. அண்ணாவின் நடை நலத்தால் கதைக்காட்சி கண்முன்னே தோன்றி, உள்ளத்தைக் கிளறும் வலிமை உடையதாகும். ஏழையின் குடும்ப வாழ்வின் மனமகிழ்ச்சி அவனது ஆண்டையால் எப்படியெல்லாம் பறிக்கப்படுகிறது என்பதை அவரது 'செவ்வாழை' கதையினில் காணலாம். அந்த ஏழையின் தவிப்பை உணர்த்திட அவர் நடையே புலம்பும்.

கலைஞர் கருணாநிதி எழுதியுள்ள கதைகள் பலவும் நிகழ்ச்சிச் சித்திரங்களாக அமைந்து, அவற்றைப் படிப்பவர்தம் உள்ளத்தைக் கரைத்து, நீதியை உணரச் செய்திடும் திறத்தன.

அந்த வரிசையில் இடம்பெறும் புகழ்பெற்ற திராவிடர் இயக்க எழுத்தாளர்களே - இந்தத் தொகுப்புக் கதைகளை வரைந்த ஆசிரியர்களான

திரு. இராம. அரங்கண்ணல்.

மறைந்த ஏ.வி.பி.ஆசைத்தம்பி

திரு. இளமைப்பித்தன்.

திரு. இரா. இளஞ்சேரன்

திரு.கே.ஜி. இராதாமணாளன்.

திரு.தில்லை. மறைமுதல்வன்.

மறைந்த சிறுகதை மன்னர். எஸ்.எஸ். தென்னரசு,

மறைந்த தத்துவமேதை டி.கே.சீனிவாசன்.

திரு.முரசொலி மாறன் (நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்),

திரு. ப. புகழேந்தி

முதலானோர், அவர்தம் எழுத்தாற்றல், கதைபுனையும் திறன், கதைக்கருவைத் தேடும் முறை, கதை மாந்தரும் களனும் அமைத்திடும் முறை, கதை மாந்தர்தம் உரையாடல் மூலம் தமது கொள்கையை இடம் பெறச் செய்யும் மதிநுட்பம் ஆகியவை அவரவர் உளப்பாங்கை

ஒட்டியதாய் அமைந்ததால் வேறுபடும் தோற்றங்கள் தரினும், தமிழ்ச் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கு ஏதுவாகும் திறத்தால் குறிக்கோளில் ஒன்றியனவே.

அத்தகு சிறப்புடைய ஆசிரியர்கள் இயற்றிய சிறுகதைகளைத் தேர்ந்து எடுத்து இந்தக் கதைத் தொகுப்புக்களை வெளியிடும் ஆசிரியர் ப.புகழேந்தி அவர்களே புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர். திராவிட இயக்க உணர்வுகளில் ஊறித் திளைத்தவர். உறுதி பூண்டவர். அவரால் தொகுக்கப்பட்ட இந்தத் தொகுப்புக்கள் தமிழ்மக்களின் வரவேற்பைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

திராவிட இளைஞர்கள் இந்தக் கதைகளைப் படித்துச் சமுதாயச் சீர்த்திருத்தத்தின் தேவையை உணர வேண்டும் என்பது என் விழைவு.

தொகுக்கப்பட்டுள்ள கதை எவையும் படிப்பவர் பொழுதுபோக்குத் துணையாகும் வெறுங்கதையல்ல; திராவிடத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு வழிகோலும் சிந்தனையை வளர்க்கும் சித்திரங்கள்! திராவிடத்தின் விடியலுக்கு முன்னர் எழும் சேவலின் அகவல் !

க. அன்பழகன்

உள்ளடக்கம்

குப்பைத் தொட்டி	*9*
ஏழை	*20*
கண்ணடக்கம்	*25*
சபலம்	*34*
ஒரிஜினலில் உள்ளபடி	*42*
நடுத்தெரு நாராயணி	*52*
சங்கிலிச்சாமி	*76*
தொத்துக்கிளி	*89*
நண்பனா?	*94*
பிரேத விசாரணை	*97*

குப்பைத் தொட்டி

வீதியோரத்தில் அந்த மாடி வீட்டுக்குக் கீழேதான் நான் நீண்ட நாட்களாகத் தவம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய தவம் எந்தக் கடவுளையும் வரவழைத்து அவர்களிடம் ஏதாவது அபூர்வமான வரங்கள் வாங்கவேண்டும் என்பதற்காக அல்ல! அகிலத்தைக் கட்டியாள வேண்டுமென்று அரசர்கள் பலர் தவமிருந்ததும் தன்னை அழிப்பார் யாருமிலர் என்ற நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்று அசுரர்கள் கொடிய தவங்களை மேற்கொண்டதும், சாபங்களின் மூலம் பகைவர்களைப் பழி வாங்குகிற வரங்களைப் பெறுவதற்கு முனிவர்கள் தவத்தில் முனைந்ததும் எனக்கு நேற்றுதான் விவரமாகத் தெரிந்தது. தவம் என்றால் ஒரே நினைவுடன் வேறு எதைப் பற்றிய சிந்தனையும் இல்லாமல் ஒரே இடத்தில் அமர்ந்து அன்ன ஆகாரமின்றி ஆண்டவனைக் காணத் துடிப்பது; அவன் வந்த பிறகு தேவையைக் கேட்பது. என்னைப் பொருத்த வரையில் ஒரே இடத்தில் அசையாமல் அமர்ந்து இருப்பது ஒன்றைத் தவிர, தவத்துக்குரிய வேறு அடையாடங்கள் எதுவுமே இல்லை.

அப்படித் தவத்தில் ஈடுபட்டவர்களேகூட ஒரே நிலையில் நினைவைச் செலுத்த முடியாமல் கஷ்டப்பட்டிருக்

கிறார்கள். யார், எங்கே, எப்பொழுது தவம் செய்கிறார் கள் என்று அலைந்து திரிந்து கண்டுபிடித்து அவர்களது தவத்தைக் கெடுப்பதற்காகவே தேவலோகத்தில் ஒரு பெண்கள்படை தயாராக இருக்கிறது. அதில் குறிப் பிடத்தக்க நட்சத்திரங்கள் மேனகை, ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை ஆகியோர், தவமிருப்பவர்களை அவர்கள் தான் போய்க்கெடுப்பார்களோ, அல்லது அவர்கள் தங் களைக் கெடுக்க வரட்டும் என்று எதிர்பார்த்து இவர்சுள் தான் தவம் செய்வார்களோ—இரண்டும் ஆராய்வதற் குரிய விஷயங்கள்தாம்!

ஏதேதோ வந்து விழுந்து கொண்டிருந்த என் வயிற்றில் நேற்று ஒரு பழைய புராணம் வந்து விழுந்தது. புத்தக உருவில் அது இல்லை. அங்கொன்றும் இங் கொன்றுமாகச் சில ஏடுகள். பாதிக்கு மேல் செல்லரித்து விட்டிருந்தது. அதில்தான் தவத்தைப் பற்றிய விளக்கங் களையும் கதைகளையும் படித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். விசுவாமித்திரர் தவத்தைக் கெடுக்க வந்த மேனகையின் சாகசங்களையும், அவளது வலையில் முனிவர் விழுந்த பிறகு, அவள் புரிந்த சரசங்களையும், கானகத்து அருவி யோரங்களில் அவர்கள் நடத்திய காதல்கேளிக்கைகளை யும், கடவுளை நினைக்கும் தவக்கூடம் காமவேள் நடன சாலையாகக் காட்சியளித்ததையும், மகேஸ்வரன் வரு வதற்கு முன்பு மலர்மாறன் வருகை தந்து மாமுனிவரை மங்கையின் மடியிலும் காலடியிலும் உருட்டி உருட்டி மகிழ்ந்ததையும், ஜெப மாலை இருந்த கையில் மேனகை யின் துடியிடை சிக்கித் தவித்ததையும். மறைகற்ற முனிவரின் தடித்த உதடுகள் மேனகையின் மெல்லிதழ்த் தேன் பருகிடத் துடித்த விந்தையையும் வெகு சுவையுடன் நான் படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது தானா அந்த குப்பை வண்டிக்காரன் வந்து தொலைய வேண்டும்!

வந்தவன் மளமளவென்று என் 'வயிற்றை'க் காலி செய்து அந்தக் கிழிந்த புராணத்தையும் தூக்கி வண்டியிலே போட்டுக் கொண்டு போய்விட்டாள். சில நாட்கள் என் வயிறு உப்பி நான் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருப்பேன். அப்போதெல்லாம் நாலு நாள் ஐந்து நாள் என்று இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டாத நகரசபைக் குப்பை வண்டி என் புராணப் படிப்பில் இப்படி மண்ணைப் போடுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. யாரோ புது ஆபீசர் இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கிறாரோ என்னவோ தெரியவில்லை; இரண்டு மூன்று நாட்களாகத் தெருவைச் சுத்தம் செய்வதில் தீவிரம் காணப்படுகிறது. இதுவும் எத்தனை நாளைக்கு? ''வந்தாற்போல மாமியார் பந்தடித்தாள்; வர வர மாமியார் கழுதைபோல் ஆனாள்'' என்று பழமொழி சொல்வார்களே, அது போலத்தான் ஆகிவிடும்.

நானிருக்குமிடத்திற்கு நாலைந்து வீடு தள்ளி ஒரு பஜனை மடம். அந்த மடத்தில் அடிக்கடி புராணப் பிரசங்கங்கள் நடைபெறும். ஒலி பெருக்கியின் மூலமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். பாகவதர்கள் பல விஷயங்களைப் பூசி மெழுகிப் பேசியிருக்கிறார்கள் என்பது அந்தப் பழைய புராணத்தைப் பார்த்த பிறகுதான் தெரிந்தது. கணவனில்லாத சமயம் வீடு புகுந்து தன்னைக் கற்பழித்தவன் இந்திரன் என்று தெரிந்த பிறகும், ''ஆகா! இது வல்லவா இன்பம்! இதுநாள் வரையில் ஏங்கிக் கிடந்த சுவைமிகு விருந்தை இன்றல்லவா கண்டேன்'' என்ற மன நிறைவுடன் அவனைத் தழுவிக் கிடந்தாள் அகலிகை என்பதை நான் படித்தல்லவா தெரிந்து கொண்டேன்.

தாருகாவனத்துத் தபோதனர்கள் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர்! அவர்கள் பத்தினிகளோ பத்தரை மாற்றுத் தங்கங்கள் மேனியின் பளபளப்பில்! பறிக்கப்படாத பாரி

ஜாத மலர்கள்! தழுவத்துடிக்கும் பருவக்கொடிகள்! அவர்தம் இளமையின் பூரிப்பு இறைவனையே தூண்டில் போட்டு இழுத்தது. ஒன்றா, இரண்டா, ஓராயிரம் பூஜை மலர்களைக் கசக்கி எறிந்தார்! வரம் கோரும் முனிவர் களின் பத்திினிகள்! வரம் தரவேண்டிய பரமன்! கரம் சிவக்குமட்டும் காமச்சேட்டை புரிந்தார்! இந்தக் கர்ண கடூரமான கதையைப் பஜனை மடத்துப் பாகவதர் எவ்வளவு நாசுக்காகச் சொன்னார் தெரியுமா?

தாருகாவனத்து ரிஷிபத்தினிகளுக்குப் பரமசிவன் அருள்பாலித்து ஆட்கொண்டார் என்று அவர் கூறியதைக் கேட்டு, ''ஆகா! ஆகா!'' என ரசனையை வெளியிட்டு விட்டுப் பிரசாதங்களை அருந்தி, இவைகளை என் வயிற்றுக்குள்ளே வீசி எறிந்துவிட்டுப் போயினர் பஜனை கோஷ்டியினர். அப்படி வீசி எறிந்த பக்தர்களில் ஒருவர், பிரசாதம் சரப்பிட இலை கிடைக்காத காரணத்தால் ஒரு புத்தகத்தின் தாள் ஒன்றை உபயோகித்தார் போலும், கசங்கிப் போய்ச் சோற்றுக்கறை படிந்த அந்தத் தாளை உற்றுப் பார்த்தேன். எனக்கே வெட்கமாக இருந்தது. ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி என்னை வளைத்துக் கொண்டது. குப்பைத் தொட்டி என்றால் உணர்ச்சிகள் இருக்காதா என்ன? அப்படி என்ன அந்தத் தாளில் இருந்தது என்று அறிய உங்களுக்கும் ஆவல் இருக்கத்தான் செய்யும். அதையும் சொல்லிவிடுகிறேனே! குத்துவிளக்குச் சுடர் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து நேரம் இரவாகத் தானிருக்குமென முடிவுகட்டிவிடலாம். இரவு நேரத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை வர்ணித்து அந்த நிகழ்ச்சித் தலைவனைப் பிரார்த்தனை செய்கிறாள் ஒரு அம்மை! பெண்ணின் பிரார்த்தனையில் இரவு நோத்து விரசங்கள் எதுவும் இருக்காது என்றுதான் நினைப் போம். ஆனால் நாம் ஏமாந்து விடுகிற அளவுக்கும்

பிரார்த்தனையில் ரசம் மேலோங்கி நிற்கிறது. மறுபடியும் வர்ணனையைக் கவனிப்போம். குத்து விளக்கின் ஒளியில் கட்டில் ஒன்று தெரிகிறது. கட்டில் என்றால் சும்மாவா? அதன் மீது மெத்தென்ற மஞ்சம்! மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா மலர்கள் தூவப்பட்ட மஞ்சம். விளக்கு, கட்டில், மலர் மஞ்சம் மட்டும் இருந்தால் காட்சி ரசிக்குமா? பல்லாயிரம் நட்சத்திரங்கள் இருந்தாலும் பால் நிலவு இல்லையேல் வானத்திற்கு அழகேது? அந்தப் பால் நிலவாக ஒரு மங்கை அந்தப் படுக்கையில் இருக்கிறாள். அவள் கொத்தலர் பூங்குழல் கொண்ட கோதை. பெயரோ நப்பின்னை!

கட்டிலும் மெத்தையும் கவினுறு மங்கையும் இருந்து விட்டால் பூரணத்துவம் பெற்றதாக முடியாதே! அந்த மங்கையின் மாங்கனியன்ன மார்பகத்தின் மீது தனது மார்பகத்தை வைத்தவாறு பிரார்த்தனைக்குரிய ஆடவன் படுத்திருக்கிறான். யார் அந்த ஆடவன்? ஆடவனா? அல்ல, அல்ல ஆண்டவன்! அந்த ஆண்டவனைப் பிரார்த்திப்பதோ ஆண்டாள் அம்மை! 'மலர்மார்பா, வாய் திறந்து எனக்கருள்வாய்!'' என்று ஆண்டவனை அழைத்திட விரும்புகிற ஆண்டாள் அம்மையார் அவனைத் தன் இருப்பிடத்திற்கு அழைக்காமல் அவனது பள்ளியறைக்குள்ளேயே போய் விடுகிறார். போனதும் கண்ட காட்சிதான் குத்துவிளக்கு எரிகின்ற அறையின் கோலாகலக் காட்சி!

''குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டிலின் மேல்
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறிக்
கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல்
வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா வாய் திறவாய்''

இந்தப் பாடலைத்தான் அந்தக் கசங்கிய தாளில் நான் படித்துப் பார்த்தேன். அய்யோ நான் அமர்ந்திருக்கும் இந்தச் சாக்கடையோரம் அப்படியே சப்ரகூட மஞ்சமாகி விடக்கூடாதா? எனக்குப் பக்கத்திலே ஒரு பெண்குப்பைத் தொட்டி வந்து சேரக்கூடாதா? அப்படி ஓர் அதிர்ஷ்டம் வந்தால் அவளோடு நான் எவ்வளவு இன்பமாக இருப் பேன். புதிய புதிய காதல் மொழிகள் எல்லாம் பேசுவேன். ''கண்மணி'' என்று அழைப்பதற்குப் பதில் அவளைக் ''குப்பைமேனி'' என்று அழைத்து அணைத்துக்கொள் வேன். பிறகு எங்களுக்குப் பொழுதுபோவதே தெரியாது. இப்படியெல்லாம் காதல் நினைவுகளை ஆண்டாளின் கவிதை என் நெஞ்சில் உருவாக்கியது. பாவம், ஆண்டாள் யார் பெற்ற பெண்ணோ! பெற்றவர்கள் தூக்கியெறிந்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள். யாரோ ஒரு ஆழ்வார் எடுத்து வளர்த்தாராம்! அந்த அம்மையார், கடவுளைத் தொழுவ தில் இவ்வளவு காமரசத்தை ஏன்தான் கலந்தாரோ தெரிய வில்லை. ஒரு பாட்டுப் படித்துவிட்டே இந்தப் பாடுபடு கிறேனே, எல்லாப் பாட்டும் கிடைத்தால் என்னைப் பைத்தியக்கார விடுதியின் ஓரத்தில் கொண்டுபோய் வைக்க வேண்டியதுதான்!

எப்போதுமா இப்படிப்பட்ட தாள்கள், நூல்கள் கிடைக் கின்றன! பெரும்பாலும் எச்சில் இலை, வாழைப்பழத் தோல், ஆரஞ்சு, கமலா தோல் இப்படித்தான் ஏதாவது வந்துகொண்டிருக்கும். சில நேரங்களில் செத்துப்போன எலிகளை என் வயிற்றுக்குள் போடுவார்கள். முனிசிபாலிடி வண்டி எப்போது வரும் என்று மூக்கைப் பிடித்துகொண்டு உட்கார்ந்திருப்பேன் தெருக்கோடியில் ஒரு வீட்டிலிருந்து இரவு 12 மணிக்கு மேல் வேலைக்காரப் பையன் என் னருகே வருவான்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு விஸ்கி, பிராந்தி முதலிய மதுப் புட்டிகளின் மூடிகளை என்னிடம் வீசிவிட்டு விறுவிறு என்று போய்விடுவான். எனக்கு இரவெல்லாம் உடம்பு நடுங்கும்-எங்கே போலீசார் என்மீது சந்தேகப்பட்டு என்னைக் கொண்டுபோய் மதுவிலக்குச் சட்டப்படி உள்ளே போட்டு விடுவார்களோ என்று! பிறகு எனக்கு நானே ஆறுதல் கூறிக்கொள்வேன், குப்பைத் தொட்டி எங்கே யிருந்தால் என்னவென்று!

ஒருநாள் மூன்றாவது வீட்டிலிருந்து என் பக்கமாகக் காரில் போன ஒருவர் சட்டைப் பையிலிருந்த ஒரு கடிதத் தைக் கிழித்து என்மீது போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். பரபரப்புடன் அதைப் படித்தேன். ஒழுங்கற்ற முறையில் அது கிழிந்து போயிருந்ததால் தொடர்பாகப் படிக்க முடிய வில்லை, யாருக்கோ வாத்தியாரம்மா வேலை வாங்கிக் தருவதாக வாக்களித்து இதற்குக் கைம்மாறாக முன் கூட்டியே முந்நூறு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு ஏமாற்றி விட்டானாம் எவனோ ஒரு எத்தன். அவன் பெயரும் தெரியவில்லை. அந்தப் பெண்ணின் பெயரும் தெரிய வில்லை. இருவரின் பெயரும் அதில் இல்லை. அவை கிழிந்து பொய்விட்டன. யாராயிருந்தால் என்ன? எங்கள் ‘டிபார்ட்மெண்ட்’ விஷயம் என்பதை மட்டும் புரிந்து கொண்டேன். யாரிடம் முறையிடப்பட்டதோ அவரும் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்பதற்கு அடையாள மாக அந்த மடலை என்னிடம் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் போய் விட்டார். அந்தோ, பரிதாபம்! அந்தப் பெண் என்ன ஆனாளோ! அவளை நான் பார்க்காமலே இருக்க விரும்பு கிறேன். அவளைப் போன்ற அபலைகளை மட்டுமல்ல, பொதுவாக மனிதர்களைப் பார்ப்பது என்றாலே எனக்கு வரவர வெறுப்பாகி விட்டது. அவர்கள் பொறுமையற்ற வர்கள்-அலட்சியப்புத்தி படைத்தவர்கள்-வெறி கொண்ட

வர்கள்-விவேகத்தின் விரோதிகள் என்றெல்லாம் சொல்லத் தோன்றுகிறது. என்னுடைய நிழலிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நன்றி மறந்த ஒரு மனிதனைப்பற்றி நினைத்தாலே எனக்குக் கோபம் பொங்குகிறது. எங்கி ருந்தோ ஒருநாள் வந்தான். சரியாக நடக்க முடியவில்லை. உடம்பெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. என்னையும்மீறி அவன்மீது ஒரே துர்நாற்றம்! போனால் போகிறது என்று சகித்துக்கொண்டு ''யாரப்பா?'' என்று கேட்டேன். ''பார்த்தாலே தெரியவில்லை, இந்த நாட்டு மன்னர் களிலே ஒருவன்; உன் பக்கமிருந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்ய வந்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் நிழல் கொடுப்பாயா?'' என்று அவன் என்னைப் பார்த்தான். ''நிழல் தருகிற அளவுக்கு நான் என்ன அவ்வளவு வளர்ந்து வளமாகவா இருக்கிறேன்; வேண்டுமானால் என் மறைவில் ஒதுங்கி யிருந்து ராஜரீகம் செய்வாயாக!'' என்றேன். அவனும் பத்து நாட்கள் என் மறைவிலேயே உட்கார்ந்தான்-படுத் தான்-தூங்கினான்-சாப்பிட்டான். அங்கிருந்தவாறே அவன் 'சர்க்கார்' நடந்தது. போகிறவர்களிடம் பல்லைக் காட்டி அவனது அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான வரிகளைக் காசாகவோ பணமாகவோ வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பத்து நாள் எனக்கும் அவனோடு நல்ல பொழுது போயிற்று. அவன் பாடுகிற சினிமாப் பாட்டுகள். நாடோடிப் பாட்டுகள் இவைகளில் நான் என்னை மறந்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் இரவில் இந்தப் பரதேசி மகாராஜா ஒரு பெண்ணைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். நான் தூங்குவதுபோல் நடித்து நடப்பவைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் வரும்போதே ''சீக்கிரம் போகணும்'' என்று முனகிக் கொண்டு வந்தாள். ''அட, பறக்காதே; இந்தா பணம்!'' என்று ஒரு எட்டணாவை அவளிடம் கொடுத்தார்

மகாராஜா. நான் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு காதை மட்டும் நீட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

''கண்ணு!''

''என் மூக்கு!''

''அய்யோ என் மன்மத ராஜா!''

இப்படிச் சில கொஞ்சுதல் வார்த்தைகள் கரகரத்த தொண்டையிலிருந்து வெளிப்பட்டன. அந்தப் பாவி மகாராஜனுக்கு நான் ஒருவன்-அவனுடைய நண்பன்- இருக்கிறேனே என்ற நாணம்கூடக் கிடையாது. சிறிது நேரம் கழித்துக் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். என் நண்பன் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தான். மன்னிக்கவும். 'இந்நாட்டு மன்னர்' துயில் கொண்டிருந்தார். மகாராணியைக் காணவில்லை. அவள் அடுத்த ராஜ்யத்துக்குப் போயிருக்கக் கூடும். மறுநாள் காலையில் இரண்டு மூன்று போலீஸ்காரர்கள் என் நண்பனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தொலைவில் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் எதுவும் புரிகிற அளவுக்குக் காதில் விழவில்லை. பிறகு, என் நண்பன் என்னருகே வந்து, ''போலீசாரைக் கண்டு பயப்படாதே! அவர்கள் என்னைக் கைது செய்ய வந்ததாக நினைக்காதே! வெளிநாட்டிலேயிருந்து யாரோ பெரிய மந்திரி வருகிறாராம்; அவரைப் பார்க்க இந்த ராஜாவை அழைக்கிறார்கள்'' என்றான்.

நான் வியப்புடன், ''அப்படியா? அந்த மந்திரியை எங்கே போய்ச் சந்திப்பாய்?'' என்று கேட்டேன்.

''நான் போய் எனது வழக்கமான ஜெயில் மாளிகையில் இருப்பேன், அவர் வந்து என்னைச் சந்திப்பார். நீ

கூட அவரைப் பார்க்கக்கூடும். ஏனென்றால் இந்தப் பக்கம்தான் அவர் ஊர்வலம் வருகிறார்'' என்று கூறிக் கொண்டே அவன் போலீசார் கொண்டுவந்த பெரிய காரில் ஏறிப்போய் விட்டான். அவன் சொன்னபடி மறுநாள் வெளிநாட்டு மந்திரி நான் இருக்கும் வீதிப்பக்கம் வந்தது உண்மைதான். ஆனால் அந்த நண்பன் மட்டும் என்னைத் திரும்ப வந்து பார்க்கவேயில்லை. இந்நாட்டு மன்னர் களிலே ஒருவனல்லவா, எந்தக் குப்பைத் தொட்டி மறை வுக்குப் போனானோ, தெரியவில்லை! நன்றி கெட்டவன்!

என்னமோ போங்கள்... சத்தற்ற என் வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் சந்தித்தாகி விட்டது. நான் படித்த கல்யாணப் பத்திரிகைகள் எத்தனை·நான் அருந்திய விருந்துகள் எத்தனை-மங்கல காரிய அழைப்புகளும் அமங்கல காரிய அழைப்புகளும் எவ்வளவு! எவ்வளவு! காதலன் காதலிகள் கிழித்துப்போட்ட திருட்டுத்தனமான கடிதங்கள் எத்தனை! நான் படித்துப் பார்த்து அவர்களை நினைத்துச் சிரித்திருக்கிறேன். ஒதுக்கப்பட்டவைகள், ஒழிக்கப்பட்டவைகள் எல்லாமே என்னுடைய இரு கரங்க ளால் அன்போடு வரவேற்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எதையும் பொறுத்துக்கொண்டு புன்னகை காட்டுகிற தூய்மையான துறவிகளைவிட நான் ஒருபடி மேலான பொறுமைசாலி.

இந்த நாட்டில் எத்தனையோ மக்கள் வயிறாரச் சாப்பிடச் சோறின்றி வாடுகிறார்கள், என் வயிரோ காலி யாகக்காலியாக நிரம்பிக் கொண்டேயிருக்கிறது. அய் யோ! உங்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது யாரோ ஒரு பெண் பதுங்கிப் பதுங்கி வருகிறாளே! சற்று மறைந்து கொள்ளுங்கள்! ஆம்; அவளுடைய கையில் ஒரு குழந்தை

இருக்கிறது. பச்சைக் குழந்தை! இப்போதுதான் பிறந்திருக்கிறது. அடடா! அதன் கழுத்தெல்லாம் ரத்தம்! குழந்தை தூங்குகிறதா? இல்லை; செத்துவிட்டது!

கழுத்து முறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சரிதான்; அவள் தான் குழந்தையின் தாய்! குழந்தையை என் வயிற்றுக்குள் போடப் போகிறாள்; போட்டே விட்டாள். அவள் ஓடுகிறாள். என்னைப் போலீஸ் வரையிலே மாட்டிவிட்டு அவள் ஓடுகிறாள். ஏன் ஓடுகிறாள்? புரிகிறது, புரிகிறது! அவள் கழுத்தில் தாலியைக் காணோம்!

ஏழை

வழக்கம் போல் பானுவின் தள்ளு வண்டி 'பார்க்' நோக்கிப் புறப்பட்டது. பானுவின் சின்னஞ்சிறு வாயிலிருந்து சிதறிக் கொண்டேயிருக்கும் மழலை மொழிகட்குப் பதில் பேசியவாறு வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு போனாள் பார்வதி. பானுவுக்கு வயது ஆறு கூட ஆகவில்லை. வீட்டில் 'துரு துரு' என்று சும்மாயிருப்பதில்லை, முக்கியமாக அப்பா அம்மாவைப் பேச விடுவதில்லையென்றால் பாருங்களேன். காலையிலிருந்து கிராமக் கணக்கு வழக்கு, குத்தகைதார் பணம் பட்டுவாடா, கிசான் தொல்லை, வியாபாரப் பிரச்சனை இவ்வளவையும் கவனித்துவிட்டு, மாலை ஆறு மணிக்கு மேல்தான் நல்லக் கண்ணுப் பிள்ளைக்கு ஓய்வு. அந்த ஓய்வு நேரத்தில் ஒரு விநாடி கூட வீணாகப் போய்விடக் கூடாது என்பது பிள்ளையின் நோக்கம். ஆறு மணி எப்பொழுதுவரும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் கருணாம்பாள்-ஆமாம் அவரது மனைவி-அந்த அம்மையாரும் அந்த ஓயா உல்லாசத்தைத்தான் விரும்பினார்கள். அவர்களின் இனிய பொழுதை, அந்தத் தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை... தொடர்ச்சி கெடும்படி நடு நடுவே அறுத்துவிடும். என்னதான் புத்திரபாசமிருந்தாலும் சற்று நேரம் யாருடைய தொந்தரவுமின்றி இருக்கத்தான் கருணாம்பாளின் மனம் விரும்பியது. அதுவுமென்ன? அந்தத் தம்பதிகள் ஏழைகளா?-- இன்பம் என்ன

நிறம் என்று கேட்க? குடிசை மன்னர்களுக்கும் ராணிகளுக்கும்தான் தங்கள் வறுமை ராஜ்யத்தில் இன்பத்துக்காக ஒரு சில நிமிடங்கள்கூட ஒதுக்க முடியவில்லை. கடன்காரர் படையெடுப்பு; தயிர்க்காரி முற்றுகை- இவ்வளவையும் சமாளித்துவிட்டு... இரவு, கருணை கூர்ந்து தருகிற சில மணி நேரங்களில் கர்ம வினையை நினைத்துப் புலம்பவும்-கடவுளை எண்ணி அழவும், போனது போக, மிச்ச நேரத்தை எப்போதாவது பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். அதுவும் ஏழை சாம்ராஜ்யத்தில் பிரஜைகள் அதிகம். ஏழெட்டுக் குழந்தைகளுக்குக் குறையாது. ஏழாவது குழந்தை முதல் குழந்தையைவிட ஆறு வயதுதான் இளையதாயிருக்கும். கருணாம்பாளைப் போலக் காசைத் தூசியாக மதித்துக் கர்ப்பப் பையை மாற்றிப் போட வசதியா படைத்திருக்கிறார்கள் அந்தப் பரிதாப ஜந்துக்கள்!

இளமை தேயாதவன்; எழில் குறையாதவன். இப்பேர்ப்பட்டவனைத்தான் பார்வதி கணவனாகப் பெற்றிருந்தாள். அவன் மில் வேலை முடிந்து ஐந்து மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்திருப்பான். அவனை வரவேற்று உபசரிக்க அவளுக்கு வேலை ஒழியவில்லை. எஜமானுக்கும் எஜமானிக்கும் தேவையான ஓய்வுக்காக-அந்த ஏழையின் இளம் மனைவி-பார்வதி-தன் பருவ உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பானுவைப் 'பார்க்கு'க்கு அழைத்துச் சென்றாள். ஒருநாள் மட்டுமா? இல்லை. நாள்தோறும். அவள் பெண்ணல்ல; இந்த உலகத்தில் ஒரு மாடு பகல் முழுவதும் எலும்பு முறிய உழைப்பதுபோல வீட்டு வேலைகள். அவளுக்கு. எஜமான் மாளிகைதானே வீடு! மாலையில் சூரியனுக்குக்கூட வேலை முடிகிறது. ஆனால் பார்வதிக்கு...? இதை அவளால் நினைக்கத்தான் முடியவில்லை. நெஞ்சைத்தான் படைத்தானே- அந்த நேர்மையற்றவன்-வயிற்றையும் ஏன் படைத்தான்?

யார், யாரைக் கேட்பது?

பூஞ்செடிகளின் அசைவை- பூங்கொத்துகளின் அழகை-பானுவுக்குக் காட்டித் தானும் ரசித்துக் கொண்டிருக்கையில்...... வானம் கறுத்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டாள். மாதம் முடிந்து சம்பளம் கேட்கும்போது அதை விட அதிகமான கறுப்பை எஜமானின் முகத்தில் பார்வதி அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறாள். பழகிப் போன படியால்... வானத்தின் மாற்றத்தை லட்சியம் செய்யாமலே வீடு நோக்கி நடந்தாள். அவள் மன அலைகள் எல்லாம் அன்று அத்தான், மூக்குத்தி, முத்தப்போட்டி... இவைகளிலே மோதிக் கொண்டிருந்தன. இன்பக் கனவு இல்லாவிட்டால் அவள் உலர்ந்த உதடுகளில் புன்னகை தலை நீட்டியிருக்காதல்லவா? சுவையான கனவு என்பதால் தான் கண்கள் அப்படி மின்னிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அத்தான் முத்தம் தருவது போன்ற கனவோ, அல்லது முதல்நாள் தந்த நினைவோ... அவள் கன்னங்கூட குப்பென்று சிவந்துவிட்டது.

ஒன்றுமில்லை... மூக்குத்தி வாங்கி வருகிறான் அத்தான், பல நாளாகச் சேர்த்த காசு... மூக்குத்தியாக உருவெடுக்கிறது. துடைப்பக் குச்சியை எடுத்துத் தூர எறிந்துவிட்டு... பார்வதியின் மூக்கில் அவனே அந்த ஆபரணத்தை அணிவிக்கிறான். கறுத்த மேனியில் அந்த வெள்ளை மூக்குத்தி பளிச்சிடுவது, நீலவானத்தில் நிலா கிளம்புவதை நினைவூட்டுகிறது. ''பார்வதி... எங்கே?'' என்று அத்தான் உதடுகளை மொக்காக ஆக்குகிறான். பார்வதியின் இதழ்களும் குவிகின்றன. மொட்டுகள் மோதி மலர்ந்து விடுகின்றன. 'சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலில்' ஒரு முக்கிய பகுதி நடந்தேறுகிறது.

கனவு மங்களம் பாடுகிறது. பார்வதி சுய நினைவு பெறுகிறாள். வண்டியில் பானு ''மழை வருது, மழை

வருது'' என்று பாட ஆரம்பித்து விடுகிறது. இரண்டு கனமான மழைத்துளிகள் பார்வதியின் முகத்தில் விழுந்து சிதறின.

உலகை அதிரச் செய்யும் இடிகள்-வான மனிதனின் அகோரச் சிரிப்பு-பயங்கரக் கண்வீச்சு-கடலைக் கவிழ்த்து விட்டதுபோல மழை இமயம் உருண்டு விந்தியத்தில் மோதிடுவது போன்ற அதிர்ச்சி!

பார்வதிக்கு பானு நனைந்து விடுவாளே என்ற பயந் தான். பாவம், அந்த ஏழைக்கு எஜமான் வீட்டில்-இல்லை. இல்லை ..... குழந்தையின் மேல் அவ்வளவு பாசம். மனித வர்க்கம் என்பது ஏழைக் கும்பல் தானே. பணக்கார மனிதர் மிருகக் கூட்டம். அதில் மனிதர்களும் தவறிப் பிறப்பதுண்டு. ஏழை மனிதர் குழுவில் துன்பம் தாங்க மாட்டாமல் மிருக வளர்ச்சியடைவோருமுண்டு. அந்த வளர்ச்சி இன்னும் பார்வதியைப் பிடிக்கவில்லை. இதெல் லாம் ரஷ்யப் பேச்சு என்பார் நல்லகண்ணப்பிள்ளை. ரஷ்யா என்றால் அவருக்கு விஷயம் சாப்பிடுகிற மாதிரி.

பார்வதி நன்றாக நனைந்து விட்டாள். குழந்தைக்கு ஒரே பயம்; அலற ஆரம்பித்துவிட்டது. மரத்தடியில் நின்று விட்டாள் பார்வதி. அவ்வளவு கஷ்டத்திலும், பயங்கரத் திலும் வரப்போகிற அந்த இன்ப இரவு ..அவள் முகத்தில் தனித் தெளிவை அதிகப்படுத்தியபடி இருந்தது.

திடீரென்று அந்த மரத்தின் பெரிய கிளை முறிந்து விழுந்தது.

மழை நின்றுவிட்டது. புயல் ஓய்ந்து விட்டது.

நல்லகண்ணுப் பிள்ளையின் மோட்டார் வெகு வேக மாகச் சாலையில் பறந்து வந்தது.

முறிந்து கிடக்கும் அந்த மரத்தடியில்... ''பானு'' என்று சத்தம் போட்டபடி இறங்கினார் பிள்ளை. பானு மயக்கமாய்க் கிடந்தது. தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவித்தார். 'அப்பா' என்று கண் விழித்தது குழந்தை. காரில் குழந்தையோடு ஏறி உட்கார்ந்தார். கார் புறப்பட்டு விட்டது, டாக்டர் வீட்டை நோக்கி.

மரத்தடியில் கிடந்த இன்னொரு உருவம் கண் விழித்தது. ''அத்தான்... அய்யோ...'' -நீண்ட பெரு மூச்சு.

கண்கள் மூடிக் கொண்டன.

யார் அது?

ஏழை! □

கண்ணடக்கம்

பக்தன் ஒருவன் பதைக்கப் பதைக்க ஓடினான். அவன் கால்கள் தடுமாறின. வியர்வையால் மேனி குளமாயிற்று. தலைமுடி அலங்கோலமாய் விரிந்து காற்றில் பறந்தது. நெற்றியிலே பூசியிருந்த திருநீறும், அதன்மேல் வைத்திருந்த அகலமான குங்குமப் பொட்டுங்கூட வியர்வையிலே கரைந்து ரத்தமும் சீழும் போல அவன் கன்னங்களில் வழிந்துகொண்டிருந்தன. புரையோடிவிட்ட புண்ணிலிருந்து கிளம்பிய துர்நாற்ற அருவிபோல் இருந்தது அந்த பக்தனின் முகக்காட்சி. ''தேவீ! தேவீ!! காளிகாதேவி!'' என்ற அலறல் வேறு!

நல்ல இருட்டு! கரைபுரண்டோடும் ஆற்று வெள்ளம். அதன்மீது ஒரு மூங்கில் பாலம். அதிலே நிதானமின்றி பக்தன் ஓடினான். கரையோரத்துச் சுடலையிலே எரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பிணத்தை ஆற்றுத் தண்ணீர் இழுத்துக்கொண்டு வருகிறது. அதை பக்தன் பார்த்தான். ''லோகமாதா!'' என்று அலறிக்கொண்டே திரும்பினான். தீவட்டிகளோடு நாலைந்து பேர் வந்துகொண்டிருந்தனர். ஒருவன் கையிலே கொள்ளிச்சட்டி. பிணந்தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். இது ஆற்றிலே மிதக்கும் ஈரப்பிணமல்ல; புதிய பிணம்! மூங்கில் பாலத்தில் பக்தன் நின்றான். ஒரே

அமைதி. புதிய பிணம் எரிய ஆரம்பித்தது. அதன் சொந்தக்காரர்கள் பிரிந்து விட்டார்கள். இனி அது நெருப் புக்கோ, அல்லது ஆற்றில் தெரியும் வாளை மீனுக்கோ சொந்தம்.

காலையில், சொந்தக்காரர்கள் உயிரோடிருந்தால் எலும்பு அள்ளிக் கொட்ட அங்கே வருவார்கள். அதற்குள் ஆறு அந்த வேலையைச் செய்தாலும் செய்துவிடும். பெருமூச்சு விட்டபடி மீண்டும் ஓட்டப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான் பக்தன். எதிரே சில தீவட்டிகள். பாடை யல்ல; நீண்ட கழியில் சுரு துணி ஏணை! அதிலே ஒரு குழந்தை. விழிக்காத நித்திரை. கொள்ளிச்சட்டி கிடை யாது. மண்வெட்டிகள் தூக்கி வந்தார்கள் சிலர். புதைக்கும் பிணம் போலும்! பக்தன் முன்னிலும் பன் மடங்கு வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தான். காலிலே கருவேல முட்கள் தைத்துக்கொண்டன. அதையும் அவன் கவனிக்க வில்லை. கரையோரமுள்ள தாழை மடல்களிலே அவன் முகம் உராய்ந்தது. அதையும் அவன் கவனிக்கவில்லை. பழனிக்குப் பால்காவடி எடுப்பவனின் உடலிலே காணப் படும் அலகுகள் போல-சிலாகைகள் போல- அவன் உடலெங்கும் முட்கள் நீட்டிக்கொண்டிருந்தன. எதிரே யுள்ள பாழுங்கிணற்றை எப்படித்தான் தாண்டினானோ தெரியாது. பார்ப்பதற்கே பயங்கரத் தோற்றமளிக்கும் பாவாடைராயன், காத்தவராயன் கோயில்களை எப்படித் தான் கடந்தானோ அவனுக்கே தெரியாது! ஊர்க் கோடிக்கு வந்து சேர்ந்தான். அதோ... ஒரு கோயில் சுற்றிலும் காடு. உள்ளே அந்த ஆலயம்! 'அம்மா!' தாயே! எனக் கத்தினான். ஆவேசம் வந்தது போல் ஓடினான். கதவு பூட்டியிருந்தது, மதிற்சுவரின் மீது தாவினான். அடுத்த பக்கம் குதித்தான். எதிரே காளிகா தேவியின் உக்கிரமான உருவம். உறுமும் சிங்கம்-உதிரம் கொட்டும் தலை-எல்லாம் சிலை வடிவில்தான்! அதனால் பக்தன்

அச்சமின்றி அம்மையின் அருகே சென்றான். ''பத்ரகாளீ! மகாதேவி! மகிஷாசுர மர்த்தினி!'' என்று கூவினான்.

''யார் அது?'' காளி கேட்டாள்.

''என்னைத் தெரியவில்லையா?'' என்று கதறினான் பக்தன்.

''தெரியவில்லை... சொல்!''

''நான்தான் உன் பக்தன்-காளிதாசன்!''

''எந்தக் காளிதாசன்? நாக்கில் எழுதி நாவலனாக ஆக்கினேனே, அந்தக் காளிதாசனா?''

''இல்லை தாயே... நான் அவனில்லை! நான் இயற்கையிலேயே கொஞ்சம் புத்திசாலி; ஆனால் உன் பக்தன்!''

''சரி போகட்டும். பக்தா! என்ன வேண்டும் உனக்கு?''

''என்ன தாயே, இப்படிக் கேட்கிறாய்? ஊரிலே சூறை நடக்கிறதே உனக்குத் தெரியாதா?''

''சூறையா?''

''ஆமாம் தேவி! கொள்ளை கொள்ளையாக மக்கள் சாகிறார்கள். கொடுமையான வாந்திபேதி!கொடிய விஷக் காய்ச்சல்! பிளேக்காம்; புதுவித இங்கிலீஸ் வியாதி! காமாலை...! அய்யய்யோ... சொல்லத்தரமல்ல தாயே; கூடை கூடையாகக் குழந்தைப் பிணம்-பாடை பாடையாகப் பெரிய பிணம்!''

''அய்யோ... அப்படியா? எனக்குத் தெரியாதே!''

''உண்மைதான் அம்மா உண்மைதான்! உன் மக்கள் அனைவரும் இன்னும் ஓரிரு நாட்களில் ஒழிந்துவிடுவார் கள்!''

''பக்தா! நான் ஒன்று சொல்கிறேன், கேட்கிறாயா?''

''ஆயிரம் சொல், அம்மையே!''

''கொடிய நோயினால் அழிந்துவிட்ட குடும்பங்களில் மிச்சமிருப்பவர்களிடம் என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத் தைச் சொல்!''

''அனுதாபம் கேட்க அடியேன் வரவில்லை சக்தி; அபயங் கேட்க வந்திருக்கிறேன். மாளுகின்ற மக்களை மீட்பதற்கு மாதாவிடம் முறையிட வந்திருக்கிறேன். இங்கு நான் வந்துவிட்டேன். இந்நேரம் எத்தனை ஜில்லிட்ட உடல்களோ! கணக்குத் தெரியவில்லை. சுடலைக்கு ஓய்வில்லை. நெருப்புக்குச் சரியான தீனி. எழுந்தருளுவாய் என்னம்மையே!''

''இயலாது அப்பனே, இயலாது! என்னை மன்னித்து விடு பக்தா. போய்வா!

''மன்னிப்பதா? நானா? அகிலாண்டேஸ்வரியை இந்தப் புல்லன் மன்னிப்பதா? மண்டியிடுகிறேன்; என்ன கோபம் இருந்தாலும் மறந்துவிட்டுப் புறப்படு பராசக்தி!''

''புலம்பினாலும் அழுதாலும் புண்ணியமில்லை!''

''ஏன் காளி, ஏன்? துஷ்டங்களை அழித்து தூயவர் களைக் காப்பாற்றும் அருள் விழி பெற்றவளே! அனந்த நாயகி! கருணைபொழியும் உன் கண்களைத் திறந்து, கதியற்றுச் சாகும் அபலைகளை, அனாதைகளை, உன் திருப்புதல்வர்களைக் காப்பாற்ற ஏனம்மா தயக்கம்?''

''கருணை பொழியும் கண்கள் எனக்கு இப்போ தில்லையடா மகனே!''

பக்தனின் மெய் நடுங்கிற்று, குரல் கம்மிற்று. கனைத்துக்கொண்டான் பீதியோடு! காளியை நிமிர்ந்து பார்த்தான். கர்ச்சித்தான்.

''கருணைக் கண் இல்லையா? காளியா நீ? அல்லது கள்ளியா? பிணக்கொலு கண்டு பெருமகிழ்வு கொள்ளும் பேய்க்கும் உனக்கும் என்ன வேறுபாடு? எருமையை வதைத்தாய்-சிங்கத்தை அடக்கினாய்-மமதையாளன் சிரசை நறுக்கினாய்-அப்போதெல்லாம் உன் கண்களில் கனல் உண்டு! மற்ற வேளைகளில் அன்புப் புனல்தானே உண்டு. அப்படித்தானே கேள்விப்பட்டிருக் கிறேன், உன்னைப்பற்றி. நீ என்னை ஏமாற்றத்தானே பார்க்கிறாய்? உன் பிள்ளைகளின் உயிர்கள் பொல பொல வென உதிரும் போது உனக்கு இந்தக் காட்டோரத்துப் 'பங்களா'விலே ஓய்வு பெறும் வேலையா? மிக நன்றா யிருக்கிறதம்மா தாய்ப் பாசம்!''

''மகனே! என்னதான் நீ திட்டினாலும், தீப்பொறி பறக்க வசை புராணம் பாடினாலும் என்னிடமிருந்து கருணையை எதிர்பார்க்க முடியாது! காளிதாசனை, காளமேகத்தை கவிதை பாடச் செய்த காளியல்லடா நான்; இப்போது நான் கருணையற்றவள்! என் கண் களிலே அன்பின் ஒளி கிடையாது!''

இதைச் சொல்லும் போது காளியின் தொண்டை கரகரத்தது. அழுகுரல் கேட்டது. விம்மும் ஒலி பக்தனின் காதைக் குடைந்தது. பக்தன் பதறினான்.

''ஏன் தேவி அழுகிறாய்? என்ன நடந்தது?''

''உன்னைப் போல ஒரு பக்தன் செய்த வேலை தானடா எல்லாம்!''

''என்ன செய்தான்? எந்தப்பக்தன் பாதகம் புரிந்தான்? பார்வதி தேவியார் அழவேண்டிய கட்டத்தைச் சிருஷ்டித் தவன் யார்? பத்மாசனி! சொல்லம்மமா!''

''கேள் கவனமாக! உலகத்து மக்களையெல்லாம் ஒரு சேரக் காப்பாற்றும் திறனும் திறமையும் பெற்றவள் தான் நான். அதுபோலக் காப்பாற்றியும் வந்தேன். இப் போது ஊரிலே நடப்பதாக வர்ணித்தாயே பயங்கரச் சாவும், அதற்குக் காரணமான நோய்களும்; அவைகள் எல்லாம் என் பார்வைபட்ட மாத்திரத்தில் பஞ்சாய்ப் பறக்கும். பரமசிவனாரின் நெற்றிக் கண்ணுக்குமில்லாத சக்தி என் நேத்திரங்களுக்கு உண்டு என்று அவரே கூறிடு வார் என்னை அணைத்திடும்போது! அநீதியை அழிக்கும் அக்கினியும் உண்டு; அனாதைகளை ரட்சிக்கும் அருள் நோக்கும் உண்டு என் திருவிழிகளுக்கு! அந்தச் சக்தியைப் பாழ்படுத்தி விட்டானப்பா ஒரு பரம பாதகன்!''

''எப்படித்தாயே? எப்படி?'' பக்தன் பதறினான் மறு படியும்.

''குறுக்கிடாமல் கேள், மகனே! ஒரு பக்தன்-பணக் காரன்! அவனுக்கு ஒரு குழந்தை. அந்தக் குழந்தையின் கண்ணிலே ஏதோ சிறு கோளாறு! எனக்குப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டான். குழந்தையின் கண் வரவரக் கெட ஆரம்பித்தது. மருத்துவர்கள் மருந்துப் பச்சிலைகள் மூலம் சிகிச்சை ஆரம்பித்தனர். குழந்தைக்கு கண்கள் சுகம் பெறத் தொடங்கின. அப்போது பக்தன் எனக்கு வேண் டுதல் விடுவதாகப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டான்.

அதன்படி 'கண்ணடக்கம்' செய்து வைப்பதாக வேண்டிக் கொண்டான். கண்ணடக்கம் என்றால் உனக்குத் தெரியு மல்லவா?''

''ஆமாம் தேவி! தங்கத்தாலோ வெள்ளியாலோ கண் போலச் செய்து, விக்கிரகத்தின் விழிகளிலே பதிப்பது என் பார்கள். நான் பார்த்ததில்லை!''

''பார்த்ததில்லையா? இதோ என் கண்களில் பதித் திருப்பதைப் பார்! இது தான் கண்ணடக்கம்! அந்தப் பக்தன் செய்த பிரார்த்தனை!''

''அதற்கும் நான் வந்த காரியத்திற்கும் தொடர்பு என்ன தாயே?''

''முட்டாளே! இன்னும் புரியவில்லையா? கருணை காட்டிக் காப்பாற்றும் சக்தி பெற்ற என் விழிகளைத் தான் வெள்ளிக் கண்ணடக்கம் என்ற மூடி போட்டு அடைத்து விட்டானே; நான் எப்படியடா வெளியிலே கிளம்புவது? கண் கட்டப்பட்ட எனக்குக் கதி ஏதடா? அடைபட்ட கண்ணிலேயிருந்து அருள் எப்படியடா கிளம்பும்?''

''பக்தனல்ல அவன், பாதகன்! தாயே! அவன் தான் அக்கிரமம் செய்தான் என்றால், நீயாவது உடனே இந்த வெள்ளி மூடியை அகற்றியிருக்கக்கூடாதா?''

''அகற்றுவதா? பக்தன் செலுத்திய காணிக்கையப்பா இது! அகற்றுவது ஆகுமா? தகாது-தகாது!''

''பக்தன் அளித்ததை நீ அகற்றுவது தகாது! இதோ நான் அகற்றுகிறேன். உன் கண் திறக்கட்டும். கருணை பொழியட்டும். ஊரார் வாழட்டும்! உன் உலா நடை பெறட்டும்!!'' என்று ஆவேசமாகப் பக்தன் பாய்ந்தான்,

காளியின் கண்களில் பதிக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளிக் கண்ணடக்கத்தைப் பிடுங்கி எறிந்தான்!

காளியின் கண்களை பக்தன் உற்றுப் பார்த்தான்.

''இப்போது என்னைத் தெரிகிறதா, தாயே?''

''தெரிகிறது-என் மீது பிரியமுள்ள முட்டாள் என்று!''

''என்னம்மா மீண்டும் பழி சுமத்துகிறாய்? நன்றி காட்டு தாயே எனக்கு நமனுலகு செல்லும் மக்களை மீட்க அன்பு மழை கொட்டும் விழிகளைத் திறந்திருக்கிறேன் நான்!''

''விழிகளைத் திறந்தாய். ஆனால் ஒளிதர உன்னால் இயலாது! பத்து வருடமாக மூடிக்கிடந்ததால் தூர்ந்து விட்ட கிணறு போல் ஆகிவிட்டதப்பா என் கண்கள்! ஒரு ஆண்டா, இரு ஆண்டுகளா? பத்து ஆண்டுகள் அல்லவா இந்தக் கண்ணடக்கம் என் விழியை மறைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறது. இனி என் கண்களுக்கு ஒளிதர, அந்த ஒளியிலே கருணை ததும்பச் செய்ய யாராலும் முடியாது! தயவு செய்து போய்விடு''

காளி அழுகுரலோடு ஆத்திரமாகப் பேசினாள்.

பக்தன் சற்று நேரம் நின்றான். காளியைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தான். நெற்றியிலே மிச்சம் மீதி ஒட்டிக் கொண்டிருந்த குங்குமம், திருநீறு ஆகியவற்றை நன்றாக அழித்து நெற்றியைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டான். கோயிலிலிருந்து விடுபட்டு ஊரை நோக்கி ஓடினான்.

எதிரே, இரண்டு மூன்று கார்களில் டாக்டர்களும் அவர்கட்கு உதவியாளர்களும் வந்திறங்கினார்கள். ஊர் மக்கள் அனைவருக்கும் நோய்த் தடுப்பு ஊசிகள் அவசரமாகக் குத்தப்பட்டன. ஊருக்குத் தேவையான, உடனடி

யாகச் செய்ய வேண்டிய சுகாதார வேலைகளை இரவோடு இரவாக டாக்டர்கள் செய்யத் துவங்கினர். பக்தனும் அந்தப் பணியில் முன்னின்றான்.

ஃ ஃ ஃ

திடீரென விழித்துக் கொண்டேன். கண் வைத்திய சாலையில் இரண்டு கண்களும் கட்டப்பட்ட நிலையில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தேன். எனக்குச் செய்தது போல எத்தனை ஆப்பரேஷன் செய்தாலும் அந்தக் காளிக்குக் கண் திறக்காது என்பதை எனக்கு நானே எண்ணிக் கொண்டு சிரித்துக் கொண்டேன், அந்த வேதனையான வேளையிலும்!

சபலம்

காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு 'இந்தோ சிலோன் எக்ஸ்பிரஸ்' திருச்சி நோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்தது. சென்னையில் இரவு 8-மணிக்கு வண்டியில் ஏறியவர்கள் அலுப்போடும், களைப்போடும், போராடிக் கொண்டு முதுகை வளைத்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்த னர். சென்னை ரயில் நிலையத்தில் இடம் வாடகைக்கு விடும் பொடிப்பயல்கள் பலருண்டு. அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இப்படியே நடத்திப் பழகிக்கொள்ளு கிறார்கள்.

வண்டியில் ஏறியோ அல்லது ஏறாமல் ரயில் மேடையைச் சுற்றிக்கொண்டோ இடம் அகப்படுமா என்று தவித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களிடம், கதைகளில் பகவான் 'பிரத்யட்ச'மாவது போல ஒரு பொடியன் வந்து நிற்பான். ''சாமி! இங்கே வாங்க நல்ல இடம்'' என்பான். அவன்கூடச் சென்றால் போதும்; வண்டிக்குள் அருமையான இடத்தைக்காட்டி, பலகையில் அவன் விரித்திருந்த 'பட்டு மெத்தை'யை எடுத்து முண்டாசு கட்டிக்கொள்வான். அந்த இடத்தில் தூங்குவதற்கு, டிக்கட் பணம் போக-அவனுக்கு ஒரு நாலணா வாடகை. இப்படிப் பல பையன்கள் வாடகை வியாபாரம் நடத்துவார்கள். அவர்கள் கண்ணில் அகப்பட்டு, கருணைக்குப் பாத்திரமான

பிரயாணிகள் கண்ணயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பாக்கியம் கிடைக்காத பலர் கண்ணுக்குள் நுழைந்து இமைகளைப் பிடித்திழுத்து மூடும் உறக்கத்தை எதிர்க்கத் துணிவற்று ஒருவரோடொருவர் மோதிக் கொண்டிருந்தனர். கழுத்தில் நிற்கச் சக்தியிழந்து தொங் கும் தலையை முழங்காலிலோ, பக்கத்திலிருப்பவர் தோள் பட்டையிலோ, அல்லது ஜன்னல் கட்டையிலோ முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் அமர்ந்திருந்த காட்சி பரிதாபமாக இருந்தது.

இந்தக் 'கும்பகர்ண லோக'த்தில் கொட்டை கொட்டையாக விழித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும் இல் லாமலில்லை. நூற்றுக்கு ஒருவராவது இருக்கத்தான் செய்தனர். வண்டியில் ஆறாவது பெட்டியில் ஜன்னல் வழியாகக்கூட கால்களை வெளியே சிறிது நீட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்பட்டுப் பலர் கொறட்டை விட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நீண்ட ஒரு பலகையின் மூலையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவன், அலுப்பைப்பற்றிய அக்கறை எதுவுமில்லாமல் ஏதோ ஒரு உணர்ச்சியில் அங் மிங்கும் பார்ப்பதும், பலகைக்குக் கீழே கவனிப்பதுமா யிருந்தான். அவனுக்கு எதிரில் மற்றொரு பலகையில் மற்றொரு வாலிபன் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந் திருந்தான். அவன் விழிகள் மூடியிருந்தனவே தவிர அவன் தூங்கவில்லையென்பது தெளிவாயிற்று. விழிகளும் முக்கால் பாகந்தான் அடைபட்டிருந்தன. கால்பாகத்தின் வழியாக அவன் பார்வை எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும் வாலிபனையும், பலகைக்குக் கீழே படுத்திருக்கும் ஒரு பெண்ணையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அவனும் சந்திராவும் அவர்கள் குழந்தையுடன் சென்னையில்தான் ஏறினார்கள். அவர்கள் ஏறி உட்கார்ந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் எதிர்ப் பக்கத்தில்

அந்தத் தூங்காத வாலிபன் வந்து உட்கார்ந்தான். வந்தவன் எதிர்பாராதவிதமாக அங்கு வந்து அமரவில்லை. எல்லாப் பெட்டிகளையும் ஒரு முறைக்கு இரண்டு முறையாகக் கவனித்துவிட்டு கடைசியில் இங்கு வந்து ஏறிக்கொண்டான். சந்திராவின் கையிலிருந்த குழந்தை அருகிலிருந்த ஒரு கிழவியின் நரைமயிரைத் தன் தளிர்க்கரங்களால் பிடித்திழுக்கவே, கிழவி பொக்கைவாய்ச் சிரிப்பை உதிர்த்துக்கொண்டே அந்த மழலையிடமிருந்து தலையை விடுவித்துக் கொண்டாள். இதோடு கிழவி சும்மாயிருக்கவில்லை. கிழவிகளின் குணமே .. நல்லதோ கெட்டதோ ஏதாவது பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமல்லவா? .. அதுவும் குழந்தையென்றால் கேட்கவேண்டுமா? ''என்னாடி கண்ணு! உன் பேரு என்ன?'' என்று கிழவி கொஞ்சினாள். ''மூர்த்தி'' என்று கணீரென்று உச்சரித்தது குழந்தை. ''உங்க அப்பா பேரு?'' என்றாள் கிழவி. ''எங்கப்பா பேரு குமரேஸ். உன் பேரு என்னா?'' என்று குழந்தை கேட்டவுடன் கிழவிக்கு ஆனந்தம் தாங்கவில்லை. குமரேசும் சந்திராவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டார்கள். அப்போது எதிர்ப்பலகையிலிருந்தும் ஒரு சிரிப்பு வெடித்தது. அதைச் சந்திரா கவனித்தாள். சிரித்தவனும் சிரிப்பினூடே சந்திராவைத்தான் உற்றுப் பார்த்தான்.

அவனைப் பார்த்த சந்திரா திடுக்கிட்டு அப்படியே ஸ்தம்பித்து விட்டாள். ஆனாலும் திடப்படுத்திக் கொண்டு குழந்தையின் விளையாட்டைக் கவனித்தாள். என்னும் அவள் நீலக் குறுவிழிகள் மட்டும் எதிர்ப் பக்கத்திலுள்ள அந்த வாலிபனையே அடிக்கடி விழுங்கிக்கொண்டிருந்தன. அந்த வாலிபன் நல்ல அழகன். விசாலமான கண்கள், அரும்பு மீசை, அழகை அதிகப்படுத்த பளபளப்பான பட்டுச்சட்டை. அவனது பெரிய கண்கள் சந்திராவைப்

பார்க்கும்போதெல்லாம் போதையேறிக் காணப்பட்டன. சந்திராவும் தனக்குப் பக்கத்திலேயே கணவன் இருப்பதையும் மறந்தவள்போல, அவனை அடிக்கடி பார்க்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். இதைக் குமரேசும் ஜாடையாகப் புரிந்துகொண்டான். வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சந்திரா தன் கணவனோடு ஏதாவது பேசுவதும், குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டுவதும் அதே நேரத்தில் எதிரே உள்ளவனைக் காணுவதுமாயிருந்தாள். குமரேசுக்கு ஏதாவது சொல்லிவிட வேண்டுமென்று மனங்குமுறியது. தன் மனைவி தனக்கருகில் உட்கார்ந்து கொண்டே இன்னொருவனின் அழகை ரசிப்பதென்றால்... இதை அவனால் நினைக்கவே முடியவில்லை!

அழகுக்காகத்தான் சந்திராவை அவன் மணம்புரிந்தான். அவள் வீட்டுக்கு வந்தபிறகு அறிவும் நிரம்பியவள் என்பது கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்டான். குதூகலமாக ஓடிக்கொண்டிருந்த அவர்களின் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு அந்த ரயில் பிரயாணம் முட்டுக்கட்டையாகத்தான் வாய்த்தது. இவன் நெஞ்சிலே இந்தப் போராட்டம்; ஆனால் சந்திராவோ எதிர்ப்பலகைக்கு வீசும் கண்களை நிறுத்திய பாடில்லை. குமரேஸ் கொந்தளித்தான். முழுதும் கவனித்து ஒரு முடிவு கட்டிவிட வேண்டுமென்ற தீர்மானம் அவனை அமைதிப்படுத்தியது.

குழந்தை நன்றாகத் தூங்கிவிட்டது. வண்டியும் விழுப்புரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பெட்டியில் இருந்தவர்கள் தூக்க மயக்கத்தில் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குழந்தைக்கு ரயிலில் கிடைத்த புதுப்பாட்டியின் வாயிலிருந்து 'புஸ் புஸ்' என்று மூச்சு வந்துகொண்டிருந்தது. சந்திரா, குழந்தையைக் கீழே போட்டுத் தூங்க வைப்பதற்

காக முயன்றாள். குமரேசின் தோளிலிருந்த துண்டை எடுத்துப் பலகைக்குக் கீழே விரித்து, தானும் கீழேயே படுத்துக்கொண்டாள். அவள் படுக்கும்போதே குமரேசைப் பார்த்து வழக்கமான புன்சிரிப்பைக் கொட்டி விட்டுச் சாய்ந்தாள். ஆனால் குமரேஸ் பதிலுக்குச் சிரிக்க வில்லை. அவன் நெஞ்சு குமுறுவது அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்? எதிரேயிருந்தவனுக்கு இப்போது தலையைக் குனியவேண்டிய வேலை ஏற்பட்டது. கண்களை மூடித் தூங்க முயலும் சந்திராவின் முகத்தில் அவன் எந்தத் தனி யழகைக் கண்டானோ தெரியவில்லை; ஒரே ரசனை தான். அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வயிறு காய்ந்து வாடுபவனுக்கு எதிரே வட்டில் நிறையப் பொங்கலை வைத்தால்? அந்த நிலைபெற்றான் அவன். உணர்வு ஒரு நிலையில் இல்லையென்பது அவன் அசைவு களிலேயே 'பளிச் பளிச்சென' மின்னிக்கொண்டிருந்தது. சந்திராவின் தனிப்பார்வை வேறு அவனைப் பம்பரமாக ஆட்டி வைத்திருந்தது. அவனுக்கு அன்று ஒரு நல்ல வாய்ப்புதான். எத்தனையோ பெட்டிகளைத் துருவிப் பார்த்து இதுபோன்ற ஒரு நல்ல இடம் கிடைக்காமல் கடைசியில், நட்சத்திரத்துக்குக் குறி வைத்தபோது சந்திரனே விழுந்து விட்டதுபோலக் கிடைத்த இட மல்லவா இந்த இடம்? தூங்கும் சந்திராவை இவன் ரசித்தான்; ரசித்தான்; அப்படி ரசித்தான். இந்த ரசமான கட்டத்தில்தான், குமரேஸ் முக்கால் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நடப்பவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தான். சந்திரா எப்படியும் கையுங்களவுமாகப் பிடிபட்டு விடுவாள் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தான். எதிரே இருந்தவன் குமரேசை அடிக்கடி பார்ப்பதும், தன் கால் களால் அவள் கையை மெதுவாகத் தீண்டுவதும் மீண்டும் சுற்று முற்றும் பார்த்துச் சும்மாயிருப்பதுமே வேலையா யிருந்தான்.

வண்டி நெல்லிக்குப்பத்தைத் தாண்டி விட்டது. சந்திரா அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பொற்கரம் குழந்தை மூர்த்தியை அணைத்தபடியிருந்தது. அந்த வாலிபன் ஏதோ ஒரு புது துணிவுடன் பெருமூச்சு விட்டான். குமரேசையும் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டான். குமரேஸ் தன் துப்பறியும் வேலைக்குத் தயாராக, தூக்கத் தால் துவண்டிருப்பவனைப் போல இருந்தான். வாலி பனின் கைகள் சந்திராவின் கன்னத்தை வருடின. சந்திரா விழித்துக் கொண்டாள். வாலிபன் நடுங்கியபடி கைகளை எடுத்துக் கொண்டான். சந்திரா விழித்த வேகத்தில் குழந்தையும் சிணுங்கியது. சந்திரா மேலே நிமிர்ந்து தன் கணவனைப் பார்த்தாள். அவன் தூங்கி வழிந்து கொண் டிருந்தான். அவளை ஒரு முடிவு கட்டுவதற்காக இமை களின் இடுக்கில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பயங்கர விழிகளை அவள் பார்க்கவில்லை. கணவனைப் பார்த்த கண்களோடு அந்த வாலிபனையும் பார்த்தாள். அவன் உமிழ்நீர் விழுங்கினான். சிணுங்கிடும் குழந்தைக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு அதைத் தட்டிக்கொடுத்தபடி தூங்கி விட்டாள்.

எத்தனையோ முறை அழுதிடுங் குழந்தைக்கு அவள் முத்தமிட்டுப் பிறகு தூங்கவைப்பதை குமரேஸ் பார்த்திருந் தாலுங்கூட, இந்த முத்தம் அவனை நெருப்பில் தள்ளி எண்ணெயை ஊற்றுவதாயிருந்தது.

சிறிது நேரம் கழிந்தது. வாலிபனின் கரங்கள் மீண்டும் சத்திராவின் கன்னத்தைத் தொட்டன. சந்திரா விழித்தாள், விழித்தவள் குழந்தையைத் தட்டியபடி மறு படியும் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். குமரேசால் அங்கு உட்கார முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. எரிமலை யாகிவிட்டான். பூகம்பமானது அவன் உள்ளம், பயங்கர மான ஒரு முடிவுடன் எழுந்தான். குழந்தையைக் கையில்

தூக்கினான்; குழந்தை அழுதது. சந்திரா விழித்துப் பார்த்து தன் கணவன் கையில் குழந்தையைக் கண்டு தூங்கத் துவங்கினாள், குழந்தையுடன் குமரேஸ் ஐந்தாறு பலகைகளைத் தாண்டி அப்பால் போனான். வாலிபனுக்கு மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தது.

ரயில் வண்டி புயல் வேகத்தில் பெருமூச்சு விட்டு ஓடிக் கொண்டிந்தது. குமரேஸ் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கையிலிருந்த குழந்தையை அந்த அகோரமான இருளில் ஜன்னல் வழியே வீசியெறிந்தான். அந்தப் பசலை எந்தக் காட்டில் விழுந்ததோ? எந்தப் பாறையில் விழுந்து சுக்கு நூறானதோ? குமரேசின் மனம் சிறிது சாந்தி பெற்றது. ''ஒரு விபசாரியின் தொடர்பு இன்றோடு ஒழிந்தது. தன் பெயரைச் சொல்லி வருங்காலத்தை வீணாக்காமலிருக்க குழந்தையும் ஒழிந்தது. இனிமேல் நான் தனி ஆள். இந்தத் தாசி அவனோடு போகட்டும்'' என்று அவன் மனம் பேசிற்று. வண்டி நிற்கும் ஸ்டேஷனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதற்குள் அவன் பார்வை முன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் பாய்ந்தது. வாலிபனின் கரங்கள் இப்போது நடுக்கமின்றி சந்திராவின் கன்னத்திடம் சென்றன. அடக்கமுடியாத ஆவலுடன் அவளது கன்னக் கதுப்பை விரல்களால் அழுத்தினான். சந்திரா திடுக்கிட்டு விழித் தாள். அவன் இப்போது சிரித்தான். ''சீ'' என்ற பெரிய சத்தத்துடன் சந்திரா துள்ளிக் கிளம்பினாள் வாலிபனின் கன்னத்தில் அவள் கரங்கள் மாறி மாறி விளையாடின. எல்லோரும் விழித்துக் கொண்டார்கள். குமரேசும் அருகே வந்து விட்டான். அவனுக்கு மயக்கம் வருவது போலி ருந்தது. 'அத்தான்!' என்று அவனைக் கட்டிக் கொண் டாள் சந்திரா.

''ஆரம்பத்திலிருந்து நீ பார்த்த பார்வை.....'' என்னமோ ஆத்திரமாகச் சொல்லப்போனான் குமரேஸ்.

''என் சிறு வயதில் இறந்துபோன அண்ணன் மாதிரி இருந்தது. பார்த்தேன் இந்தப்பாவி.....'' என்று விம்மி விம்மியழுதாள். பெட்டியிலிருந்தவர்கள் அவனைத் திட்டித் தீர்த்தார்கள். கடலூர் ஸ்டேஷன் வந்தது. அந்த சபலம் பிடித்த மைனர் இறங்கிப் போய்விட்டான். ''இதற்காகவே இந்தப் பயல்கள் ரயிலில் ஏறுவது'' என்று ஒரு குரல் கிளம்பிற்று. திடீரென ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் குழந்தையைக்கூட மறந்திருந்த சந்திரா, ''குழந்தை எங்கே அத்தான்?'' என்று ஆவலோடு கேட்டாள்.

''பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது; இங்கேயே இறங்கு'' என்றான் குமரேஸ். அவன் முகம் கருத்து விட்டது.

''ஏன்?'' என்றாள் அவள்.

''இறங்கேன்;சொல்லுகிறேன்'' என்று மூட்டை முடிச்சுகளைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டான் குமரேஸ். அவளும் இறங்கினாள். இறங்கியவுடன் கேட்டாள் ''எங்கே குழந்தை?'' என்று.

கண்ணீர் வழிந்தோட அவன் சொன்ன பதில் ''இரண்டு மைல்களுக்கப்பால் இருக்கிறது'' என்பது தான்.

''ஏ! அவசரக்கார குமரேசா!''

''ஆத்திரக்கார முட்டாளே!''

என்ற ஒலி, நாலா புறமிருந்தும் அவன் காதில் சாட்டை ஒலியாய் ஒலித்தது.

'இந்தோ சிலோன் எக்ஸ்பிரஸ்' கடலூரிலிருந்து புறப்பட்டது.

□

ஒரிஜினலில் உள்ளபடி

''இதைப் பெரிய டைப்பில் போடு''

''சரி சார்''

''கதா காலட்சேபம்!......உம். ஏனப்பா! 'க்ஷே' என்று போடாமல் 'ட்சே' போட்டுத் தொலைக்கிறாய்? ஒரிஜினலில் உள்ளபடிதானே உன்னைக் கம்போஸ் பண்ணச் சொன்னது?''

''......................''

''அம்மன் 'பிளாக்'கை இப்படி நடுவில் போடு. இந்த ஓரத்தில் அழகாய் 'பார்டர்' கட்டிச் செட்டியார் 'பிளாக்' கைப் போடு''

''சரி சார்''

''உம், ஆமாம். என்ன புரியுதா? உன் சுத்தத் தமிழை யெல்லாம் இதிலே காட்டாதே, ஒரிஜினலில் உள்ளபடி போடு''

''......................''

''செட்டியார் பொல்லாத கோபக்காரர். உன் செந் தமிழ் நடையைக் காட்டினால் நம்ப அச்சாபீஸ் கடையைக் கட்ட வேண்டியதுதான்''

''அதான் ஒரு தடவை சொன்னீங்களே சார்! ..... ஒரிஜினலில் உள்ளபடியே கம்போஸ் பண்றேன் சார்.''

''உனக்குத்தான் மறதி ஜாஸ்தியாச்சே! உம், போ, ஒரிஜினலில் உள்ளபடி போடு''

கம்பாசிட்டர் கந்தசாமி வேதாந்தி பிரஸ் மானேஜர் வேலாயுதம் பிள்ளையிடம் தான் அச்சுக் கோத்த ஒரு 'நோட்டீஸ்' மாதிரித் தாளைக் காட்டியபோது நடந்த உரையாடல் மேலே காண்பது.

கந்தசாமி மானேஜரால் குற்றம் சொல்லப்பட்ட மாதிரித்தாளைக் கிழித்தெறிந்து விட்டு, ஒரிஜினலை எடுத்து ஒரு முறை படித்தான்.

மணி மணியான எழுத்துக்கள், கந்தசாமியின் முகத் திலே ஒரு பரிதாபம் பிரதிபலித்தது.

'திரௌபதி அம்மன் கோவில் மகா கும்பாபிஷேகம்' விளம்பரத்தின் தலைப்பு இது. நிகழ்ச்சி நிரல் என்ற பகுதி யில் 'ஸ்ரீஜகத் யோகானந்த சுவாமிகள் பாஞ்சாலி சுயம்வரம் என்பது பற்றி உபன்யாசிப்பார்கள்,' என்ற குறிப்பு இருந்தது. கந்தசாமி உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டான். ஒரு ஏளனம் பிதுங்கும் குட்டிச் சிரிப்பும் அதைத் தொடர்ந்து ஓர் ஆபாசமான பெருமூச்சும் வெளிக் கிளம்பிற்று.

''நானும் இந்தப் பிரசுக்கு வந்து ஐந்து வருஷ மாயிற்று. இந்த ஆபாசம் பிடித்த புராணக் குப்பைக்கு அச்சுக் கோப்பதைவிட தூக்கு மாட்டிக்கொள்வது எவ் வளவோ மேல்! அட தமிழ் எழுத்துக்களே! மலர்களை மாகாளிக்கு காவு கொடுக்கும் ஆட்டுக் குட்டிக்குப் போடும்

மாலையாகவும் கட்டுகிறார்கள், மணமாலையாகவும் தொடுக்கிறார்கள். அதே போல் நீங்களும் தித்திக்கும் தேன் சுவைக் கதைகளை, வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கும் வசன நடைகளைப் புத்தக வடிவில் பின்னுகிறீர்கள்; பொய்மைக் பித்தலாட்டம், புனை சுருட்டு பொங்கி வழியும் புராணங் களும் உங்கள் சிருஷ்டியாகின்றன. ஆமாம், மனிதர் கையில் அலைக்கழியும் மலர்க்கூட்டம் போலத்தான் இந்த எழுத்துக் கூட்டமும்!''

அவன் இதய அலைகள் ஓய்ந்தன. எதையோ கண்டு பிடித்தவன் போல கந்தசாமி கண்களை விசாலமாய்த் திறந்தான். மீண்டும் கையில் இருந்த 'ஒரிஜினலை' ஒரு முறை பார்த்தான். அதில் ஒவ்வோர் எழுத்தும் அவனை உற்றுப் பார்த்தன. அவன் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந் தன. வாய்க்குள் உளறினான். ''மகாகும்பாபிஷேகம் ..... ம்...... மட உலகம்......''

அலட்சியம் நிறைந்த வெறுப்பு அவன் முகத்தில் கோடுகளைக் கிழித்தது. மீண்டும் தனக்குள் பேசிக் கொண்டான்.

''கொள்ளையடிக்கிற செட்டி செய்கிறானாம் கும்பா பிஷேகம்!...... கும்மாளம் போட்டு ஊரைக் குட்டிச் சுவ ராக்குகிறான். இந்தக் குருடர்களும் நம்புகிறார்கள். எனக்குத் தெரியுமே... இவன் ஏகாம்பரம் மனைவியைக் கற்பழித்த கதை. பெரியண்ணப் படையாச்சி பிராணா வஸ்தையில் இருந்தபோது அவர் வீட்டுப் பணப் பெட்டியை அமுக்கியதில்தானே இவன் வீட்டுக்குப் 'பெரிய பண்ணை' பட்டம் கிடைத்தது! வேதாளபுரம் வெங்கடாசலபதி கிரீடத்தின் வைரங்களைப் பெயர்த்து விற்றதில் தானே விசாலமான வீடு கட்டினான். இவற்றை யெல்லாம் மறைக்க கும்பாபிஷேகம் செய்து விட்டால் போதுமா?...... அட, படுபாவி! நரகம் என்று ஒன்று இருந்

தால் உன நரம்புக்கு நரம்பு நாகப் பாம்பை விட்டுக் கடிக்கச் சொல்லணுமேடா!... நீ கோயில் கட்ட வந்து விட்டாய்— கோயில்! ராமநாதன் செட்டியாரே, இரு! இரு! ஒருகை பார்க்கிறேன். உயிர் போனாலும் கவலை யில்லை.''

கந்தசாமியின் தலை கம்பீரமாய் நிமிர்ந்தது. எதிரே நிற்கும் படைத் தலைவனைப் பார்த்து ''எடு வாளை'' என இறுமாந்து உரைக்கும் பண்டைய திராவிடப் போர் வீரனைப்போலக் கந்தசாமி நின்றான். அவனுக்கெதிரே ராமநாதன் செட்டியார் நிற்பதாக அவன் நினைவு!... பிறகு மளமளவென்று அச்சுக் கோக்க ஆரம்பித்தான். அவன் வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

''என்ன கம்பாசிட்டர், ஆச்சா?'' என்று அதட்டினார் மானேஜர்.

அச்சுக்கோத்த மாதிரித்தாளை எடுத்து நீட்டினான் கந்தசாமி.

அருமையான கட்டம், அழகான முறை. அந்த விளம்பரத் தாளின் அமைப்பே அலாதியாக இருந்தது.

அச்சு நிலையத்து வாயிலில் கார் வந்து நின்றது. ராமநாதன் செட்டியார் இறங்கி வந்தார்.

''ஆச்சா?'' என்றார் ஆவல் பார்வையுடன்.

சில்க் சட்டையில் நிற்காமல், வழுக்கிக் கீழே விழுந்த வெண்பட்டை எடுத்துச் செட்டியாரின் தோளில் போட்டு விட்டான், பின்னால் வந்த வேலைக்காரன். அந்த அடிமை யின் நிலைகண்ட கந்தசாமியின் தொண்டைக்குழி விம்மிற்று. செட்டியார் வாயிலிருந்து எப்படி விமர்சனம் வரப் போகிறதோ என்று வாய்பிளந்தபடி நின்றார் மானேஜர்'

''பேஷ் ஜோராயிருக்கு; பத்தாயிரம் நோட்டீஸ் போடுங்க''

''எஸ்'' மானேஜர் கூனன்போல் நின்று கொண டிருந்தார்.

''செட்டியார் வேலைக்காரனைப் பார்த்து, ''டேய் ரத்தினம்! இங்கேயே இருந்து நோட்டீசை யெல்லாம் வாங்கி...''

''சுவத்திலே ஒட்டி விடுகிறேனுங்கோ''

''அட மடையா!... இது 'வால்போஸ்ட்' இல்லைடா. தெருவுக்குத் தெரு கொண்டு போய்க் கொடுடா. பத்தாயிரம் நோட்டீசும் சாயந்திரத்திற்குள்ளே செலவாகி விடணும்... ஆமாம்''

''உத்தரவு எஜமான்''

மானேஜர் தலைவணங்கிக் கும்பிட்டு வழியனுப்ப ராமநாதன் செட்டியாரின் கார் பறந்தது.

''ஓய் மிஷின்மேன்! பத்தாயிரம் நோட்டீஸ்'' உடனே போடு. 'புளு' மையில் போடும். ஓய்! கம்பாசிட்டர்! நோட்டீசைத் தயாராக்கிக் கொடு, சீக்கிரம்''

மானேஜர் அவசரத்தால் குதித்துவிட்டுச் சாப்பாட்டுக்குப் புறப்பட்டார். கந்தசாமி மாதிரித்தாளுடன் உள்ளே சென்றான். அச்சுக் கோர்வையை எடுத்து இரும்புச் சட்டத்தில் பொருத்தினான். அப்போது அவன் கைகளில் சிறிது நடுக்கம் காணப்பட்டது. அவன் முதலில் கோர்த்திருந்த சில எழுத்துக்களைப் பிடுங்கினான். வேறு எழுத்துக்களைப் பொறுக்கி அந்தக் காலி இடங்களில் அமைத்தான்.

அச்சு இயந்திரத்தில் இரும்புச் சட்டம் ஏறிற்று. ஒன்று .. இரண்டு...... மூன்று...... நூறு...... ஆயிரம்..... பத்தாயிரம்......... 'நோட்டீஸ்'கள் அடித்து முடிந்தன. கந்தசாமியே அதை எடுத்துக் கட்டிக் கொடுத்தான். வேலைக்கார ரத்தினம் விளம்பரச் சுமையோடு நடையைக் கட்டினான். செட்டியார் உத்தரவுப்படி. பத்தாயிரம் 'நோட்டீசை'யும் ஊரெங்கும் பரப்பிவிட்டுத் தான் உட்கார்ந்தது அந்த அடிமை.

மறுநாள் கும்பாபிஷேகம். தாங்கமுடியாத கூட்டம். செட்டியார் சர்வாலங்கார பூஷிதராய் தம் சகாக்களுடன் காரில் வந்து இறங்கினார். மற்றொரு காரில் ஒரு மங்கையர் கூட்டம் வந்து இறங்கிற்று. கூட்டத்தை ஒருமுறை பார்த்தார். 'எல்லாம் என் பெருமை' என்று அவருடைய நிமிர்ந்த தலை சொல்லிற்று. ஓர் அலட்சியமான புன்னகை-வேண்டுமென்றே வரவழைத்துக் கொண்டது... அகம்பாவம் தெறிக்கும் கண்கள் அகலமாகிக் கொண்டன.

கூட்டம் அவரைப் பார்த்துவிட்டது.

ஒரே ஆரவாரம்!...

''ஏய் காமநாதன் செட்டியார்... காமநாதன் செட்டியார்''... இப்படி ஒரு பேரிரைச்சல் கிளம்பி விட்டது. அநாவசியமான கைத்தட்டல். ஒரே நையாண்டி சிரிப்பு! இடையே, ''காமநாதன் செட்டியாரே! போகாநந்த சுவாமிகள் எங்கே? என்ற கேள்விகள்! ''பொருத்தமான'' பெயர்களப்பா... காமநாதன்-போகாநந்தர்.. '' இப்படி ஒரு விமர்சனம். மீண்டும் கைத்தட்டலும் சிரிப்பும். ''கண்ட பெண்களைக் கற்பழிக்கும் காமநாதன் செட்டியாருக்கு'' என்ற ஒற்றைக்குரல். இதைத் தொடர்ந்து 'ஜே ஜே' கோஷம். இதற்குள் ஒன்றும் புரியாத சிறுவர்கள்'திரு திரு'வென விழிக்கும் செட்டியாரைப் பணக்காரப்

பைத்தியமென்றெண்ணி வீசிய சிறு சிறு கற்கள் எல்லாம் சேர்ந்து பெரிய குழப்பத்தை, போலீசாரின் குண்டாந் தடிப் பிரயோகம் வரையில் கொண்டு வந்துவிட்டன. செட்டியாரின் முகத்தில் விளக்கெண்ணெய் வடிந்தது. ''கும்பாபிஷேகமும் வேண்டாம்; எழவும் வேண்டாம். திருப்புடா காரை'' என்று கர்ஜித்தார். கார்கள் கல் மாரியோடு திரும்பின. செட்டியார் தோற்றோடுகிறார் என்ற நினைப்பில் மீண்டும் பலத்த கரகோஷம்!

'லெக்னம்' தவறக்கூடாது என்ற சாஸ்திரிகளின் முடிவுப்படி செட்டியார் இல்லாமலேயே கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. நிகழ்ச்சி நிரலில் கண்டவாறு யோகானந்த சுவாமிகள் உபன்யாசத்திற்காகச் செட்டியார் வீட்டில் வந்து இறங்கினார். செட்டியார் சோக உருவமாகச் சாய்ந் திருந்தார். யோகானந்த சுவாமிகள் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.

''செட்டியார்வாள்!... என்னை அவமானப்படுத்த எத்தனை நாள் எண்ணியிருந்தீர்?'' என்று ஆத்திரத்தை அள்ளிக் கொட்டினார் சுவாமிகள்.

''என்ன சாமி!... புரியாமல் பேசுவது...!'' என்றார் சாவதானமாகச் செட்டியார்.

''இதோ பாரும்.''

யோகானந்த சுவாமிகள் விளம்பரத் தாளை எடுத்துச் செட்டியாரிடம் வீசினார்.

''திரௌபதி அம்மன் கோயில் மகா கும்பாபிஷேகம்'' செட்டியார் படித்தார்.

''இதற்கென்ன சுவாமி?''

''முழுதும் படிங்க ஐயா''

செட்டியார் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

''ஸ்ரீஜத் போகானந்த சுவாமிகள் பாஞ்சாலி விபசாரம் என்பது பற்றி உடன் யாசிப்பார்கள்''... ''அடடா!... போகானந்தர் ஆகியிருக்கு! பாஞ்சாலி சுயவரம்-பாஞ்சாலி விபச்சாரம் என்று மாறியிருக்கு. உபன்யாசிப்பார்கள் என்பது உடன் யாசிப்பார்கள் என்று இருக்கு!... இது எந்த அயோக்கியன் செய்த வேலை?'

செட்டியார் சிம்மம்போல் உறுமினார். யோகானந்த சுவாமிகளுக்கு வாய் பேசாமலேயே கையும் காலும் ஆடின. அப்போது எதையோ புதிதாகக் கண்டுபிடித்த கணக்குப்பிள்ளை ''இதோ பாருங்க இதோ பாருங்க'' என்று நோட்டீசைக் காட்டினார்.

''இப்படிக்கு அம்பாள் ஊழியர் காமநாதன் செட்டியார்'' என்ற கொட்டை எழுத்துக்கள் அவை!

ராமநாதன் செட்டியார் எழுந்து அகோர நர்த்தனத்தை ஆரம்பித்துவிட்டார். பல்லைப் படபடவென்று கடித்துக் கொண்டார்.

''அச்சாபீசுக்காரன் உண்மையைத்தான் போட்டிருக்கிறான்'' என்று (சொல்லவில்லை) தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டார் கணக்குப்பிள்ளை.

''ஏய் டிரைவர்! காரை எடு'' -செட்டியார் உத்தரவு.

ஃ ஃ ஃ

வேதாந்தி பிரசின் முன்னே கார் நின்றது. மானேஜர் ரூம், யானைகள் புகுந்த வெண்கலக் கடையாயிற்று.

''ஏய் கம்பாசிட்டர்! டேய்'' எனறு உருத்திராகாரமாக அழைத்தார் மானேஜர் வேலாயுதம் பிள்ளை.

கம்பாசிட்டர் கந்தசாமி வந்து நின்றான்.

ஓங்கி ஓர் அறை! கந்தசாமி மானேஜரால் தாக்கப் பட்டான்.

அடிபட்ட கந்தசாமி அழவுமில்லை; ஆத்திரப்படவு மில்லை; சிரித்தான்.

''என்னடா சிரிக்கிறாய், தடிப்பயலே!''

மானேஜர் 'நோட்டீசை' அவன் முகத்தில் எறிந்தார்.

''ஒன்றுமில்லை சார்; ஒரிஜினலில் உள்ளபடியே அச்சுக் கோர்த்திருக்கிறேன்.''

''ஒரிஜினலா? எதுடர ஒரிஜினல்? ஒரிஜினலில் பாஞ்சாலி விபச்சாரம் என்றுதான் போட்டிருக்கோ?''

''ஆமாம். இதற்கு உண்மையான ஒரிஜினல் பாரதம்; இத்தக் கையெழுத்து நோட்டீஸ் அல்ல!... பாரத ஒரிஜினலில், ஐவருக்கும் தேவியாகவும் ஆறாவது புருஷனாகக் கர்ணன் மேல் ஆசை கொண்டவளாகவும்தான் பாஞ்சாலி சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அந்த லட்சணப்படி பாஞ்சாலி சுயம்வரத்தைவிடப் பாஞ்சாலி விபச்சாரம் என்று போடுவதுதான் எனக்குச் சரியான ஒரிஜினலாகத் தெரிந்தது.

அதுமட்டுமல்ல... இந்தச் செட்டியார் காமக்காண்டா மிருகம். அதுதான் இவர் வாழ்க்கை வரலாற்றின் ஒரிஜினல்! அதன்படி காமநாதன் செட்டியார் என்று 'கம்போஸ்' செய்தேன்.

உபன்யாசத்திற்கு வரும் சாமியார் ஒரு போகப் பூனை. அவன் பகலில் பரம பக்தன். இரவில் பரம பாதகன். இந்த உண்மை ஒரிஜினலை நான் மாற்ற விரும்பாமல்... போகானந்த சுவாமிகள் என்று

போட்டேன் .. இது குற்றமா?'' -கந்தசாமி கலகலவென்று சிரித்தான்.

''ஆ!'' மானேஜர் வாயைப் பிளந்தார்.

''பொறும். நீர்தானே சொன்னீர் ஒரிஜினலில் உள்ளபடி போடு என்று!''... கந்தசாமி மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டே வேதாந்தி பிரசைவிட்டு வெளியேறினான்.

செட்டியாரும், மானேஜரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

நடுத்தெரு நாராயணி

விடிந்தால் தீபாவளி. இரவு முழுவதும் ஊரெங்கும் வாணவேடிக்கைகள். தெருவுக்குத் தெரு, வீட்டுக்கு வீடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு வாணம் கொளுத்தி மகிழ்ந்தனர். சந்தர்ப்பவாதிகளின் பச்சோந்தி உள்ளம் போல மத்தாப்புகள் பல நிறம் காட்டின. ஒரு சில அரசியல் தலைவர்களின் போராட்ட அறிவிப்புகள் போல 'அவுட்' வாணங்கள் ஆகாயத்தில் எழும்பின. ஆனாவுக்கு ஆனா கானாவுக்கு கானா என்ற விதத்திலே எழுதப்படும் அர்த்தமற்ற அடுக்குச் சொல் வசனம் போல சீன வெடி கள், ஊசிப் பட்டாசுகள் தங்கள் திறமையைக் காட்டிக் கொண்டன. புதிய ஆடைகளைக்கண்டு பூரிப்பு தவழ ஓடி ஆடினர் சிறுவர், சிறுமியர். தலைத் தீபாவளிக்கு வந் திருக்கும் தம்பதிகள் உபசாரங்களுக்கும், கிண்டல் உபத் திரவங்களுக்குமிடையே உல்லாசப் பொழுது போக்கினர். ஊரே மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திருக்கும் அந்த இரவில் நாராயணி மட்டும் சோகத்தின் நிழலாகத் தன் வீட்டில் அமர்ந்திருந்தாள். 'தீபாவளி தமிழரின் திருநாளல்ல; தமிழன் இறந்தநாளைக் கொண்டாடும் ஆரியப் பண்டிகை. கருத்துக்கு ஒவ்வாத கதை அளப்பு. அதை நமது பண்டிகையாகக் கொண்டாடிக் குதூகலிப்பது குருட்டுக் கொள்கை. ஆகவே அதில் கலந்துகொள்ளக் கூடாது' என்பதல்ல நாராயணியின் எண்ணம். அவள் அவ்வளவு

அறிவு வளர்ச்சி பெற்றவளுமல்ல. போட்டி போட்டுக் கொண்டு புராணக் குட்டையிலே மூழ்கி எழும் பெண்மணி களின் வரிசையிலே அவளும் ஒருத்திதான். ஆயினும் அவள் தீபாவளி கொண்டாடவில்லை!

காதைத் தொட முயலும் கண்களும், காண்பவரைக் கவரும் விதத்திலே அமைந்த உடற்கட்டும் பெற்ற நாராயணி, தன் வீட்டு முகப்பிலே அமர்ந்து, தீபாவளி விழாவில் கலந்து மகிழும் ஊரைப்பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

வீதியிலே கிருஷ்ணன்-சத்யபாமா விக்ரகம் அலங் கரிக்கப்பட்ட அழகான ரதம் பவனி வந்துகொண்டிருந் தது. 'வீரன்' கிருஷ்ணன் நரகாசூரனிடம் தோற்று மயங்கும் வேளையிலே, தனது கணைகள் கொண்டு அசுரனை அழித்தாள் பாமா என்பதுதானே புராணம். சங்கு சக்ராயுத பாணியான விஷ்ணுவின் அம்சம் பரமாத் மாவே வீழ்ந்து விட்டபோது, அவரின் தேவி அசுர சிங்கத் தின் உயிரை அணைத்துவிட்டாள் என்றால் ஆச்சரிய மாகத்தானிருக்கும். எக்கணை வீசினாளோ, என்ன வக்கணை பேசினாளோ! எப்படியோ தேவியின் தியாகத் தால் தேவர்களின் எதிரி ஒழிந்தான் என்று திருப்தி கொண்டனர் பக்தர்.

அந்தப் பக்தகோடிகள் பரந்தாமன் பெற்ற வெற்றி யைக் கொண்டாடி, அவனையும் அவன் பிராட்டி பாமா வையும் ரதத்திலே வைத்து தெருச் சுற்றினர். வெற்றியின் சூட்சுமம் தெரியாத விளையாட்டுப் பிள்ளைகளும் பரமாத்மாவுக்கு 'ஜே' போட்டனர். ஊர்ப் பிரமுகர்கள் ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டனர். நாயன வித்வான்கள் தங்கள் திறமையைப் பொழிந்தனர். வீடெங்குமுள்ள

பெண்டிரெல்லாம் ஆயர்பாடிக் கண்ணனுக்கு ஆரத்தி எடுத்து ஆனந்தப்பட்டனர். ஆடினர், பாடினர்.

ஆனால் நாராயணியோ ஆடவுமில்லை; பாடவு மில்லை. ஆரத்தி எடுக்கவுமில்லை. நடக்கும் வைபவங் களைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள். பரமாத் மாவின் ஊர்வலம் அவள் வீட்டைத் தாண்டிப் போயிற்று. அந்த வீட்டிலிருந்து யாராவது வந்து பகவானுக்கு காணிக்கை செலுத்துவார்கள் என்று பக்தர்கள் எதிர் பார்த்தனர். யாரும் வரவில்லை.

ரதம் போகும் திக்கைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள் நாராயணி. ரதத்திலே நரகாசூர வதமே சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் காட்சியை அவள் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மலை யெனத் தோள் படைத்த நரகாசூரனின் மார்பிலே ஒரு வேல் பாய்ந்திருக்கிறது. குகையெனத் திறந்தவாயோடு நிற்கிறான் அவன். அவனெதிரே கிருஷ்ணன் மயங்கிய நிலையில்! பாமா, வேல் பாய்ச்சும் சாயலில்! இதுவே ரதத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டிருத்த தீபாவளிக் காட்சி. அறிவுக்கு அணை கட்டி, இன உணர்ச்சியைத் தடுக்கப் பெரும் சுவரும் எழுப்பி வைக்கும் அந்தப் பண்டிகையில் தம்மை மறந்து பங்கெடுத்துக் கொண்டு, பரவசமுற்றனர் அந்த ஊரார்.

நாராயணியின் கண்களை விட்டு ரதம் மறைந்தது. வாணச் சத்தம் அவள் காதைத் துளைத்துக்கொண்டு தானிருந்தது. ரதத்திலே அவள் கண்ட நரகாசூரவதக் காட்சி, அவள் நெஞ்சைவிட்டகலவில்லை. நினைவுகள் அலைமோதின.

ஃ ஃ ஃ

நடுத்தெருவிலேதான் நாராயணியின் வீடு. நடுத் தெருவிலே வீடுகட்ட நகரசபையார் எப்படி அனுமதித்தார் கள், நகரசபையாருக்கு நாராயணியின் மீது அவ்வளவு அனுதாபம் விழக் காரணமென்ன என்றெல்லாம் யாரும் சந்தேகப்படத் தேவையில்லை. அவள் வீடு இருந்த தெரு வுக்குப் பெயரே நடுத்தெருதான்!

நாராயணி நடுத்தெருவிலே, நடுத்தரமான குடும்பத் திலே, நாலுபேர் அண்ணன் தம்பிகளுக்கிடையிலே பிறந்தவள். ஐந்து மக்களையும் விட்டுவிட்டுப் பெற்றோர் விடைபெற்றுக் கொண்டனர். மாயூரம் காவேரியாற்றிலே துலா முழுக்கு ஆடுவதற்காகச் சென்ற சகோதரர்கள் நால்வரும் திரும்பி வராமலே போய்விட்டனர். இளைய தம்பி ஆற்றுச் சுழலிலே சிக்கிக்கொள்ள, அவனை விடுவிக்க ஒருவர் பின் ஒருவராக மூவரும் குதித்து, அனைவரும் நேரே 'மோட்ச லோகம்' போய்விட்டனர் என்ற செய்தி மட்டுமே நாராயணிக்குக் கிடைத்தது.

இந்த சோகச் சுமை அவள் தலையிலே விழும்போது அவள் பருவக்கொடி. சிற்பியின் கைத்திறனே உயிர் பெற்றது போன்ற சிந்தை கவர் உருவம்! புருவம், பருவம் எல்லாமே ஆண்களின் கருவ மடக்கும் விதத்திலே அமைந் திருந்தன. அழகுச்சிலை! அற்புதப் பதுமை! தேன்மலர்! திராட்சைக்கொடி! ஆனால் அந்த வாச ரோஜா, வேலி யின்றி, பாதுகாக்க யாருமின்றி தன்னந்தனியே வாடிக் கொண்டிருந்தது. ''தந்தை, தாய், அண்ணன், தம்பி எல்லோரையும் விழுங்கிவிட்டு இந்தப் பாவிக்கு மட்டும் பாழும் உயிரை ஏன் வைத்திருக்கிறாய்?' என்று அவள் பகவான் சன்னிதானத்திலே பலமுறை அழுதிருக்கிறாள்.

அப்படி அழுவதற்காக அவள் ஆலயத்திற்குச் செல்லும்போதுதான் குருக்கள் கிருஷ்ணய்யரின் சந்திப்பு

ஏற்பட்டது. கிருஷ்ணய்யர் கோயில் குருக்கள் என்ற போதிலும் மிடுக்கான நடையுடை பாவனைகள் உடையவர். கழுத்திலே அழகான தங்கச் சங்கிலி, அந்தச் சங்கிலியின் முனையிலே ருத்ராட்சக்காய், இடுப்பிலே மயில்கண் வேட்டி, மேலே ஒரு வெண்பட்டுத் துண்டு, பி.ஏ. குடுமியுடன் கூடிய அமெரிக்கன் கிராப்-இவைதான் கோயில் குருக்கள் கிருஷணய்யரின் அடையாளங்கள்! மறந்து விட்டேனே- மன்னிக்கவும்-அன்றாடம் சலவை செய்யப் படும் பூணூல் உண்டு, மார்பிலே விபூதிப் பூச்சு உண்டு; விஷ்ணுவுக்கு விசேடமான நாட்களிலே நாமமும் போடுவார்; பட்டையாக அல்ல, பக்குவமாக, சிறிய கோடாக சிங்காரம் கெடாமல்!

வயதோ முப்பதிற்கு மேல் இல்லை. இந்த ஒரு முதல் போதாதா காதல் வியாபாரத்தை ஆரம்பிக்க!

ஐம்பது அறுபது ஆனதுகளே, நரைமயிர் கருக்கும் தைலம் தடவிக்கொண்டு, பொய்ப் பல்லால் புன்னகை புரிந்து, நஷ்டம் வந்தாலும் பரவாயில்லையென்று காதல் வாணிபம் நடத்தக் கன்னியரைத் தேடி அலையும்போது, முப்பதே வயதான கிருஷ்ணய்யர் மட்டும் சும்மா இருப்பாரா? அதுவும் புறா வலுவிலே பறந்து வருகிறது வட்டமிட்டுப் போகிறது என்றால், கேட்கவும் வேண்டுமா?

நாள்தோறும் நாராயணி ஆண்டவன் சன்னதியிலே கண்ணீர்த் துளிகளை சிந்தினாள். கிருஷ்ணய்யர், விபூதிப் பிரசாதம் அளித்து வந்தார். இந்த விஷயம், பல நாட்கள் மௌனமாகத்தான் நடந்து வந்தது. மாலை எப்போது வரும், அப்போது அந்த மயிலும் வருமே என்று பாதை மீது பார்வையை விரிக்க ஆரம்பித்தார் கிருஷ்ணய்யர். நாராயணி கடவுளின் முன்னே தினம் தினம் அழவேண்டிய காரணமென்ன? -குருக்களின் இதயத்தைக் குடைந்தது

இந்தக் கேள்வி. அவளையே கேட்டுவிடத் தீர்மானித்நார். ஆனால் அவள் வரும் நேரத்திலேதான் அந்தப் பாழும் பக்தகோடிகளும் ஆலயத்திற்கு வருவது வழக்கமாக இருந்தது. தனிமையில் அவளிடம் பேச அவருக்கு வாய்ப் பில்லாமலே போய்விட்டது.

ஃ ஃ ஃ

ஒருநாள்—சோமவாரம்--கோயிலிலே அபிஷேக ஆராதனைகள் அமர்க்களப்பட்டன. நல்ல கூட்டம். கச்சேரிகள் வேறு. அந்த ஊர் பெரிய மனிதர் ஒருவர் காங்கிரசிலே சேர்ந்து விட்டதற்காக நடத்தப்பட்ட திருவிழா அது. கோயிலுக்கு எதிரேயுள்ள காளி மண்ட பத்தில் ஆடு வெட்டிப் பலி கொடுத்து, கள்ளுக் குடங் களும் வைத்துப் படைத்து, காந்தியாரின் கொள்கைக்குப் பெருமை கொடுத்தார்கள். அதை யொட்டி பெரிய கோயி லிலும் உயர்ந்த முறையில் உபயம் நடத்தினார்கள்.

அன்றைய தினம் வழக்கம்போல் நாராயணி வந் தாள். காத்திருந்த அய்பரும் பூத்திருந்த மல்லிகை வந்து விட்டதென மகிழ்ந்தார். பரதம் நடக்குமிடத்திலும் பாட்டுக் கச்சேரி நடக்கு மிடத்திலும் பக்தர்கள் தங்கள் கவனத்தைத் திருப்பியிருந்தார்கள். நாராயணியோ கர்ப்பக்கிரகத்திற் குள்ளே நுழைந்தாள். தாமரை மொட்டு போல் கரங்குவித்தாள். காமனை வெல்லும் விழி மூடி னாள். இமை அணையைப் பிளந்து கொண்டு கண்ணீர் வெள்ளம் புறப்பட்டு, கன்னத்தின் மேட்டிலே கிளை களாகப் பிரிந்தது. ஆழ்ந்த பக்தியிலே மெய்மறந்து நின் றாள். ‘‘எனக்கு வழி காட்டு அப்பனே! என்னை மட்டும் இந்த உலகத்திலே ஜீவித்திருக்க ஏன் விட்டாய்? பெரிய குடும்பத்திலே தனிமரமாய் நின்று தவிக்கிறேனே; இது உனக்கு நியாயந்தானா?’’ என்று கதறினாள்.

பிரார்த்தனை முடிந்தது, பிரசாதம் தர அய்யர் வந்தார். விபூதியை வாங்கி நெற்றியிலே இட்டுக் கொண்டாள். திரும்பினாள்.

காய்ந்துபோன தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு, அய்யர் ஏதோபேச வாயெடுத்தார். நாக்கு எழவில்லை. கஷ்டப்பட்டு பேசியே விட்டார், நடுக்கத்தோடு. ''ஏனம்மா தினந்தோறும் இப்படிக் கண்ணிலே ஜலம் விடுறே?''

இதைக் கேட்டதும் நாராயணிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. தானோ, ஒரு பருவ மங்கை. வீட்டை விட்டு வெளியிலே கிளம்புவதே தப்பு; கோயிலுக்கு வருகிறாள் என்பதால் யாரும் குறை சொல்ல மாட்டார்கள், ஆனால் அங்கே ஒரு ஆடவரோடு பேசுவது என்பது ஒத்துக் கொள்ளக் கூடிய விஷயமா? இவ்வளவையும் அவள் நினைத்துப் பார்த்து, பதில் சொல்வதா, இல்லையா என்ற தீர்மானத்துக்குவர நேரமில்லை. நடுங்கியவாறே, ''எல்லாம் என் விதி!'' என்று பதில் கூறினாள்.

''நாராயணி! நோக்கு என்ன கஷ்டம்னு நேக்கு நன்னாத்தெரியும். பெத்தவாள், பிறந்தவாள் எல்லாம் போயிட்டா. ஒண்டிக் கட்டையா இருந்து தவிச்சிண்டிருக்கே!'' என்று பீடிகை போட ஆரம்பித்தார் குருக்கள்.

நாராயணிக்கு அழுகை அதிகமாயிற்று. ''நான் வருகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு, கர்ப்பக்கிரகத்தை விட்டு வெளியேறினாள் அவள்.

ஆண்டவன் தரிசனம் முடிந்ததும் கோயில் பிரகாரத்தைச் சுற்றிவிட்டுப் போவது நாராயணியின் பழக்கம். அவ்வாறே, அன்றும் அவள் பிரகாரத்தைச் சுற்றிவந்து

கொண்டிருந்தாள். பிரகாரத்திலே. அப்பிரதக்ஷணமாக சுற்றி வந்து கொண்டிருந்த கிருஷ்ணய்யரை அவள் எதிரே கண்டாள். நாணத்தால் தலையைக் குனிந்த வாறு அவரைக் கடந்து செல்ல முயன்றாள். கிருஷ்ணய்யர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். பிரகாரத்தின் பக்கம் யாருமே வரவில்லை. எல்லோருமே கச்சேரி மண்ட பங்களில் நிறைந்திருந்தனர். ''நாராயணி, நில்!'' என்றார் மெதுவாக. நாராயணிக்குக் கால் பெயர வில்லை. நின்று தீர வேண்டியிருந்தது. கிருஷ்ணய்யர் அவள் எதிரே ஓடினார். அவள் கால்களிலே தலை முட்டு மளவுக்கு சாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்டு வீழ்ந்தார்.

நாராயணிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. 'சுவாமி! சுவாமி!!' என்று கத்தி விட்டாள்.

''நாராயணி! அடியேனை ஏற்று ரட்சிப்பாய். தேவி விக்கரகத்தின் முன்னேகூட அடியேன் இப்படி நமஸ் கரித்தது கிடையாது. நீதான் எனக்குத் தேவி! என்னை ஏற்றுக்கொள்!'' என்று மன்றாடி நின்றார்.

''சுவாமி! தாங்கள் தேவ குலம். நானோ.....'' என்று இழுத்தாள் அவள்.

''முற்றும் கடந்த பெரியவாளுக்கு எல்லாக் குலமும் ஒரே குலந்தான்! நான் ஆண்குலம் நீ பெண்குலம்; வா, இருவரும் காதல் குளத்திலே நீந்துவோம்'' என்று கையைப் பிடித்தார் அய்யர்.

''அய்யோ, சாமி! ஆண்டவன் கோயில் ..'' என்று எச்சரித்தாள் நாராயணி.

''அருகில் ஒன்றும், தலையில் ஒன்றும் வைத்திருப்ப வர்தானே ஆண்டவன்; இது தெரியாதோ நோக்கு!'' என்று அவள் ஜடையைப் பிடித்து விளையாடினார் குருக்கள்.

'அய்யோ, இதெல்லாம் கூடாது, எனக்குப் பிடிக்காது' என்று சொல்லிவிட்டு, தட்டிக் கழித்து விட எண்ணி வாயைத் திறந்தவள், ஏனோ தெரியவில்லை; ''யாராவது பார்த்து விடுவார்கள்!''என்று நாணிக் கோணி நகர்ந்தாள் இந்த வார்த்தை போதாதா, அய்யருக்கு!

''எல்லாப் பசங்களும் பரத நாட்டியம் பார்த்துண்டு இருக்கான். ஒருத்தனும் வரமாட்டான்; பயப்படாதே'' என்று சொல்லி அய்யர் அவளை எட்டிப்பிடித்தார். அவள் கன்னம் சிவந்தது. அவரது கையிலே தன்னை ஒப்படைத்தாள். திடீரென்று நாராயணிக்கு ஞானோதயம் ஆயிற்று. அய்யரின் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, ''சுவாமி! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். நீங்கள்தான் எனக்குத் துணை!'' யென்று 'ஓ'வென அலறினாள்.

அய்யர் அவளை வாரியெடுத்துத் தாவியணைத்து தைரியம் கூறி வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவளும் ஆண்டவன் அருள்பாலித்து விட்டான் என்ற நம்பிக்கையோடு, வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள். அய்யரும், அந்தத் தையலின் கன்னத்தைச் சுவைத்த உதடுகளை கழுவாமலே ஆண்டவனுக்கு அர்ச்சனை மந்திரம் ஜெபிக்கக் கர்பக்கிரகம் நோக்கி விரைந்தார்.

கோயில் பிரகாரத்திலே வாக்களித்த பிரகாரம் அய்யர் நாராயணியை எப்போதும் வைத்துக்காப்பாற்றுகிற அளவுக்கு அவள் வீட்டிற்கே வந்து சேர்ந்தார்.

''கோயில் குருக்களுக்கு அடிச்சுதடா சான்ஸ்! கொய்யாப் பழமாக இருந்தாள்; அவளைக் கொய்து விட்டார் அய்யர். என்ன இருந்தாலும் அனுபவிக்கப் பிறந்த ஜாதியப்பா அது! எத்தனையோ பேர் நத்திக் கிடந்தார்கள்; எல்லோரையும் எட்டி உதைத்துவிட்டு பூணூல் வலையிலே

மாட்டிக் கொண்டது அந்த புள்ளிமான். போகிறான் போ! அவனாவது சுவைக்கட்டும்!'' —இளங்காளைகளிடத் திலே, இப்படிப் பொறாமை வடிவத்திலே ஆரம்பமான பேச்சு, விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையிலே முடிவு பெற்றது.

கடவுளின் பக்கத்திலேயிருந்து கடமைகளைச் செய் கிற மனிதர் மிகவும் நல்லவராக இருப்பார்: நம்பியவரைக் கைவிட மாட்டார்; அதிலும் பிராமணர்—புரண்டு பேச மாட்டார்; பொய் கூறுவது பாபமெனக் கருதுவார். பரம சிவன் பக்கத்திலே பார்வதி போலத் தன்னையும் அருகே வைத்து ரட்சிப்பார் என்ற நம்பிக்கையிலேதான் நாராயணி கோயில் குருக்களைக் தன் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்ள முடிவு செய்தாள். கோயில் பிரகாரத் திலே, கர்பக் கிரகத்தின் நிழல்பட்டு இருண்டிருந்த இடத் திலே, இதழ்களைப் பரிமாறிக் கொண்டு திரும்பி இல்லம் வந்தபிறகு, அன்றிரவு முழுதும் தூங்காமல் அவள் யோசித்ததின் முடிவு, குருக்களைத் தன் மணாளனாக ஆக்கிக் கொள்வது என்பதுதான்!

''ஏண்டி நாரா, கவலைப்படுறே! நான் பிராமணன் நீ சூத்திரச்சின்னுதானே பாக்கிறே! பிராமணாளுக்குத் தலைவர் இருக்காரே எங்க ராஜாஜி, அவர் மகளை காந்தி மகனுக்குக் கொடுக்கலியோ? ஜாதி ஆச்சாரம் பேசி னாளே, என்ன ஆச்சு அது? அம்பேத்கார்னு ஒரு பறை யன்-ஆதிதிராவிடர்னு சொல்லிக்குவா-அவரைக் கல் யாணம் பண்ணிண்டு இருக்கிறது யார் தெரியுமோ? எங்க ஜாதிக்காரி ஒருத்திதான்! ஜாதி ஆச்சாரம் எங்கேடி போச்சு? ருக்மணி அருண்டேல் சமாச்சாரம் தெரியுமோ நோக்கு! அடி அசடு? பித்துக்குளி! சொல்றதைக் கேளுடி! பயப்படாதே! நான் உன்னைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்''-என்று கிருஷ்ணய்யர் பிரசங்க மான்றே செய்தார்.

''ஜாதியாரெல்லாம் கல்யாணத்துக்கு வருவார்களா?'' என்று கேட்டு வைத்தாள் நாராயணி.

''வரவேண்டாமே! நான் ஜாதியாருக்குச் சொல்லப் போறதே இல்லை. நீ என்னோட சாயரக்ஷை கோயிலுக்கு வரவேண்டியது: இதோ வாங்கி வச்சிருக்கேன் மாங்கல்யம். ஆண்டவனுக்கு நேரா இதை உன் கழுத்திலே கட்டுவேன். நமக்கு மனுஷாள் சாக்ஷி வேண்டாம்! தேவாள் சாக்ஷி போதும். ஆண்டவாள் சாக்ஷி போதும். என்ன சொல்றே?'' என்று குழைவோடு கேட்டார் குருக்கள்.

மகேசன் சன்னிதானத்திலேயே தனக்குத் தாலி கட்டப் போகிறார் குருக்கள் என்ற செய்தி கேட்டு நாராயணி குதூகலமடைந்தாள். அவள் கழுத்திலே தாலி மின்னியது. ஆனாலும் ஊரிலே பேசிக் கொண்டார்கள், கிருஷ்ணய்யர் நாராயணியை வைப்பாக வைத்திருக்கிறார் என்று! அப்படிப் பேசியவர்களிடம் அவரும் ''ஆமாம்'' போட்டார். இப்படி ஊரார் பேசுவது, நாராயணி காதிலேயும் விழுந்தது. அவள் அவரிடம் முறையிட்டாள், ''என்னை உங்கள் 'வைப்பு' என்று சொல்கிறார்கள்'' என்று.

''அட பித்து! 'வைப்பு' என்றால் ஏன் கோபப் படணும்? 'ஒய்ப்' என்ற இங்கிலீஷ் வார்த்தையை சொல்லத் தெரியாமே, அவா 'வைப்' என்று சொல்ரா! அவ்வளவுதான்'' என்று ஒரு போடு போட்டார் கிருஷ்ணய்யர்.

கணவனே தெய்வமென்று கருதிக் கிடக்கும் நாராயணியும் அந்தப் பேச்சையெல்லாம் அதிகமாக வளர்த்தாமல் அவரோடு சுமுகமாகவே பழகி வந்தாள்.

□

திடீரென்று ஒருநாள், வீட்டுக்கு வந்த அய்யரின் முகத்திலே சோகம் படர்ந்திருப்பதை நாராயணி கண்டாள். காரணம் கேட்டாள். கோயில் வேலையிலிருந்து தர்மகர்த்தா நரசிம்மநாயுடு தன்னை விலக்கிவிட்டார் என்று கூறினார் அய்யர்.

''ஏன்?'' என்று துடித்தாள் நாராயணி.

''ஊரிலேயுள்ள பிராமணர்கள்எல்லாம் மகாநாடு கூடினார்களாம். அதிலே, நான் கலப்புத் திருமணம் செய்து உன்னோடு வாழ்வதைக் கண்டித்தார்களாம். சூத்திரச்சியோடு வாழுகிறவன், கோயிலிலே சாமியைத் தொட்டு பூஜை செய்யக்கூடாது என்று தர்மகர்த்தாவிடம் வலியுறுத்தினார்களாம். அதனால், தர்மகர்த்தா என்னை விலக்கி விட்டார்'' என்றார் அய்யர்.

இப்படி ஒரு புரட்சிகரமான செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட நாராயணி, கிருஷ்ணய்யரைக் கட்டிப்பிடித்தபடி ''பிராமணோத்தமரே! இந்த அனாதைக்காக உங்கள் ஆச்சார அனுஷ்டானங்களையெல்லாம் எதிர்த்து நின்றதோ இல்லாமல், சமூகத்தையும் துச்சமாக மதித்து, கோயில் வேலையையும் தியாகம் செய்து விட்டீர்களே!, என்று கதறினாள்.

''நாராயணி! சிறுபிள்ளை மாதிரி அழுதுண்டு இருக்காதே! உனக்காக நான் எவ்வளவோ செய்திருக்கேன். அதுமாதிரி நீ எனக்காக எதுவும் செய்யத் தயாராயிருக்கணும்; அதுதான் எனக்குத் தேவை!'' என்று சொல்லியபடி அவள் கூந்தலைக் கோதினார் அய்யர்.

''சுவாமி! தங்களுக்காக உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தத்தம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன்'' என்று அவரது மடியிலே சாய்ந்து விக்கி விக்கி அழுதாள் அந்த விழியழகி.

'கிருஷ்ணய்யர்-நாராயணி' ஜோடியைப் பார்க்கும் போது, 'அய்யோ, இந்த யுவதிக்கு இந்த மனிதன் அவ்வளவு பொருத்தமில்லையே' என்று சொல்லத்தான் தோன்றும். 'கிளி மாதிரி இருக்கிறாள்;இவனோ எலி மாதிரி இருக்கிறான்' என்று விமர்சித்தவர்களும் உண்டு. 'பேரழகின் பிறப்பிடம் அவள்;இந்தப் பிராமணனோ இவளெதிரே விண்மீனுக்கு முன் மின்மினியாகத் தெரிகிறான்'-இப்படிப் பேசாதாரும் இல்லை. ஆனால், நாராயணியின் கண்களோ, இவைகளுக்கெல்லாம் விதிவிலக்கு. அவள் மனக்கண்களுக்கு முன்னே எல்லோருடைய விமர்சனமும் தவிடு பொடியாகிவிட்டது.

குலப் பெருமை இழந்தார்,கோயில் குருக்கள் என்ற மதிப்பை இழந்தார்-இவ்வளவும் தனக்காக! தன்னிடம் தந்த வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்காக! என நினைக்கும் போது, நாராயணிக்கு நேரே கிருஷ்ணய்யரின் உருவம் கிருஷ்ண பகவானின் உருவம் போலவே தோற்றமளித்தது. ''கண்ணா, மணி வண்ணா!'' என்று அவள் பாடாததுதான் பாக்கி. அவ்வளவு பக்தியும் பாசமும் புருஷன் மீது ஏற்பட்டு விட்டது அவளுக்கு.

குஷ்டரோகிக் கணவனைத் தாசியின் வீட்டுக்குத் தூக்கிச் சென்ற நளாயினி,தேவலோகத்து மாதர்கள் கற்பரசிகளாய் இல்லாத போது, பூலோகத்திலே மட்டும் கற்பரசிகள் இருக்கலாமா? அவர்களைச் சோதிப்போம்.' எனத் தோள் தட்டிப் புறப்பட்டு, நிர்வாணமாக வந்து சோறு பரிமாறச் சொன்ன மும்மூர்த்திகளைக் குழந்கைதளாக மாற்றி, நிர்வாணக் கோலத்தோடு அன்னமிட்ட அனுசூயா இத்தகைய பத்தினிகளை யெல்லாம் தோற்கடிக்கும் அளவுக்குப் பதிசொல் தட்டாத பாவையாக நடந்து

கொள்ளவேண்டுமென்று நாராயணி ஆசைப்பட்டாள். அவளது பதிபக்தியைப் பார்த்து ஊரே ஆச்சரியப் பட்டது.

□

கோயில் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, ஒருநாள் இரவு கிருஷ்ணய்யர் அவசர அவசரமாக வீட்டுக்கு ஓடி வந்தார். அவரது உடலெங்கும் வியர்வைத் துளிகள். மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கியபடி ''நாராயணி! நாராயணி!'' என்று அலறினார்.

அவளோ, ''என்ன? என்ன?'' என்று கேட்டபடி, சின்ன இடை நெளிய ஓடிவந்தாள், பள்ளியறையிலிருந்து.

அய்யர், பிரக்ஞையற்ற நிலையில் நின்றுகொண்டு பிதற்றினார்.

''நாராயணி! நோக்காக நான் எவ்வளவு தியாகம் செய்திருக்கேன்?''

''ஆமாம், அதற்கென்ன இப்போது?''

''ஞாபகமிருக்கா? நோக்காக நீ உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தியாகம் செய்வேணு சொன்னியே!''

''ஆமாம், சொன்னேன்; இப்போதும் சொல்கிறேன்!''

''நாராயணி! ஆபத்து வந்துவிட்டதடி! நீ, ஆவியையும் பொருளையும் தியாகம் செய்யத் தேவையில்லை. உடலை மட்டும் தியாகம் செய்; போதும்!''

''என்ன சொல்கிறீர்கள் சுவாமி?''

''ஆமாண்டி கண்ணே! என் உயிரைக் காப்பாற்ற வேணும்னா, நீ உன் உடலைத் தியாகம் செய்யத்தான் வேணும்!''

''புரிய வில்லையே!''

''தர்மகர்த்தா நரசிம்ம நாயுடு இருக்காரே, அவருக்கு உன் உடலை .....''

அய்யர் வாய் மூடவில்லை. அதற்குள் நாராயணி மயக்கமுற்றுக் கீழே சாய்ந்தாள்.

நாராயணிக்கு பிரக்ஞை வந்தபோது தான் கட்டிலிலே படுக்க வைக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தாள். தன்னுடைய நெற்றியை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கைகளைத் தனது கைகளால் வெறுப்போடு நகர்த்தினாள். அப்படி அவள் நகர்த்தும்போது, கண்களையும் அகல விரித்துப் பார்த்தாள். அவளருகே சாய்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தது. கிருஷ்ணய்யர் அல்ல!

கிருஷ்ணய்யரைவிட அழகான ஒரு மனிதர். நல்ல தேகக்கட்டு படைத்த வாலிபர். முறுக்கிவிடப்பட்ட இள மீசைகள் அவரது முகத்தின் கம்பீரத்தை அதிகப் படுத்திக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. பரந்த மார்பகமும், அதை மூடியிருக்கும் பட்டுச் சொக்காயும், பார்ப்பவரைக் கவரத் தக்க விதத்திலே அமைந்திருந்தன, நெற்றியிலே நாமம்-சிவப்புக்கோடு மட்டும்! அவர், நாராயிணியை உற்றுப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார், அவரைக் கண்ட நாராயணிக்குப் பேச வாயெழவில்லை. எழுந்தோடுவதற்கும் சக்தியற்றுப் போனாள். ஏதோ சொல்ல நினைத்தாள்; வாய் குழறிற்று.

''நீங்கள்...? நீங்கள்......?'' என்று மட்டுமே அவளால் கேட்க முடிந்தது. அப்படிக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள்.

''நான்தான் தர்மகர்த்தா நரசிம்ம நாயுடு'' என்று கூறியவாறு, நாயுடு அவளை இறுகத் தழுவிக் கொண்டார்.

நாராயணி அவரிடமிருந்து விலகிக் கொண்டு ''அய்யோ, தெய்வமே! இது உனக்கு அடுக்குமா?'' என்று கதறினாள். தெய்வம் அப்போது என்ன வேலையாக எங்கே போயிருந்ததோ, தன் பிரதிநிதியாக 'காமனை' அனுப்பியிருந்தது போலும்! அவனும் நரசிம்ம நாயுடு பக்கம் சேர்ந்து கொண்டு தூபம் போட ஆரம்பித்தான்.

''கண்ணே நாராயணி! என் பேச்சைக் கேளடி, பெண் தெய்வமே!'' என்று நாயுடு அவள் அழகின் முன்னே மண்டியிட்டார். ''என் கணவர்தான் இது போன்ற இழி தொழிலுக்கு இசைந்தார் என்றால், கோயில் தர்மகர்த்தாவாகிய தாங்களும் பாவச் செயல் புரியலாமா?'' எனக் கண்ணீர் வடித்தபடி தர்மகர்த்தாவின் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு துடித்தாள் நாராயணி.

''பாபம், புண்யம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியாது நாராயணி. அதைப்பற்றியெல்லாம் உன்னிடம் உபதேசம் கேட்கத் தேவையில்லை. வாரம் ஒரு முறை எது தவறினாலும், கோயிலிலே வாரியாரின் உபதேசம் தவறுவதில்லை. அதை வரி பிசகாமல் என் காதால் கேட்டுக் கொண்டுதான் வருகிறேன்'' எனச் சிரித்தபடி அவளை வாரியணைத்தார் நாயுடு.

அவரது வாலிபம் துள்ளும் வலிமை மிக்க கரங்களிலே நாராயணியின் மெல்லிய இடை சிக்குண்டு நெளிந்தது; வளைந்தது; துவண்டது.

அந்தப் பலமான அணைப்பிலே சிக்கியபடியே நாராயணி அவரைப் பார்த்துப் பேசினாள். இருவருடைய முகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வெகு அருகாமையிலே தானிருந்தன. அவள் ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள் ''நீங்கள் செவி மடுக்கும் உபன்யாசங்களிலே இப்படித்தான் இன்னொருத்தன் மனைவியிடம் இன்பப் பிச்சை கேட்கச் சொல்லுகிறார்களோ?'' என்று.

''ஆமாம் கண்ணே, ஆமாம்! சாம்பல் பூசிய சிவனை, தன் மனைவியோடு சரச சல்லாபத்திற்கு அனுப்பிய இயற்பகை நாயனார் புராண காலட்க்ஷேபம் இன்று காலையிலே தான் ஆயிரக்கால் மண்டபத்திலே அதிவிமரிசையாக நடைபெற்றது'' எனக் கூறியபடி அவள் முகத்தோடு தன் முகத்தைப் பொருத்த முனைந்தார். அவரிடமிருந்து எப்படியும் விடுபட வேண்டும் என்ற ஆவேச உணர்ச்சியோடு அவரை ஒரு தள்ளாகக் கீழே தள்ளிவிட்டு, சுவரின் பக்கம் போய் ஒதுங்கி நின்று விம்மியழத் தொடங்கினாள் அவள்.

நாயுடுவுக்குக் கோபம் பிறந்தது ''நாராயணீ இதனால் எனக்கொன்றும் நஷ்டமில்லை. நாளைக்கு உன் புருஷன் கையிலே காப்பு போட்டுக் கொண்டு வீதியிலே போவான். அதைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையிருந்தால் உன் இஷ்டப்படியே நட!'' என்று கூறிவிட்டு நாயுடு அறையைவிட்டு வெளியேறினார்.

நாராயணி சிலைபோல் நின்று கொண்டிருந்தாள். கிருஷ்ணய்யர் அவளை நோக்கி வேகமாக ஓடி வந்தார். ''அடிபாவி! என்னை மோசம் செய்து விட்டாயே!'' என்று அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அலறினார். நாராயணிக்கு அவரோடு பேச மனமில்லை. பேசாமல் கட்டிலில்

உட்கார்ந்து கொண்டு கிருஷ்ணய்யரை எரித்து விடுவது போல் பார்த்தாள்.

''ஏண்டி இப்படி என்னைப் பார்க்கிறே? என்னை ஜெயிலில் போடறதுக்கு நீயும் தீர்மானிச்சுட்டியா?''

கிருஷ்ணய்யர் பரிதாபமாகக் கேட்டார். நாராயணி பேசாமலிருக்கவே, மீண்டும் அவரே பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

''அடி என் கண்ணு! என் நிலைமை நோக்குத் தெரியாதுடி! கைக்கு விலங்கு காத்துண்டு இருக்குடி. கோயில்லே அம்மன் தாலியையும், மூலவிக்கிரகத்து தங்கக் கவசத்தையும் நான் திருடிவிட்டேன்னு பேரு கட்டிவிட்டானுங்கடி! வித்த இடத்திலே, அந்த வாங்கின பயலுகளும் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டானுங்கடி. இப்ப என்னடி பண்றது? தர்மகர்த்தா தயவு இல்லேன்னா தலை தப்பாதுடி; தலை தப்பாது.''

நாராயணி அழுது கொண்டிருந்தாளே தவிர பேசவில்லை. அவளது நெஞ்சிலே எத்தனையோ குமுறல்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் தீ ஜுவாலையைப் போல இருந்தன அவள் கண்கள்.

''எனக்காக இந்த தியாகம் பண்ணுடி! இது ஒண்ணும் பெரிய குற்றமில்லேடி. தர்மகர்த்தா நரசிம்மலு நாயுடு நல்ல மனுஷன்-எனக்கு சகோதரன் மாதிரி. அவன் மனசு வைச்சாதான் என்னைக் காப்பாத்த முடியும். ஒரு குல ஸ்திரீ, அஞ்சு பேர் வரை ஆடவாளிடம் தொடர்பு வச்சிக்கலாம்னு நம்ப பாரதமே சொல்லுதடி. கேளு என் பிராண நாயகி! பத்து வருஷம், பதினைந்து வருஷம்ன்னு என்னை ஜெயில்லே போட்டுட்டா, அப்ப கவலைப்பட்டுகிட்டுதானே இருப்பே; அந்தக் கவலையில்லாமே ரெண்டு பேரும் சந்தோஷமாயிருக்க, சம்மதம் கொடடி!''

அய்யர் கெஞ்சினார். நாராயணியின் மௌனம் நீடித்தது. அய்யருக்குச் சிறிது நம்பிக்கை பிறந்தது. நாராயணி தனக்காகத் தன்னைத் தியாகம் செய்யத் தீர் மானித்து விட்டதாகக் கருதினார்.

''அவர் எங்கும் போய்விடவில்லை. அடுத்த அறை யிலேதான் இருக்கிறார் - இப்போதே வரச் சொல் றேண்டி. மறுபடியும் அவரை விரட்டிடாதே!'' என்று கூறியபடி கிருஷ்ணய்யர் வெளியே ஓடினார்.

நாராயணி கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ஏதோ ஒரு முடிவோடு எழுந்து நின்று நாயுடுவின் வரவை எதிர் நோக்கினாள். நாயுடுவும் ஆவலோடு உள்ளே நுழைந்தார். நாராயணி அவர் முகத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள்

''வந்துவிட்டேன் நாராயணி! நான் எங்கும் போக வில்லை. பக்கத்து அறையிலேதான் இருந்தேன். நீ என் உறுதியைச் சோதிப்பதற்காகவே பிடிவாதம் செய்தாய் என் பதைப் புரிந்து கொண்டேன்'' என்று பல்லை இளித்த படி அவளது பக்கம் வந்து நின்றார் நாயுடு. அவர் பேசி முடிப்பதற்குள்ளாக நாராயணி அவரது கைகளைப் பிடித் துக் கொண்டு, ''என்னை எப்போதும் வைத்து காப்பாற்று வீர்களா?'' என்று திடீரெனக் கேட்டுவிட்டுத் தேம்பி அழுதாள்.

இதுபோன்ற வார்த்தை அவளிடமிருந்து வெளி யாகும் என எதிர்பார்க்காத நாயுடுவும் திடுக்கிட்டார்.

''உண்மையாகவே கேட்கிறேன். என்னை உங்களி டம் ஒப்படைத்தவனை இன்று முதல் புருஷன் என்கிற நிலையிலே வைத்து நான் பூஜிக்கப் போவதில்லை. இனி நீங்கள்தான் எனக்குக் கதி! நீங்கள் தான் எனக்குப் பதி!

நான் உங்களுக்கு மனைவியாக இருக்கும் பாக்கியம் பெற்றவள் அல்லதான்; ஆனாலும், உங்கள் அடிமையாக இருக்கிறேன். மீண்டும் என்னை அந்தப் பாவியின் கை யிலே ஒப்புவிக்காமல் இருப்பதாக எனக்கு வாக்குக் கொடுங்கள்''

நாராயணியின் கோரிக்கை எதுவாக இருந்தாலும் நிறைவேற்றுவேன் என்று சொல்லித் தீரவேண்டிய நேரம் அது! அதனால் நாயுடு தலையசைத்தார்.

''துண்டுக் கரும்பு கேட்டவனிடம், தோட்டத்தையே எடுத்துக் கொள் என்பது போல் இருக்கிறது நாராயணி உன் பேச்சு!'' என்றார். பிறகு வென்றார். கிருஷ் ணய்யர் மறுபடியும் கோயில் குருக்களானார். திருட்டுப் போன நகைகளைப் பற்றிச் சரியான புலன் கிடைக்க வில்லையென்று போலீசாரும் அறிவித்து விட்டனர். காலை முதல் அர்த்தஜாமப் பூஜை வரையிலே கிருஷ்ணய் யருக்கு கோயிலிலே வேலைதான்! இரவு இரண்டு மணி வரையில் தினந்தோறும் பக்தர்களுக்குப் பிரசாங்கம் செய் வார். அதற்குமேல் கோயில் மண்டபத்திலேயே படுக்கை, உறக்கம் எல்லாம்! நாயுடுவுக்கும் நாராயணிக்கும் ஒரு குழந்தை பிறந்தது. பிறந்த நாலாம் நாள் நல்ல வேளை யாக அது இறந்துவிட்டது. அது உயிரோடு இருந்திருந் தால் ஒரு வேளை நாயுடுவின் தொடர்பு அறுந்திருக்க லாம். நாராயணி கிருஷ்ணய்யர் என்று தனக்கு ஒரு நாயகர் இருந்ததையே மறந்துவிட்டாள்.

தர்மகர்த்தா ஒரு நாள் ஊரில் இல்லை என்ற செய்தி கிருஷ்ணய்யர் காதுக்கு எட்டியது. நகரசபைத் தலைவர் தேர்தலுக்காக ஏழெட்டு உறுப்பினர்களை விலைக்கு வாங்கி எங்கேயோ ஒரு கடாரம்பத்திற்கு ஓட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார் என்றும், திரும்ப இரண்டு நாட் கள் ஆகும் என்றும் அய்யர் கேள்விப்பட்டார்.

நாராயணியைப் பற்றிய நினைவுகள் அய்யரைக் குடைந்தன. நாராயணியை நாயுடுவிடம் அர்ப்பணிக்காமல், ஜெயிலுக்கே போயிருந்தாலும் பரவாயில்லையே; ஜெயில் என்ன இந்தக் கோயில் மண்டபத்தை விடவா மோசமாக இருக்கப் போகிறது என்று தனக்குத்தானே வருந்திக்கொண்டிருந்த அய்யருக்கு, எப்படியும் நாராயணியை ஒருமுறை சந்தித்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசை பிறந்தது. அந்த ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள, தக்க சமயம் கிடைத்ததாக எண்ணிப் புறப்பட்டார்.

நாராயணி வீட்டுக் கதவைத் தட்டினார். நாயுடுதான் வந்துவிட்டார் போலும் என்ற நினைவில் அவளும் கதவைத் திறந்தாள். அய்யர் எதிரே நின்றார். நாராயணி அவரை உடனே வெளியேறுமாறு கட்டளையிட்டுத் தன் அறைப் பக்கம் போனாள். அய்யரும் அவளைத் தொடர்ந்தார். ''மரியாதையாகப் போய் விடுவது நல்லது!'' என எச்சரித்தாள் அவள். அய்யர் கெஞ்சினார்.

''அன்றொரு நாள் கோயிலிலே முதன் முதல் சந்தித்துக் கொஞ்சினீரே, அந்த நாராயணி அல்ல இவள். இவள் நாயுடு மனைவி; தர்மகர்த்தா நரசிம்மரின் உடமை!'' என கர்ச்சித்தாள் அவள்.

''என்ன இருந்தாலும் நீ என் மனைவியல்லவா?''

அய்யரின் பசிக்கு எப்படியும் அவளை இரையாக்கித் தீரவேண்டும். அவளோ, எரிமலையாக இருந்தாள். அய்யரைச் சுட்டெரித்துவிடும் நெருப்புக் குண்டங்களாகக் காட்சியளித்தன அவள் விழிகள்.

''முடியுமா, முடியாதா நாராயணீ?'' -முரட்டுத்தனமாக அவளது கரங்களை இழுத்த அய்யரின் கன்னத்திலே நாராயணி ''பளார்!'' என அறைந்தாள்.

''அடி விபச்சாரி! உனக்கு இவ்வளவு கொழுப்பா?'' எனக் குதித்தார் அய்யர்.

''நான் விபச்சாரிதான் அய்யரே; விபச்சாரிதான். உம்மைப்போன்ற மனைவியை விற்கும் அரிச்சந்திரர்களின் மத்தியிலே என்னைப் போன்றவர்கள் எப்படிக் கற்போடு வாழ முடியும்?'' -நாராயணி பெருங் கூச்சலிட்டுப் பேசினாள்.

''பத்து வருட சிறைவாசம்! அதைத் தாங்க உம்மால் முடியவில்லை! பத்தினியின் உடலை விற்றீர்! பகற் கொள்ளைக்காரனைப் போல, பகவானின் சொத்தைத் திருடி, மனைவியைப் பரத்தையாக்கி, மானத்தை இழந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட உமக்கு, என்னை மனைவி என்று அழைக்கவும் உரிமை வாழ்கிறதோ? தூ! வெட்கங்கெட்ட மனிதரே! போமய்யா போம்! உமது பித்தலாட்டங்களைப் பிரசங்கம் என்று போற்ற பக்தர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களிடம் போம்!''

விரல் நீட்டி தெரு வழியைக் காட்டி நின்றாள் நாராயணி.

அய்யரோ அவளை விடுவதாயில்லை. எப்படியும் அன்றைய தாகத்தைத் தணித்துச் செல்லவே விரும்பினார். எதிரே நிற்பது ஏதோ ஒரு மண் பதுமை என்ற எண்ணம்தான் இருந்தது நாராயணிக்கு.

அய்யர் அவளைத் தழுவிக்கொண்டார். ''தப்ப முடியாது நீ!'' என்று கரகரத்த குரலிலே கத்தினார். நாராயணிக்கும் அவருக்கும் சிறிது நேரம் கடும் போராட்டமே நடைபெற்றது. எப்படியும் விடுபட முடியாது எனக் கண்ட நாராயணிக்கு, நாயுடு மேஜையிலே ஒளித்து வைத்திருக்கும் கைத் துப்பாக்கி நினைவுக்கு வந்தது.

ஓடிப்போய் மேஜையைத் திறந்தாள். துப்பாக்கியை எடுத்தாள்.

'டுமீல்! டுமீல்!' என ஒலி கிளம்பிற்று.

''அய்யோ! அய்யோ!'' என்ற அலறல்.

நாராயணி திகைத்தாள். அது அய்யரின் குரல் அல்ல! நாயுடுவின் குரல்தான்! ஓடிப்போய்ப் பார்த்தாள். நாயுடு அறை வாயிற்படியிலே சுருண்டு கிடந்தார். அய்யரோ; எந்த ஆபத்துமின்றி, கட்டிலுக்கடியிலே ஒளிந்திருந்தார். நாயுடுவைக் கொன்றுவிட்ட நாராயணி அவர்மீது விழுந்து புலம்பினாள்.

நகரசபைத் தலைவர் தேர்தலைப் பற்றிய கவலை யைக்கூட ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அதற்குள் ஒருமுறை நாராயணியைப் பார்க்க ஓடிவந்த நரசிம்ம நாயுடு. எதிர் பாராத வகையிலே நாராயணியாலேயே சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார். ஆனால், போலீசார் அப்படி வழக்குப் பதிவு செய்யவில்லை. அவர்கள் அய்யரை வீரராக்கிவிட்டார் கள். கட்டிலுக்கடியிலே ஒளிந்து மயங்கிக் கிடந்த அய்யர் தான் நரசிம்ம நாயுடுவை சுட்டுக் கொன்று வஞ்சம் தீர்த்துக்கொண்டார் என்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

ஆயுள் தண்டனை! அந்தமட்டில் ஆண்டவன் நாராயணியின் துப்பாக்கி முனையிலிருந்தும், நீதிமன்றத் தின் தூக்குத் தண்டனையிலிருந்தும் தன்னை விடுவித் தானே என்ற மகிழச்சி அய்யருக்கு! நாராயணியோ அனாதையானாள். அய்யரோடு குடும்பம் நடத்திய வரையில் ''நாராயணி அம்மாமி!'' என்று ஊரார் அவளை அழைத்தனர். நரசிம்ம நாயுடு பிரவேசித்த பிறகு, ''மிஸஸ் நாயுடு'' என்று ஊர் கூறியது. இப்போது அவள், 'நடுத்தெரு நாராயணி' ஆகிவிட்டாள். முன்பெல்

லாம் நடுத்தெரு நாராயணீ என்றால் அவள் இருக்கும் தெருவைக் குறிக்கும். இப்போதோ? ......நடுத்தெருவுக்கு அர்த்தமே வேறு!—

□

என்னதான் நாராயணியின் வாழ்க்கை கெட்டுவிட்டாலுங்கூட, அவளது மனத்திலே நரசிம்ம நாயுடுவுக்கு நல்லதோர் இடமுண்டு. அற்ப புத்திக்கார அய்யரைக் கொல்லப்போய் ஆசை நாயகனையல்லவா கொன்றுவிட்டாள். அவசரத்திலும்-ஆவேசத்திலும்! பாமாவினால் கொல்லப்பட்டதாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட நரகாசுர வதைப் படல ஊர்வல ரதத்தைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கு, தான் செய்த கொலைதான் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அதனால் தான் தீபாவளி தினத்திலே அவள் அப்படி சோகமாக அமர்ந்திருந்தாள் போலும்! ★

சங்கிலிச்சாமி

''சங்கிலியானந்த சாமிக்கு ஜே!''

''சங்கிலியானந்த சாமிக்கு ஜே! ஜே! ஜே!''

பக்தர்கள் குதித்தார்கள்; பரவசத்தால் நர்த்தனமாடினார்கள்; பரமானந்த கீதம் பாடினார்கள்.

'அஷ்டமா சித்துபுரி ஐயனே போற்றி! துஷ்டர் தம் துடுக்கடக்கும் தூயனே போற்றி! கஷ்டங்கள் தீர்த்திடும் எங்கள் கண்கண்ட தெய்வமே போற்றி, போற்றி!'

இந்தப் பாடலை, சாமியாரின் சிஷ்யன் சம்பந்தம் உரக்கப் பாடினான். சம்பந்தத்தின் முக விகாரங்கள்... தானே வரவழைத்துக் கொண்ட அங்க சேஷ்டைகள்... போற்றிப் பாடலுக்குப் புது மெருகு கொடுத்து பக்தர் கூட்டத்தைப் புளகாங்கிதத்தில் ஆழ்த்தின.

''நமப்பார்வதி பதே'' ஒரே பேரொலி; திடீரென அமைதி. சின்னப்பண்ணை முதலியார் சாமியாரின் பாதங்களைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு மலர்களைத் தூவினார். பக்தர்களும் பண்ணையாரைப் பின்பற்றிப் பாதபூசை செய்து... மலர்... காசு... பணம்... இவைகளால் அர்ச்சித்து நின்றனர். ''ஓம் சங்கரா சிவ'' இந்த முணுமுணுப்போடு சங்கிலிச்சாமி தம்மை வணங்கி எழுந்தவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் வழங்கினார்.

பக்தர்கள் பலப்பல வகையினர்; கோரிய வரங்கள் பலப்பல ரகங்கள்.

''வழக்கில் வெற்றி பெறவேண்டும்.''

''வாத நோய் தீரவேண்டும்.''

''பிள்ளையில்லை; அருள் தேவை!''

''கொள்ளை போய்விட்டது; கள்ளனைக் காட்டுக!''

எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே மருந்து... விபூதி! அதைச் சாமியார் தர பக்தகோடிகள் வாங்கிக்கொண்ட காட்சியில் ஒரே பக்தி வெள்ளம்.

''சம்பந்தம்!'' என்றார் சாமியார்.

''ஸ்வாமி'' என்று அலறி எழுந்தான் சிஷ்யன். அதற்குள் சின்னப்பண்ணை முதலியார் கைகட்டி வாய் புதைத்துக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டார்.

''சங்கரன் உத்தரவிடுகிறான்; இன்றைய அருள் போதுமாம்.''

சங்கிலிச்சாமியாரின் இனிப்பான பேச்சு இது.

''அப்படியே சரி ஐயனே!'' இது சம்பந்தம்.

''சாமி சயனிக்கப் போகிறது; ஜனங்களெல்லாம் செல்லலாம்'' இது முதலியார்.

''அவரைப் பாரு... அப்படியே தேவலோகத்தி லிருந்து குதிச்சு வந்தவரு மாதிரி இருக்கார்!''

''செக்கச் செவேர்னு... சிவபெருமான் மாதிரி! அடடா! என்ன அருள்! என்ன அருள்! அந்தக் காவி ஆடைக்கும்... கருணை வழியும் முகத்திற்கும் கைலாசபதி வந்ததுபோல் இருக்கிறதப்பா!''

''பொம்பளைப் பக்கம் அவரு பார்த்துப் பேசும்போது அவரு வாயெல்லாம் புன்சிரிப்படி! ஆனா எலுமிச்சம் பழம் மாதிரி, கொழு கொழுன்னு இருக்கார். எல்லாம் தெய்வப் பொறப்புடீ, தெய்வப் பொறப்பு!''

''நம்மாத்துக் காரரும்தான் இருக்கார். நாலு வார்த்தை இப்படி அழகாகப் பேசுவாரா?''

''டேய்...தீராத வினையெல்லாம் இவரு விபூதியி னாலே தீருமடா.''

''ஆள் சாமான்யமா? ஆயிரம் ஜனங்களை, ஆபத் திலே யிருந்து காப்பாற்றினாரப்பா!''

''அதென்ன ஆபத்து?''

''இது தெரியாதா?...இவருக்கு ஏன் 'சங்கிலிச் சாமி'ன்னு பேரு தெரியுமா?''

''சங்கிலிக் கருப்பன் பூஜை செய்வார்.''

''அட மூடம், அதில்லை. ஒருநாளு மெட்ராஸ் மெயிலு...வெகுவேகமாக மெயில்மாதிரி போச்சாம்.''

''எந்த ஊருக்கு?''

''மெட்ராசுக்கப்பா.''

''உம்; சொல்லு''

''நம்ப சாமியும் அதிலே இருந்திருக்கு. சாமி... இருந்தாப்போல இருந்தது...''

''மறைஞ்சுட்டுதா?''

''இல்லப்பா...ரயிலில் இருக்கிற அபாய அறிவிப்புச் சங்கிலியைப் பிடிச்சு இழுத்திருக்கு.''

''உடனே ரயில் நின்னு இருக்குமே?''

''ஆமாம்; ரயில் நின்றதும்...கார்டு வந்து 'யாரப்பா ரயிலை நிறுத்தியது?' அப்படின்னு கேட்டிருக்காரு.''

''சாமி என்னா சொன்னது?''

''நான் தானப்பா! தண்டவாளத்தில் ஆபத்தாப்பா; உடனே போய்ப்பாரப்பா என்று சொல்லியிருக்கு சாமி''

''ஆஹாஹா...என்ன சக்தி! என்ன சக்தி!''

''எல்லோரும் போய்த் தண்டவாளத்தைக் கவனித்துப் பார்த்தா...தண்டவாளத்தை வெட்டி...ரயிலைக் கவுக்கச் சூழ்ச்சி பண்ணியிருக்கு.''

''அடடா!''

''உடனே ஜனங்களெல்லாம்...சாமி காலில் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம்பண்ணி, எங்களைக் காப்பாத்தின கடவுளேன்னு கட்டிப்பிடிச்சுக் கிட்டாங்களாம்.''

''த்சு! த்சு!...சாக்ஷாத் கடவுளே அவதாரம்! என்னமோ, இந்தக் கலிகாலத்திலே நமக்கெல்லாம் காணக் கொடுத்து வச்சிருக்கு,''

''அதிலேருந்துதான் சங்கிலிச்சாமின்னு பேரு. நம்ப சின்னப்பண்ணை முதலியாரும்...அதே ரயிலில் இருந்திருக்காரு. அவருக்குச் சாமிமேலே ஒரு மோகம் விழுந்துட்டுது.''

''ஓ......அதான்...முதலியார் இவ்வளவு தடபுடல் பண்றார்... இல்லேன்னா... இந்தக் கருமி இப்படிக் காசு செலவுபண்ண மாட்டாரே!''

சின்னப்பண்ணையின் மேல்மாடியில் பட்டு மெத்தை ஒன்றில் சங்கிலியானந்த சாமி சயனித்திருக்க.....சம்பந்தம் அடிவருட, பண்ணையார்... 'பங்கா' போட்டுக் கொண்டிருந்தார். இன்னொரு மெத்தையில் பண்ணைக்காரரின் குச்சுநாய் படுத்துக் கிடந்தது.

‘‘ஓம்......சங்கராசிவ’’சாமியாரின் வாயிலிருந்து கால் மணி நேரத்துக் கொருமுறை வெளிக் கிளம்பும் வார்த்தைகள் இவை.

‘‘என்ன முதலியார்! .. நமது பயணம் விரைவில் நடைபெறவேண்டுமென்று பரமன் ஆணையிடுகிறானே’’

‘‘ஆண்டவன் ஆணையா?......அவசியம் புறப்பட வேண்டும்’’--சம்பந்தம் துடித்தான்.

முதலியார் எழுந்து நின்று ‘‘ஸ்வாமி! நாளைக் காலையில் முழுவதும் வந்துவிடும். பிறகு அவ்விடத்துப் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தால்...’’ என்று முடிப்பதற்குள்,

‘‘ஆகாது......ஆகாது; எம்பெருமான் சாமிகளைக் கோபிப்பார். அற்ப விஷயத்துக்காகச் சாமிக்கும், சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரனுக்கும் மனத்தாங்கல் ஏற்படக் கூடாது.’’

சம்பந்தம் தத்தோமென ஆடினான்; அவனைச் சாமியார் கையமர்த்தி,

‘‘சம்பந்தம்!...பொறு! முதலியார் நம்பால் காட்டும் அன்புக்கு நாம் அவரை ஏமாற்றக்கூடாது. சரி...... சங்கரனிடம் ஒரு நாள் தவணை கேட்கிறேன். முதலியாரே! இன்றுவரை எவ்வளவு கிடைத்திருக்கிறது?’’

முதலியாரின் முகத்தில் களை உதயமாயிற்று.

‘‘ஸ்வாமி...ஆயிர ரூபாய் எடைதான் வெள்ளி கிடைத்திருக்கிறது. காலையில ஆயிர ரூபாய் எடை வரும்.’’

‘‘சந்தோஷம். மொத்தம் இரண்டாயிர ரூபாய் எடை. எல்லாவற்றையும் தங்கமாக்கி விட்டால்...... போதுமல்லவா?’’

முதலியார் தோளைச் சொரிந்து கொண்டே தலையசைத்துப் பல் இளித்தார்.

சாமியாரின் நெற்றியில் சில சுருக்கங்கள் மின்னி மறைந்தன.

''சம்பந்தம்!''

''ஸ்வாமி!''

''நாளைக் காலை பூசை முடிந்ததும் யாரும் மாடிக்கு வரக்கூடாது.''

''உத்தரவு.''

''நீயும்தான்.''

''ஆகட்டும்.''

''இரவு முழுவதும் நான் தனித்திருந்து சிவபூசை செய்ய வேண்டும்.''

''ஆக்ஞை ஸ்வாமி.''

''முதலியார்...!''

''ஸ்வாமி...!''

''தெரிந்ததா?''

''ஆஹா...!''

''இரவு பூசை முடிந்து...மறுநாள் உதயமானதும் நீர் மாடிக்கு வரவேண்டும்......உமது விருப்பம் நிறைவேறியிருக்கும்...... நீர் கேட்பதும் தங்கந்தானே?''

''ஆமாம்......அதைவிட உயர்ந்ததாய் ஆக்க முடிந்தாலும்......''

''கவனிப்போம்...... வைரப் பாளமாகக்கூட ஆக்க முடியும், சிவனருள் எப்படி இருக்கிறதோ...!''

முதலியார் ஒரு கிண்ணம் பாலைச் சாமியிடம் நீட்டினார். அதைச் சிஷ்யன் சம்பந்தம் வாங்கிச் சாமியின் உதட்டில் வைத்தான்...

மறுநாட் காலையில் வழக்கம்போல் பூசையெல்லாம் முடிந்து வெள்ளிக் கட்டிகளும் வந்து சேர்ந்தன. சாமியார் அந்த வெள்ளிப் பாளங்களைக் கண் குளிரப் பார்த்து மூடாத்மா ஞானாத்மாவாக மாறுவது போல-நாஸ்திகன் ஆஸ்திகனாய் மாறுவதுபோல் ''ஏ வெள்ளியே! நீ தங்கமாகப் போகிறாய்!'' என்றார்.

இதைச் சாமியார் சொல்லும் பொழுது சம்பந்தம் தலையாட... முதலியார் முகமும் அகமும் மலர்ந்த காட்சி வெகு ரம்மியமாயிருந்தது.

சாமியார் பூசை செய்ய உட்கார்ந்தார். சாம்பிராணிப் புகைச்சல், ஊதுவத்திகளின் மணம்.......... அரைத்த சந்தனத்தின் வாடை...... மல்லிகை மாலைகள் தந்த குளிர்ந்த வாசனை........

''மாடியில் ஒரு சொர்க்க லோகத்தையே சாமி உண்டாக்கி விட்டது'' என்றார் முதலியார்.

''சொர்க்கலோகம் இருந்தால்தானே சொக்கநாதன் வருவான்'' என்றான் சம்பந்தம்.

முதலியாருக்கு இரவெல்லாம் ஒரே கனவு. தங்கமாக மாறிய வெள்ளிக் கட்டிகளின் பிரகாசம், அந்தத் தங்கக் கட்டிகளை உடைத்து வெளியூர் சென்று வியாபாரம் செய்வது, நல்ல விலைக்கு விற்ற பிறகு...... பெரிய குபேரனாவது, குபேரன் ஆனதும் உள்ளூர் பெரிய பண்ணையை ஏளனம் செய்வது... இந்தக் கனவுகளில் புரண்டு கொண்டிருந்தார். தங்கத்தை வியாபாரம் செய்யப் போன இடத்தில்... போலீஸ்காரர் கையில் சிக்கிவிட்டதாக ஒரு பயங்கரக் கனவால் பண்ணையார் பதறியடித்து எழுந்தார். கண்களை நம்ப முடியாமல் கசக்கிக் கொண்டார்.

பொழுது விடிந்தது. தங்கத்தைப் பார்ப்பதற்காக சம்பந்தத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு மேல் மாடிக்கு ஓடினார்.

சாம்பிராணி வாடை.. நிரந்தரமாகப் பாவி முதலியாருக்கு உற்சாகமான வரவேற்புக் கொடுத்தபடி இருந்தது. மாடியில் நுழைந்த முதலியார் ''சாமி...... சாமி......'' என்று கத்தினார். அவ்வளவுதான்; மூர்ச்சையாகி விட்டார.

சம்பந்தம் முதலியாரைத் தூக்கி தேற்ற ஆரம்பித்தான். மாடியிலிருந்து தோட்டத்துப் பக்கம் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அழுத்தமான கயிறு காற்றில் அசைந்தது. முதலியார் மூர்ச்சை தெளிந்து, சம்பந்தத்தை உற்றுப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையில் ''ஏ, சம்பந்தம்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளி போச்சே!'' என்ற சோகம் பிரதிபலித்தது.

'பேராசை பெரு நஷ்டம்' என்பது போலிருந்தது சம்பந்தத்தின் பதில் பார்வை.

''சம்பந்தம்! கருவாடு களவு கொடுத்த பாப்பாத்தி கதையாக அல்லவா என் கதை முடிந்துவிட்டது.''

''ஆமாம்... வெளியில் சொன்னால் வெட்கக்கேடு''

''ஜெயிலுக்குப் போக வேண்டுமப்பா.''

''உம்...... இந்தச் சண்டாளன் இப்படிப் பண்ணி விட்டானே!''

''சம்பந்தம்... நீயும் இந்தச் சதிகாரனுக்கு உடந்தையா?''

''முதலியார்!... என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நானும் உடந்தையாகத்தானிருந்தேன். அந்தப் படுபாவி என்னையும் ஏமாற்றிவிட்டான்.''

''பரம பக்தர்கள் போல் நடித்தீர்களே!''

''நடிக்காவிட்டால் நீங்கள் நம்புவீர்களா?''

''அடபாவி... ரயிலில் அவனைப் பார்த்தது முதல் என்னைச் சனியன் பிடித்துக் கொண்டதே.''

''சனியனல்ல; சரியான ஆசை பிடித்துக் கொண்டது முதலியாரே! ஆசையால் விளைவதுதானே ஆபத்துக்கள்.''

''போதுமப்பா வேதாந்தம். உங்கள் வேதாந்தத்தைக் கேட்டுத்தான் இவ்வளவு விபரீதம்.''

''இனி நான் வேதாந்தம் பேசமாட்டேன். அந்தச் சூதனைத் தொலைக்க வழி தேடுவேன்.''

''கடலில் போன என் சொத்து, இனிக் கரை யேறுமா?''

''சம்பந்தத்தின் கப்பல் ஒரு துரும்பு விடாமல் அரித்துக்கொண்டு வந்துவிடும், கலங்காதீர் முதலியாரே!''

''வெள்ளிக் கட்டிகளப்பா, வெள்ளிக் கட்டிகள்!''

''வைரக் கட்டிகளாகத் தருகிறேன். வியாகூலப் படாதீர்.''

''ஏன்... உனக்கு ஏதாவது தங்கக் கட்டி வேண் டுமோ?''

''தவறாக என்னை மதிக்காதீர்... முதலியாரே!... என் கதையைக் கேட்டால் என் மீது பரிதாபப்படுவீர்.''

''எந்த இழவையாவது சொல்லித் தொலை!''

''நான் ஒரு சாதாரண மனிதன்''

''அதுதான் தெரியுமே!...''

''சங்கிலிச்சாமியும் ஒரு சாதாரண மனிதன் ''

''யார் இல்லையென்றது?''

''ரயில் விபத்திலிருந்து மக்களைக் காப்பாற்றி னாரே...''

''அதில்தானே நானும் மயங்கி விட்டேன்''

''நீங்கள் மட்டுமென்ன உலகமே மயங்கி விட்டது''

''ஜாலவித்தைக்காரன்! என்னமோ மந்திரம் பண்ணி மயக்கி விட்டான்.''

''மந்திரமல்ல, மகா பெரிய தந்திரம்''

''தந்திரமா?''

''ஆமாம். தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்து வைத்தது யார் தெரியுமா?''

''அந்தத் தடியன் தானா?''

''இல்லை... நான் தான் முதலியாரே! இரவெல்லாம் கஷ்டப்பட்டுத் தண்டவாளத்தை உடைத்தேன், அவன் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்து சாமியாராகிவிட்டான்.''

''பிழைப்பதற்கு வழி.. பிரமாதமாகத்தான் கண்டு பிடித்திருக்கிறீர்கள்.''

''வழி பிரமாதந்தான்: அந்த வஞ்சகப் பயல் என் வாயிலும் மண்ணைப் போட்டுவிட்டானே!''

''சம்பந்தம்... பேச நேரமில்லை. அவனைப் பழி வாங்க வேண்டும். என்ன யோசனை?''

''முதலியார்... அருமையான யோசனை. இப் பொழுதே மேல் மாடிக் கதவை மூடிவிடுங்கள்.''

''ஏன்?''

''ஜனங்கள் வந்து... 'சாமியார் எங்கே?' என்பார்கள். 'சாமிமேல் மாடியில் யோகானந்தம் புரிகிறது. கடவுளோடு பேசுகிறது. கதவை திறக்க முடியாது' என்று கூறி விடுவோம்.''

''இதைச் செய்தால் என் வெள்ளி வந்துவிடுமா?''

''வெள்ளியாலேயே நீர் வீடு கட்ட நான் வழி செய் கிறேன். நான் சொல்வதை முதலில் கேட்க வேண்டும்.''

''சரி... கேட்கிறேன்.''

''சந்தோஷம்! நான் இப்பொழுதே புறப்படுகிறேன்.''

''நீ எங்கே போகிறாய் சம்பந்தம்?''

''நான் போகுமிடம் எனக்கே தெரியாது. ஒரு வாரத்தில் உமக்கு ஒரு பார்சல் வரும். அதை யாருக்கும் தெரியாமல மேல் மாடியில் கொண்டுபோய் உடைத்துப் பாரும்.''

''நான் இழந்த வெள்ளிக் கட்டிகளின் பார்சலா?''

''ஆமாம். நான் வருகிறேன். பார்சல் வரும் வரையில் மேல்மாடி திறக்கப்படக்கூடாது.''

சம்பந்தம் மறைந்து விட்டான். முதலியார் முகத்தில் சிந்தனைக் கீறல்கள். சங்கிலிச் சாமியார் நிஷ்டையில் இருப்பது ஊரெங்கும் பரவி விட்டது.

''சாமி கடவுளோடு பேசுகிறது.''

''ஒரு வேளை சொர்க்கத்துக்குப் போனாலும் போய் விடும்.''

''சிவனோடு பேசுகிறாரோ? விஷ்ணுவோடு பேசுகிறாரோ? யார் கண்டது?''

''சக்தி பூஜைக்காரரப்பா! தேவியோடுதான் பேசுவார்.''

சின்னப் பண்ணை முதலியாருக்கு ஒரு நாள் ரயில்வே பார்சலில் ஒரு பெட்டி வந்துவிட்டது.

முதலியார் ஆவலோடு பெட்டியை வீட்டில் இறக்கச் சொன்னார்.

பெட்டியின் மேல் 'வாசனைப் பொருள்' என்ற எழுத்துக்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

இரவு... எப்பொழுது வரும் என்று முதலியார் ஏங்கிக் கிடந்தார்.

சிலமணி நேரங்களில் இரவும் வந்துவிட்டது.

வேலைக்காரர்கள் எல்லாம் அன்று சீக்கிரம் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

பார்சலில் இருந்து 'கம கம' வென்று வாசனை வந்து கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று சம்பந்தமும் வந்து சேர்ந்தான்.

''சம்பந்தம்! எல்லாம் வெள்ளிக்கட்டிதானே?'' என்றார் ஆவலாக முதலியார்.

சம்பந்தம் தலையாட்டிக் கொண்டே ''ஆமாம் தூக்குங்கள்'' என்று கூறினான் ஆணையிடும் தோரணையில்.

இருவரும் பார்சலைத் தூக்கினார்கள், உழைப்பு என்பது என்னவென்று தெரியாத முதலியார்... பெட்டியின் கனத்திலிருந்து ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டிருப்பார். வியர்வைத் துளிகள் சொட்டச் சொட்ட... மேல் மூச்சு வாங்க... 'அப்பாடா' என்று பார்சலை மாடியில் இறக்கினார். ''வேலையின் கஷ்டம் தெரிகிறது'' என்றான் சம்பந்தம் கிண்டலாக.

''வெள்ளியின் கஷ்டமப்பா!'' என்று முதலியார் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

சம்பந்தம் பார்சலை உடைக்க ஆரம்பித்தான். அவசரந் தாங்காத முதலியார், ''அப்பா சம்பந்தம்! அது வெள்ளிதானே?'' என்று துடித்தார்.

''ஆமாம்''—சம்பந்தம் பெட்டியை உடைத்துவிட்டான்.

முதலியார் மூர்ச்சை போட்டு விழுந்து விட்டார். பிறகு எழுந்தார். அவர் அலறிவிடாமல் வாயைப் பொத்திவிட்டான் சம்பந்தம்.

பெட்டிக்குள் புழுப்போலச் சுருண்டு கிடந்தது ஒரு மனித உருவம்.

ஆமாம், சங்கிலிச்சாமியாரின் சடலந்தான் அது.

''என்னடா சம்பந்தம்?'' முதலியார் பதை பதைத்துத் துடித்தார். ''என் வெள்ளியும் போனதுமல்லாமல் என்னையும் கொலைகாரனாக்கிவிட்டாயே... அய்யயோ!''

''இல்லை... நாம் கொலைகாரரல்ல, ஆண்டவன் அடிமைகள்; பக்தாதி பக்தர்கள்.''

சம்பந்தம் இதைச் சொல்லிக் கொண்டே சங்கிலிச் சாமியின் பிணத்தை எடுத்து நிஷ்டையில் இருப்பது போல் நீட்டி மடக்கிப் படுக்க வைத்தான். பக்கத்திலிருந்த விளக்கை ஏற்றி வைத்தான். முதலியாரை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து மாடிக் கதவையும் மூடினான். முதலியார் மிரள மிரள விழித்தார்.

சம்பந்தம் மெதுவாசச் சொன்னான்: ''முதலியாரே! அஞ்சாதீர்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளியை நீர் இழந்தீர். இருபதாயிர ரூபாய் எடை நான் தருகிறேன்.''

காலை மலர்ந்தது. சாமியார் நிஷ்டை கலையப் போகிறதாம்: கதவைத் திறக்கப் போகிறார்களாம். கனவில் பண்ணை முதலியரரிடம் கதவு திறக்க உத்தர வாகிவிட்டதாம். இந்த விளம்பரத்தையொட்டி முதலியார் வீட்டின் முன் ஒரே ஜனத்திரள்! கதவு திறக்கப்பட்டது. எல்லோரும் மேல் மாடிக்குச் சென்றார்கள். சம்பந்தம் 'கோ'வெனக் கதறினான். முதலியாரும் அழுதார்... இருவரும் நாடகத்தைத் திறம்பட நடித்தார்கள்.

அங்கே ஒரு கடிதம் கிடந்தது. அதில்-

'நாம் இனி இந்த நாற்ற உடலுடன் வாழ விரும்ப வில்லை. ஆவியாக இருந்து அருள் புரிவோம். மக்கள் என் சமாதியை வழிபட்டுச் சகல சம்பத்தும் பெறுவார் களாக!

இங்ஙனம்,

சங்கிலிச்சாமி'

என்று எழுதியிருந்தது. சம்பந்தம் அதைப் படித்துக் காட்டினான்.

ஏக ஆடம்பரமாகச் சங்கிலிச்சாமியின் சமாதி விழா நடைபெற்றது. சமாதியில் மக்கள் இறைத்த பணம் அன்றைக்கே ஆயிரம் ரூபாய்! அடுத்த ஆண்டு சங்கிலியானந்த சாமி குருபூசை!

சாமிகளுக்கு மாபெரும் மடம். சம்பந்தம் மடத்தின் சாமி! முதலியார் மடத்தின் சொந்தக்காரரர்! இரண்டாயிர ரூபாய் எடை வெள்ளிக் கட்டி நஷ்டம்!

ஆனால்... இருபதாயிரம் ரூபாய் எடை வெள்ளிக் கட்டி லாபம்; அதுவும் வளர்கிற லாபம்!... மக்களிடம் மடமை இருக்கும்வரை அந்த லாபம் குறையாது!

தொத்துக்கிளி

அன்றைய 'எக்ஸிபிஷன்' அண்ணாமலைக்குச் சுவைக்கவில்லை. ஏனெனில் அன்று அழகிகள் வர வில்லை. எழிலரசிகளின் அதரங்களிலே தவழும் புன்ன கையிலே பூரிப்புப் பெறுபவன் அண்ணாமலை. அழகற்ற பெண்கள் இந்த உலகத்தில் வாழ லாயக்கற்றவர்கள் என்பது அவனது கொள்கை. பிரம்மா சரசாவுடன் இன்பப் பொதுது போக்கிக்கொண்டிருந்தபோது தனது படைப்புத் தொழிலைச் செய்யவேண்டுமேயென்ற எரிச்சலோடு சில மாமிசப் பிண்டகளைப் படைத்தானாம். அவர்கள்தான் அழகற்ற பெண்களாகி இந்த உலகத்தில் தொல்லை கொடுப்பவர்களென்று அண்ணாமலை அடிக்கடி சொல்லு வான். அவனுக்கு வாழ்வு ஒரு பூஞ்சோலை; அதில் பறந்து திரியும் கிள்ளைகள்தான் பெண்கள்!

''சே! என்ன 'எக்ஸிபிஷன்' இது! அழகிகளில்லாத 'எக்ஸிபிஷன்' குஷ்டரோகம் பிடித்த ஜூலியட்டுக்குத் தான் சமம். ரோமியோகூட அவளைத் தீண்ட மாட்டானே. இந்த உலகிலேயே அழகானவன் தமிழன் என்கிறார்களே; ஒரு அழகான தமிழச்சியை இங்கே காணமுடிய வில்லையே..." என்றெல்லாம் முனகிக் கொண்டிருந்தான் அண்ணாமலை. வளையல் கடைகளையும். ரிப்பன் கடை களையும் வலை போட்டுத் தேடினான். சேல் கெண்டைக்கு வலைபோட்டான். வரால் குஞ்சுகள்தான் சிக்கின. அங்கே காணப்பட்ட பெண்கள் தாங்கள் எவ்வளவு விகாரமாய் இருக்கிறோம் என்பதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. ஆனால் அழகான வளையல்களைப் பொறுக்குவதில் மட்டும் என்னவோ தயங்கவில்லை! உலகமே அப்படித்தானே! தான் அழகாயில்லை என்பதற் காக குயில் பாடாமலிருந்தால்... அழகாயிருக்கிறோம் என்பதற்காக மயில் கானம் இசைக்கத் துவங்கினால்... இயற்கையே மாறியிருக்குமே!

துவண்ட உள்ளத்தோடு சுற்றிக்கொண்டிருந்தான் அண்ணாமலை. 'களுக்' என்று சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினான். ஆம்... சேல் கெண்டையே சிக்கிவிட்டது. அவளுடைய அலையும் விழிகளிலே அவன் அற்புதத்தைக் கண்டான். தன் புருவ வில்லினால் அண்ணாமலையை அக்கக்காகக் குத்திக் கொன்றுவிட்டாள். அந்த பாதுளை மலர் போன்ற அதரங்கள் அண்ணாமலையின் உள்ளத்திலே உணர்ச்சிப் புயலைத் தூண்டிவிட்டன. கண்டாரைக் கவரும் அவள் அண்ணாமலையையா விட்டு வைப்பாள்?

அண்ணாமலையை மட்டுமென்ன; அவன் போன்ற மற்ற ஆண்களையும்தான் அவள் தன் புன்சிரிப்பினால் கவர்ந்தாள். அண்ணாமலை ஒவ்வொரு திக்கிலும் சென்று, ஒவ்வொரு கோணத்திலும் அவளை ரசித்தான். ஆனால் அந்தப் 'பூங்கோதை' அந்த வளையல் கடையை விட்டு அசையவில்லையே! அழகியாயிருந்தாலென்ன, கல்லூரி மாணவியாயிருந்தாலென்ன, கம்பனின் சூர்ப்பனகையாயிருந்தாலென்ன, அவர்கள் அனைவரையும் கவர்ந்து விடுகிறார்கள் துணிக்கடைக்காரரும், வளையல், ரிப்பன் கடைக்காரரும்! அவர்கள் பொறுக்கும் 'டிசை'னில் தான் வித்யாசமே தவிர, அவர்கள் வாங்குவது என்னவோ கண்ணாடி வளையல்களும், 'இமிட்டேஷன்' நகைகளும் தான்!

ஆம்! பெண்கள் 'இமிட்டேஷ'னில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விடுகிறார்கள். இதைப்போலத்தான் விமலாவும் அண்ணாமலையிடம் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தாள் அவன் ஒரு 'இமிட்டேஷன்'- 'டால்' அடிக்கும் பட்டை தீட்டப்பட்ட கண்ணாடி-என்பதை அறியாமல்! பெண்களைப் போலத்தான் சில ஆண்களும் அவளுடைய அழகையும் 'மேக்-அப்' பையும் அளக்கிறார்களேயன்றி உள்ளத்தை, அவளுடைய பண்பை அளப்பதில்லை. சிலர் காதல் செய்யப் பழகிக்கொள்கிறார்கள்; பழக்குகிறார்கள்.

ஆனால் இதற்கு எத்தனை பேர் பலியாகிறார்கள் தெரியுமா?

பாவம்! விமலா அண்ணாமலைப் படுமடுவிலே வீழ்ந்து விட்டாள், குளிர் நீரோடை என்றெண்ணி! அவள் மேலும் தப்பில்லை. அவள் என்ன செய்வாள்? அவள் ஒரு காம் பொடிக்கப்பட்ட குண்டு மல்லிகை. மலர் செடியிலிருந்து பறிக்கப்பட்டதேயொழிய, மணத்திலிருந்து பறிக்கப்பட வில்லை... இன்னும் வாசனை வீசிக்கொண்டேதான் இருக்கிறது. ஆம்... அவள் ஒரு இளம் விதவை. ஆனால் அவளுடைய பெற்றோர்கள் புத்திசாலிகள்; அஞ்சாத நெஞ்சர்கள். அதனால்தான் கல்லூரியிலே சேர்த்து விட்டனர், விமலாவை!

இந்தக்கன்னிகல்லூரியிலேதான் சிக்கினாள் அண்ணா மலையிடம். அவனுடைய அழகை ரசிக்கும் தன்மைக்கு இரையானாள் விமலா. விமலாவின் மனோ நிலையை அறியாது அழகி வேட்டையாடுகிறான் அண்ணாமலை. அவன் ஒரு குண்டுமல்லிகையை முகர்ந்து கொண் டிருக்கும் போதே மற்றொரு ரோஜாவுக்கு ஆசைப்பட் டான். அங்கேதான் அண்ணாமலை ஒரு பெருத்த கொலை செய்து விட்டான். ஆம்! அந்த மலரைக் கசக்கிவிட்டான்.

பாவம்! விமலா கெடுக்கப்பட்டாள். இன்னும் ஒன்பது மாதத்தில் அவள் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகி விடுவாள்.

இப்போது அண்ணாமலை விமலாவைப் பற்றிக் கவலைப் படுவதில்லை. அவனுக்குத்தான் எத்தனையோ விமலாக்கள் 'சந்தை'யிலே கிடைக்கிறார்களே!

விமலா அழுதாள்; புரண்டாள். ஆனால், பலன்...? அண்ணாமலை அவளைத் திரும்பியே பார்ப்பதில்லை. வகுப்பு முடிந்ததும் அவளைப் பார்க்காமலே எழுந்து சென்றுவிடுவான், வேறொரு பக்கமாக!

கிளி பாய்வதில்லையா மரத்துக்கு மரம்! எந்த மரம் பச்சையாக இருக்கின்றதோ, அந்த மரத்துக்குத்தான் தாவும் பச்சைக் கிளி. அண்ணாமலையும் அப்படித்தான்! அவன் அழகியாகப் பார்த்துத் தாவுகிறான். அவன் ஒரு தொத்துக்கிளி. அந்த மரம் அல்லவா முன்பே ஆராய்ந்து தெளிய வேண்டும், அது நிரந்தரமாகத் தங்கக் கூடிய கிளியாவென்று. எண்ணத் தவறினாள் விமலா; அந்தோ, அவதிப்படுகிறாள்!

விமலா மெள்ள மெள்ள அறிந்துகொண்டாள் அண்ணாமலையின் ரகசியத்தை. அவள் புலியானாள்! அவள் முன்னே கண்ணகியும், மாதவியும் வந்து வந்து போயினர். மணிமேகலை அமுதசுரபியுடன் காட்சிதந்தாள். நல்லதங்காள் தற்கொலைக்கு முயற்சிப்பதையும் பார்த் தாள். அவள் உடம்பு ஒருமுறை வியர்த்துப் பின் சில்லிட் டது. அவள் இதயத்திலிருந்து இரத்தம் புது வேகத்துடன் பாய்ந்தது உடலிலெல்லாம்.

"அவன் அழகாயிருப்பதால் தானே அவன் வலையில் நான் வீழ்ந்தேன். தத்தளிக்கிறேன். அவன் அழகாயிருப்ப தால் தானே பல பெண்களைக் கெடுக்கிறான். அவன் அழகைக் கெடுத்துவிட்டால்...?" என்னென்னவோ எண்ணிக்கொண்டே சென்றாள், விமலா கல்லூரிக்கு.

'கெமிஸ்ட்ரி பிராக்டிகல்' நடந்துகொண்டிருந்தது. பையன் ஒருவன் கண்ணாடிக் குவளையை உடைத்ததைப் பற்றி விசாரணை செய்துகொண்டிருந்தார் பேராசிரியர். விமலா முக்கி முனகிக் கொண்டே சோதனையைச் செய்து கொண்டிருந்தாள். என்ன வென்று கேட்டவர்களுக்கு வயிற்றுவலியைக் காரணமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அவளுக்கல்லவா தெரியும் நடந்ததும், இனி நடக்கப் போவதும்.

அண்ணாமலை ஒரு மூலையில் சோதனை செய்து கொண்டிருந்தான். முன்பு போல இப்போது அவன்

விமலாவைக் கவனிப்பதில்லை. விமலா மெதுவாகத் தன்னிடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள். அணையப் போகும் விளக்கு பிரகாசத்துடன் எரிவதில்லையா? அதைப்போல அவள் முகத்திலே ஒரு ஒளி; சிறு மகிழ்ச்சி காணப்பட்டது. அவள் கையிலே ஒரு பாட்டில் இருந்தது. விமலாவை மாணவர் யாரும் கவனிக்கவில்லை.

விமலா பாட்டிலை மெதுவாகத் திறந்தாள். கொஞ்சம் தயங்கினாள். நெருப்புக் குழியில் விழப்போகுமுன் அனலைக் கண்டு அஞ்சலாமா? கடலிலே குதிக்கத் தீர்மானித்தபின் அலையைக் கண்டா மனங்குலைவது? பாட்டிலில் உள்ளதை அண்ணாமலையின் முகத்திலே கொட்டினாள். 'ஆ' வென்று அலறி விழுந்தான் அண்ணா மலை. அவன் முகத்திலே கடுகு தாளிக்கப்பட்டது. அதே சமயத்தில் விமலாவும் கீழே சுருண்டு விழுந்தாள். ஆம்! அண்ணாமலை முகத்திலே விமலா 'நைட்ரிக் ஆசிடை'க் கொட்டினாள், அவன் அழகு மடிவதற்காக. அவளும் குடித்து விட்டாள் குடல் அறுபடும் அளவுக்கு அக்கினித் திராவகத்தை! கெமிஸ்ட்ரி ஆய்வுக்கூடத்தில் ஒருத்தி இந்த உலகிலிருந்து விடுதலை பெற்றுக்கொண்டிருந்தாள். ஒருவன்— தாமரையன்ன முகமுடையோன்— தன் அழகி னால் அழகிகளைக் கெடுத்த அண்ணாமலை— குரூபி யாக்கப்பட்டுக் கீழே கிடந்தான். இனி அவனைப் பெண் ணினம் திரும்பியே பார்க்காது; உதைத்துத் தள்ளிவிடும்!

எல்லா மாணவர்களுக்கும் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. திகைத்துப் போனார்கள், அந்தத் தொத்துக்கிளி அண்ணாமலைக்கு மட்டும் தெரியும் அந்தக் காரணம்! அவன் முன்னே புதுவைப் புரட்சிக் கவிஞர் சிரித்தபடி நின்றார். அவர் உதடு அசைந்தது. ''செல்வப் பிள்ளாய்! இன்று புவியில் பெண்கள் சிறுநிலையில் இருக்கவில்லை; விழித்துக்கொண்டனர்! விளையாட நினைத்து விட்டாய் ஊர்ப்பெண்கள் மேல்! பொல்லாத மானிடனே. மனச் சான்றுக்குள் புகுந்து கொள்வாய்! நிற்காதே!'' கவிஞர் மறைந்துவிட்டார். அண்ணாமலை கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டான், எரிச்சல் தாங்க மாட்டாமல். □

நண்பனா?

அன்புள்ள சேகர்! என் திருமண அழைப்புக் கிடைத்திருக்கும் உனக்கு. நிச்சயம் வருவாய் என்று எதிர்ப்பார்த்தேன்; ஏமாற்றமடைந்தேன். உன் திருமணத்திற்கு நான் வரவில்லை என்பதற்குப் பழிவாங்கி விட்டாய். அதில் என் குற்றம் ஒன்றுமில்லை என்பதை அறிவாய். ஆனால் உன் மணவிழா நடைபெற்று ஐந்தாண்டுக் காலம் ஓடிவிட்ட போதிலும், இன்னும் நான் உன்னைச் சந்தித்து மண வாழ்த்துக் கூறாதது என் தவறுதான். சூழ்நிலைகள் சதி செய்து விட்டன. வயிற்றுப் பிழைப்பு உன்னையும் என்னையும் நெடுந்தொலைவுக்குப் பிரித்து விட்டது. டெல்லி மாநகரில் உத்தியோகம் பார்க்கும் ஒரு பெண்ணையே நீ மணந்து கொண்டதால் பொருளாதாரத் துறையில் குடும்பம் ஆட்டங்கொடுக்காமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். உனக்கென்னப்பா, கொடுத்து வைத்தவன். எனக்குக் கிடைத்திருப்பவளும் டெல்லியில் வாழ்ந்தவள்தான். சென்னையில் கம்பெனியொன்றில் வேலை பார்க்கிறாள். அவள் வாயிலாக மாதம் முன்னூறு ரூபாய் கிடைக்கும். என்னடா, பயல் பரவாயில்லையே என்று சொல்லத் தோன்றுகிறதா உனக்கு?

டே, சேகர்! தம்பதிகள் படமாவது அனுப்பி வையேன்டா! இத்தனை நாள் சும்மாவா இருந்திருப்பாய்? 'இருமலர் ஓர் அரும்பு' என்ற தலைப்பிட்டு

உன் குடும்பப் படத்தை அனுப்பிவை! அரும்பு ஒன்று தானே! ஒருவேளை ஐந்தாறோ?

இதைப் படிக்கும்போது நீ எப்படிக் கோபிக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரியாமலில்லை. திருமணத்திற்கு வராதவன்; வராதது மட்டுமல்ல, இத்தனை நாள் இருக்கிறேனா, செத்தேனா என்றுகூட விசாரிக்காதவன் இன்று அவன் ஒரு கட்டையைக் கட்டிக்கொண்டதும் மிகக் குடும்பப் பொறுப்பும், நட்புணர்வும் வந்தவனைப் போல நடிக்கிறானே என்றெல்லாம் உன் முரட்டு உதடுகள் முணுமுணுப்பது என் காதில் விழாமல் இல்லை. நீ போன முறை சென்னை வந்தபோது நான் இலங்கை போயிருந்தேன். நீ வந்திருக்கிறாய் என்று கேள்விப் பட்டதும், என் வேலைகளைக் கூட அவசர அவசரமாக முடித்துக்கொண்டு இலங்கையிலிருந்து ஓடோடிவந்தேன்.

நீ அதற்குள் தமிழ்நாட்டில் நடந்த இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகளைப் பார்த்துப் பயந்து ஓடோடி விட்டாயாம் டெல்லிக்கு! உடனே கடிதம் எழுதினேன். உன் வீரத்தைப் புகழ்ந்து நான் எழுதிய அந்த மடல், புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வரிசையிலே சேர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். அதை நீ தவறவிட்டிருந்தால் தயவு செய்து உன் பழைய குப்பைகளைக் கிளறிப் பார்.

''கலியாணமே கூடாது!
அது ஒரு கால் விலங்கு!
மனித உரிமைகளைப் பறிக்கும் சிறை!
மகிழ்ச்சிக்குப் பூட்டு!
மரணலோகச் சீட்டு!''

என்றெல்லாம் வெறுப்புடன் பேசிக் கொண்டிருந்த உன் ஆருயிர் நண்பனாகிய நான், மனந்திருந்திக் கலியாண வாசற்படியில் கால்வைத்து, குடும்பமெனும்

தாழ்வாரத்தில் நுழைந்திருக்கிறேனே அதைப் பார்த்துக் கேலி செய்யவாவது நீ என் மணவிழாவுக்கு வந்திருக்கக் கூடாதா? 'எப்படியடா இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது?' என்று என்னைக் கேட்டு விபரம் அறியும் ஆவல் கூடவா உனக்கு இல்லாமற் போய் விட்டது?

'இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண
நன்னயஞ் செய்துவிடல்'

என்ற குறள் மொழியை டெல்லிக்குச் சென்றதும் மறந்துவிட்டாயா? பிறகேன் நண்பா, என்னை இப்படிப் பழிவாங்கினாய்? வரத்தான் முடியவில்லை, ஒரு வாழ்த்தாவது அனுப்பக் கூடாதா? என்மீது தான் கோபம்! என் மனைவி—அதாவது உன் தங்கைக்காவது மணவாழ்த்து அனுப்பியிருக்கக் கூடாதா? போகட்டும். இதற்காவது பதில் எழுது,

அன்பு நண்பன்
பாபு

□ □ □

சேகரிடமிருந்து, பாபுவுக்கு இரண்டொரு நாட்களில் பதில் வந்தது. அது:

அன்புள்ள பாபு! மணமகளின் நிழற்படத்துடன் நீ அனுப்பிய மணமடல் கிடைத்தது. அதனைத் தொடர்ந்து உன் கடிதமும் வந்தது. தங்கைக்காவது வாழ்த்து அனுப்பக்கூடாதா என்று கேட்டிருக்கிறாய்! எப்படியடா அனுப்புவது? என்னை விவாகரத்து செய்து கொண்ட சாரதா, உடனே எனக்குத் தங்கை முறை ஆகிவிடுவாளா?

உன் நண்பன்
சேகர்

□

பிரேத விசாரணை

டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி நல்வழிப் புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டே, 'வில்ஸ்' சிகரெட்டின் புகையை அறையெங்கும் பரப்பிக்கொண்டிருந்தார். கம்பவுண்டர் கந்தசாமி நாயுடு மருந்து பாட்டில்களை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்து பீரோவைப் பூட்டினார். தன் நீலக்கோட்டை ஒரு முறை சரிபார்த்துவிட்டு 'ஆபரேஷன் ரூம்' பக்கம் சென்று அங்கு எரிந்துகொண்டிருந்த ஐநூறு பவர் மின்சார விளக்கை நிறுத்திவிட்டு ஒரு கனைப்புக் கனைத்தபடி பொடி டப்பாவைத் தட்டினார். கெடிகாரம் 'டாண் டாண்' என்று அடித்தது. மணி ஒன்பது. ''சீக்கிரம் பூட்டிவிட்டு கிளம்புங் காணும்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே சிக ரெட்டை எறிந்துவிட்டுப் புத்தகத்தையும் மேஜை மேல் போட்டபடி டாக்டர் எழுந்தார்.

தெருப் பக்கமாகத் தம்பட்ட ஒலியும் அதைத் தொடர்ந்து ஓர் குரலும் கிளம்பின. ''நாளைக் காலை எட்டு மணிக்கு வினை தீர்த்த ஸ்வாமி கோயிலில் அரிஜன ஆலயப் பிரவேசம் அதிவிமரிசையாக நடைபெறும். பக்தர் கள் வருக... வருக''— ஆலயப் பிரவேச விளம்பரம் அது!

''என்ன கம்பவுண்டர்! ஊர் ரகளைப் படுதே— உமக் கெல்லாம் சம்மதந்தானே?'' டாக்டர் இந்தக் கேள்வி யைக் கேட்டுவிட்டு நாயுடுவின் முகத்தை ஆவலோடு நோக்கினார்.

''நமக்கென்னாங்க... தினை விதைச்சவங்க... தினை அறுப்பாங்க... உம்... உலகம் பெரளப் போகிறது போங்க'' என்று ஆயாசமாகக் கூறியபடி சாவிக் கொத்தை எடுத்து விரலில் சுழற்றிக்கொண்டே நகர ஆரம்பித்தார் நாயுடுகாரு. ஆபீஸ் லைட்டையும் அணைத்துவிட்டு டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி வெளியே வந்தார்.

இருவரும் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இருளில், வாயிற் பக்கத்து விளக்கின் ஒளிமட்டும் மங்கலாகத் தெரிந்தது. ஆஸ்பத்திரியின் வாசற்படியண்டை ஒரு உருவம் ஆடியசைந்து வந்துகொண்டிருந்தது. ''ஆ... அய்யோ... அப்பா... சாமி...'' அது இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக வந்து ஆஸ்பத்திரியின் படியில் ஏறிற்று.

டாக்டர் கையிலிருந்த 'டார்ச்' விளக்கை அடித்தார். முப்பது வயதுக்குட்பட்ட ஒரு பெண். கிழிந்துபோன ஒரு சிவப்புச் சேலை. வறண்டு, காற்றில் பறந்து கொண்டிருக்கும் அலங்கோலமான கூந்தல். வெளிச்சத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். பூரண கர்ப்பவதி. பிரசவ வேதனையில் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறாள் என்பதைத் துடித்துக்கொண்டிருந்த அவளது கைகால்கள் காட்டின. நிற்க முடியவில்லை. வாயிற் கதவின் முகப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு குனிந்து கொண்டாள். ''ஆ... அய்யோ... கடவுளே... சாமி! என்னைக் காப்பாத்துங்கோ... கோடி புண்யமுண்டு.''

அவள் பேசவில்லை; கதறினாள்.

''ஏதடா சனியன்'' டாக்டர் முணுமுணுத்துக்கொண்டார்.

''உன் ஆம்படையான் எங்கே? ஒருத்தருமில்லாமல் வந்து ஒபத்திரவம் பண்றே?...'' கம்பவுண்டர் அலுத்துக் கொண்டே தெரு விளக்கையும் அணைத்தார்.

''எனக்கு ஒருத்தருமில்லிங்க... நீங்கதான் கடவுள் மாதிரி என்னைக் காப்பாத்தணும்... ஆ... அய்யோ... அப்பா'' மீண்டும் கதற ஆரம்பித்தாள் கர்ப்பவதி.

''உம்... சீக்கிரம் 'கேட்'டைப் பூட்டு" டாக்டர் கம்பவுண்டருக்குஉத்தரவிட்டுவிட்டு,...அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் மீண்டும் ஒரு தடவை 'டார்ச்சை' அடித்து ''அனாதையாம் அனாதை... அனாதைக்குப் பிள்ளை ஆசை!'' என்று கிண்டல் செய்தார். ''எல்லாம் காசுக் குத்தான்'' கம்பவுண்டர் சிரித்துக்கொண்டே இந்த வார்த்தைகளை டாக்டரின் முன்னே சமர்ப்பித்து, ஏதோ மேதாவித்தனமாகப் பேசிவிட்டதாகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

''ஏ... நீ... என்ன ஜாதி? டாக்டருக்குக் கொடுக்கப் பணம் இருக்கா?'' நாயுடுகாரு மீசையை முறுக்கிக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தார்.

''நான்... பறைச்சி சாமி; எங்கிட்ட ஏதுங்க பணம்?''

இதை அவள் முடிக்கவில்லை. ''தூ... பற நாயே... தூரத்து கழுதையை... உம்.... ஒத்தி நில்லு!'' டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி அவசரமாகக் கீழே இறங்கினார். கம்பவுண் டர் கனல் தெறிக்கும்படி ஒரு கோரச் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு ''அரிஜன மங்கையா?... ஆஸ்பத்திரியில் பிரசவ மாக்கும், அர்த்தராத்திரியிலே! காலையிலே ஆலயப் பிரவேசம் பண்ணு போ!'' என்று குட்டி உபதேசமும் செய்து முடித்து 'போர்டு லைட்'டையும் நிறுத்தினார்.

'வினை தீர்த்தவூர் கிராம தர்ம ஆஸ்பத்திரி. எந்நேர மும் சிகிச்சை செய்யப்படும்' என்ற விளம்பர போர்டு இருட்டில் மறைந்து கொண்டது.

டாக்டரும் கம்பவுண்டரும் வேகமாக நடக்கத் துவங்கி னர். ''அடக் கடவுளே.... தயவில்லிங்களா?'' பறைச்சி உரக்கக் கதறினாள்; ஏமாற்றத்தோடு கலந்த அந்த

மொழிகள் ஆஸ்பத்திரியின் அருகேயுள்ள வினைதீர்த்த ஆண்டவன் கோயில் சுவரில் மோதி எதிரொலித்தன.

'கிர்' ரென்று ஒரு மோட்டார் கார் வந்து நின்றது. ''டாக்டர் சார்.... பண்ணையிலே அய்யாவுக்குத் தலைவலி யாம். அவசரமாகக் கூப்பிட்டு வரச் சொன்னார்''

டிரைவர் இதைச் சொல்லி முடித்தான்.

''கம்பவுண்டர்! கைப்பெட்டி இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார் டாக்டர். ''இருக்கிறது''—நாயுடுகாரு தலையசைத்துக் கொண்டே முன் சீட்டில் உட்கார்ந்தார். ''ரொம்ப சீரியஸோ?'' பிச்சுமூர்த்தி டிரைவரிடம் வெகு அவசரமாகப் பதிலை எதிர்பார்த்தார். மோட்டார் கார் பறந்து விட்டது.

இங்கே வாயிற்படியைப் பிடித்துக் கொண்டு வேதனையால் வாடிய பறைச்சி, ''ஆ... அம்மாடி... அய்யோ கடவுளே...'' சத்தம் ஓயவில்லை. ஆனால் 'அந்த' வார்த்தைகள் அவள் நெஞ்சத்தில் சவுக்கடிகளாக இன்னும் விழுந்து கொண்டிருந்தன. சம்மட்டியால் தாக்கப்பட்ட வைரத்தைப் போல அவள் நினைவு சிதறியது.

கம்பவுண்டர் கிண்டலாகக் கேட்ட கேள்வி ''உன் ஆம்படையான் எங்கே?''... ''ஆம்படையா...'' அவதி தாங்க மாட்டாமல் அனலிடைப் புழுப்போல் துடித்த அவள் வாய் இந்த வார்த்தையை முணுமுணுத்தது; ஆனால் சற்று ஆத்திரமாக.

''ஆம்படையான்''— அழவில்லை அவள்! அப்படியே மரமாக நின்றாள். அவள் இதயத்தின் முன் ஒரு ஏடு புரண்டது. மூன்று வருட வரலாறு!

கருப்பாயி காத்தமுத்துவின் பெண்சாதி. காத்தமுத்து சோலையூர்க் கிராமத்துப் பெரிய பண்ணையில் ஒரு பண்ணையாள். பண்ணைக்கார அண்ணாமலை முதலியார் 'தருமதுரை' என்று பெயர் வாங்கின ஆசாமி. கோயில்கள் கட்டுவது, கும்பாபிஷேகங்கள் செய்வது என்றால் அமோகப் பிரியமுள்ளவர் அண்ணாமலை முதலியார். ''அடடா எத்தனை தர்மம்? எத்தனை சத்திரம்? தர்மமே உருவாக வந்த உத்தமரய்யா அவர்!'' —பண்ணை முதலாளியின் பகுதி மனையில் குடியிருக்கும் பார்த்தசாரதி அய்யங்காரின் நாமாவளி இது.

''அண்ணாமலை முதலியார் கட்டிய கோயிலய்யா அது. அவர் ஆட்டினபடி ஆடணுமாக்கும்; ஆமா! ஆலயப் பிரவேசமாவது மண்ணாவது! பள்ளுப் பறைகளை உள்ளே விடறதுக்கு, அவர் சம்மதிக்க மாட்டாருதான். அக்கிரம விஷயத்திலே அவரு இணங்க மாட்டாராக்கும், தெரியுமா?'' பண்ணையில் கணக்கு வேலை பார்க்கும் கண்ணாயிரம் பிள்ளையின் கர்ஜனை இது!

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் மூஷிக விநாயகர் கோயில் திருப்பணி பிரம்மாண்டமாக நடைபெற்றது. இப்பொழுது உலவும் ஆலயப் பிரவேச சீசனில் அதில் அரிஜனங்களை நுழைய விடுவதற்குப் பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் நடைபெறுகின்றன.

கோயில் கட்டும்பொழுது கர்ப்பக்கிரகத்திற்கு ஏற்றப்பட்ட கருங்கல் விழுந்து கருப்பாயி புருஷன் காத்தமுத்து உயிர் விட்டான்.

உருண்டு திரண்டு ஒய்யாரமாக இருந்த காத்தமுத்து நசுங்கி நாசமானான். மகா கணபதியின் கோயிலுக்கு மண்டையைத் தேங்காயாக உடைத்து, இரத்தத்தால் முதல் கும்பாபிஷேகம் நடத்தி வைத்தான். உயிருக்குயிரான கருப்பாயியை விட்டுவிட்டு அவன் ஆண்டவன் ஆலயத்திலேயே பலியானான். காத்தமுத்துவைக் காவு

கொடுத்து கணபதி ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்தார் அண்ணாமலை முதலியார்.

ஆண்டு நகர்ந்தது.

கருப்பாயி உயிர் வாழ்ந்தாள். ஒரு நாள் கருப்பாயி பண்ணையாரின் மாட்டுத்தொழுவத்தில் சாணம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அண்ணாமலை முதலியார் ''என்ன, வேலை முடிந்ததா?'' என்று கேட்டுக்கொண்டே நுழைந் தார். முதலியாரின் என்றுமில்லாத பிரவேசம் கண்ட கருப்பாயி திடுக்கிட்டாள். முதலியாரின் காமவெறி தலை விரித்தாடியது. பாவம்! கருப்பாயி பலி ஆனாள்!

நாட்கள் உருண்டோடின. கருப்பாயி கசந்த வாழ்வில் கற்கண்டின் சுவையைக் கண்டாள். எஜமானின் தயவு யாருக்குக் கிடைக்கும்? கருப்பாயி கர்ப்பவதி. வெளியே தலை நீட்ட வெட்கம். ஊரிலிருந்தால் தலையை வெட்டி விடுவேன் என்று முதலியார் இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தார், அவசரச்சட்டம்; அந்த அபலைப் பறைச்சியால் அதைத் தாங்க முடியுமா? எஜமான் உத்தரவல்லவா? கருப்பாயி தேசப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டாள்.

மாட்டுத் தொழுவத்திலே ஆவலாக நுழைந்த அதே முதலியார், ''எங்காவது காட்டுப்பக்கம் ஓடிவிடு!'' என்று தன் 'காதலி'க்குக் கட்டளையிட்டார். முதலாளியின் கருணை, ஜாதிபேதம் பாராட்டாத பரந்த மனப்பான்மை. ஏழையிடம் அன்புகாட்டும் பொதுவுடைமைத் தத்துவம் இவைகளை நினைத்து மகிழ்ந்ததோடல்லாமல் தன் கட்டுமஸ்தான தேகத்தின் அழகு பற்றியும் இறுமாந்திருந் தாள். இழந்த வாழ்க்கையை முதலியாரின் தயவால் ஓரளவு செப்பனிட்டுத் தன் குழந்தையையாவது வளர்க்க லாம் என்று கனவு கண்ட கருப்பாயி, கடைசியில் தேச சஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தாள். தேச சஞ்சாரத்தின் முடிவு? வினைதீர்த்தவூர் தர்ம ஆஸ்பத்திரியின் வாசற் படியில், வேதனையோடு நிற்கிறாள்.

காலை வந்தது. ஆலயப் பிரவேசத்துக்கான ஏற்பாடு கள் ஆடம்பரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. டாக்டர் பிச்சுமூர்த்தி ஒரு கதர்த்தொப்பி சகிதம் கோயில் டிரஸ்டி யோடு அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தார்.

கோயிற் குளக்கரையில் ஒரே கூட்டம்.

''தூக்கு... தூக்கு . மெள்ள மெள்ள... மெதுவாகத் தூக்கு''

''ஹாங்....... அப்படித்தான்....''

''ஏய்... நீயுங் கூடப்போடா...''

''படி வழுக்கப் போறது; மெதுவா ஏறுங்க....''

குளத்தில் இறங்கியிருந்த ஆட்களிடம் கரையில் நின்ற கும்பல் இப்படி எச்சரிக்கை செய்து கொண்டு இருந்தது.

''சண்டாளனைக் கோயிலில் விடுகிறதுன்னா சாமிக்கேஅடுக்கவில்லை...சகுனத்தடை ஏற்பட்டுவிட்டது''

இப்படி ஒருவர் பீடிகை போட்டுப் பிரசங்கம் செய்தார்.

''தலைமுறை தலைமுறையாய்க் காணாத பழக்கம். இந்த அக்கிரமத்தை ஆண்டவன் சகிப்பாரா? திருக்குளத் தையே தீட்டாக்கி விட்டாரப்பா''

—மற்றுமிருவரின் உரையாடல் இவ்விதம்.

''போயும் போயும் இன்னைக்கா விழுந்து சாகணும்? அடப்பரிதாபமே''—ஒரு இரக்க ஜீவன் இப்படிப்பேசிற்று.

''கர்ப்பவதியப்பா'' ஒரு கிழவி அனுதாபப்பட்டாள்.

''இரண்டு ஆத்மா...... இன்னைக்குக் கங்காதேவி ஆட்கொண்டாள்'' -ஒரு ஆத்ம ஞானியின் சொற்பொழிவு இது.

குளத்தில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்ட கருப்பாயியின் பிரேதம் கரைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. போலீசார் பிரேதத்தைப் பார்வையிட்டனர். பிரேத விசாரணைக்கு ஏற்பாடாயிற்று. எந்த ஆஸ்பத்திரியில் பறைச்சிக்கு இடமில்லையென்று முதல் நாளிரவு விரட்டியடித்தார்களோ, அதே ஆஸ்பத்திரியில் அந்தப் பறைச்சியின் பிரேதம் தாராளமாக அனுமதிக்கப்பட்டது. பிச்சுமூர்த்தி பிரேத விசாரணைக்கு உதவியாகத் தன் வேலையைத் தொடங்கினார். அவருக்கும் அவருடைய கம்பவுண்டருக்கும் கருப்பாயி இறந்த காரணம்?...

ஊர் கூறிற்று கடவுளின் திருவிளையாடல் என்று. டாக்டர் நடித்தார் காரணம் கண்டுபிடிப்பதாக.

உலகத்துக்குத் தெரியுமா, சமுதாய அமைப்பிலே நாட்டு நடப்பிலே உள்ள கோளாறு நஞ்சாக மாறிக் கருப்பாயியைக் கொன்று விட்டது என்ற உண்மை?

யாருக்குத் தெரியும்?அது தெரிந்தால்தானே பிரேத விசாரணையில் வெற்றியடைந்ததாக அர்த்தம்!

□

கலைஞர் மு. கருணாநிதி

கலைஞர், கவிஞர், சிறுகதை மற்றும் புதின எழுத்தாளர், நாடகாசிரியர், நடிகர், அரசியல் தலைவர், ஆட்சியாளர் என எல்லாவற்றிலும் முத்திரை பதித்த தமிழக முதலமைச்சர் கலைஞர் திருவாரூரை அடுத்த திருக்குவளையில் 3-6-1924-ல் பிறந்தவர்.

'முரசொலி' (வார பின் நாளிதழ்), 'முத்தாரம்', 'மறவன் மடல்', 'நம்நாடு' (வார இதழ்கள்) இவற்றின் ஆசிரியராகவும், 'மாலை மணி' நாளிதழ் ஆசிரியராகவும், பெரியாரின் 'குடியரசு' இதழின் துணையாசிரியராகவும் பணியாற்றியவர்.

'கவிதையல்ல', 'கலைஞரின் கவிதைகள்', 'கலைஞரின் கவியரங்கக் கவிதைகள்' இவரது கவிதைத் தொகுப்புகள். 'முத்தாரம்' என்ற சொல்லோவியம் அரிய கருத்துக்கோவை; சிந்தனை விருந்து.

'கலைஞர் கருணாநிதியின் சிறுகதைகள்', 'கண்ணடக்கம்', 'அரும்பு', 'வாழமுடியாதவர்கள்', 'சங்கிலிச் சாமி', 'தப்பிவிட்டார்கள்' முதலிய 15-க்கு மேற்பட்ட சிறுகதைத் தொகுதிகள், 'புதையல்', 'வெள்ளிக் கிழமை', 'சுருளிமலை', 'ரோமாபுரிப் பாண்டியன்', 'தென்பாண்டிச் சிங்கம்', 'பொன்னர் சங்கர்' முதலிய பத்துக்கு மேற்பட்ட புதினங்கள், வரலாற்றுப் புதினங்கள், 'தூக்குமேடை', 'ஒரே முத்தம்', 'மணிமகுடம்', 'சிலப்பதிகார நாடகக் காப்பியம்', 'திருவாளர் தேசியம்பிள்ளை' போன்ற 15 க்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள், 'பராசக்தி', 'மந்திரிகுமாரி', 'மருதநாட்டு இளவரசி', 'மனோகரா', 'காஞ்சித் தலைவன்', 'பூம்புகார்' முதலிய 50 க்கு மேற்பட்ட திரைப்படங்கள் இவரது படைப்புகள். படங்களுக்குப் பாடல்களும் எழுதியுள்ளவர் இவர், திரைப்படங்களில் ஓரங்க நாடகங்களைப் புகுத்தி, அவற்றுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர் கலைஞர்.

'குறளோவியம்', 'சங்கத் தமிழ்', 'நெஞ்சுக்கு நீதி' (வாழ்க்கை வரலாறு) எப்போதும் அவர் புகழைப் பறைசாற்றும். 'உடன்பிறப்பே' எனத் தினசரி இவர் எழுதும் 'கலைஞர் கடித'ங்கள் அரசியல் தத்துவங்கள்; உலகில் எந்த அரசியல் தலைவரும் செய்யாத அரிய சாதனை!

தமிழில் மிக அதிகமாக எழுதியுள்ளவர் என்ற சிறப்பு கலைஞருக்கு மட்டுமே உண்டு.